

KUNGA RESURSU PĀRVALDNIEMI līdz Viņa nākšanai

Edvards Reids

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2023. GADA 1. CETURKSNIM

KUNGA RESURSU PĀRVALDNIEMI – LĪDZ VIŅA NĀKŠANAI

Mums ir grūti pilnībā aptvert, kādas attiecības mūsu Dievs, visuma Radītājs, vēlas ar mums, cilvēkiem. (Jau pati ideja par to ir pārsteidzoša!) “Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka tiekam saukti Dieva bērni.” (1Jņ 3:1) Elena Vaita rakstīja: “Vai jēlkāds cilvēcisks cienīgums var tam līdzināties? Vai mēs varam ieņemt vēl augstāku stāvokli, kā tikt sauktiem par bezgalīgā Dieva dēliem? [...] Vai jēlkāds pasaulīgs pagodinājums var tam līdzināties?” (Elena Vaita “God’s Amazing Grace”, 341. lpp.) Tikai šīs grēka pārņemtās pasaules tumsa ir cēlonis tam, ka mēs pilnībā nenovērtējam statusu, kas mums ir dots Jēzū.

Tomēr, ja mēs neesam uzmanīgi, pasaules vilinājumi un pasaules lietas aizvedīs mūs prom no Kristus. Dieva Vārds informē mūs par sātana kārdināšanām un valdzinājumiem. “Bet, kas grib tapt bagāts, kriet kārdinājumā un valgā un daudzās bezprātīgās un kaitīgās iegribās, kas gāj cilvēkus postā un pazušanā. Jo visa ļaunuma sakne ir mantas kāriba; dažs labs, tiekdamijs pēc tās, ir nomaldījies no ticības un pats sev nodarījis daudz sāpju.” (1Tim 6:9, 10)

Tomēr Kungs mūs vada šajā jautājumā, kā nopelnīt naudu un to izlietot gudri, lai neļautu tam novest mūs “postā un pazušanā”, kā Pāvils brīdina. Vairāk nekā 2000 pantos, kuros Bībelē ir runāts par naudu un īpašumiem un par mūsu attieksmi pret tiem, Dievs sniedz praktiskus norādījumus, kā tikt galā ar dzīves spriedzi un finansiāli uzticamā veidā pārvaldīt to, kas mums ir dots.

Šī ceturkšņa tēmās mēs pētīsim Dieva ideālu mūsu attiecībām ar Viņu un skaidri redzēsim, kā mēs varam attīstīt tik dziļu uzticību, ka paliekam uzticīgi Viņam, pat ja mēs nevaram pirkt vai pārdot. (Sk. Atkl 13:17.) Taču šāda veida ticība nerodas vienā naktī. Uzticīgi pārvaldot to, ko Dievs mums ir devis, mēs varam būt jau tagad gatavi tam, kas nāk mūsu ceļā.

Dievam pieder resursi, un, ja mēs strādājam ar Viņu, Viņš ļauj mums ar tiem rīkoties Viņa labā. Glābēja nolūks ir, lai cilvēki, šķīstīti un darīti svēti, būtu Viņa palīdzošās rokas.

Pateiksimies par šo lielo priekšrocību Viņam, kas “mūs ir izrāvis no tumsības varas un pārcēlis Sava mīlā Dēla valstībā, kurā mums dota pestīšana, grēku piedošana” (Kol 1:13, 14).

Dieva padoms Viņa bērniem ar gudrā vīra Salamana starpniecību ir: “Godini Dievu ar saviem īpašumiem un ar visas savas peļņas pirmajiem augļiem.” (Sak 3:9, NKJV) Šis padoms ir atbilstošs, jo “Tu, Kungs, mūsu Dievs, Tu esi cienīgs saņemt slavu, godu un spēku, jo Tu esi radījis visas lietas, ar Tavu gribu visas lietas bija un ir radītas” (Atkl 4:11).

Tikai no laicīgas perspektīvas raugoties, mēs dzīvojam ļoti izaicinošos un spriedzes pilnos laikos. Tomēr mūsu kristīgais pasaules uzskats dod mums pārliecību un cerību, redzot zīmes, ko Jēzus ir devis, lai mēs zinātu, ka cilvēces vēstures lielā kulminācija, Kristus otrā nākšana, ir ļoti tuvu – tepat pie durvīm. Mēs lūdzam, lai šīs praktiskās Bībeles studijas padziļina jūsu ticību un uzticību Dievam un iedrošina jūs būt uzticīgiem Viņa pārvaldniekiem.

Edvards Reids, M.Div. (Endrjūsas universitāte), MPH (Loma Lindas universitāte), JD (Džordžijas valsts universitāte) ir ordinēts mācītājs un sertificēts advokāts, daudzus gadus kalpojis kā Ziemeļamerikas divīzijas namturības kalpošanas vadītājs.

Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts
un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).

DAĻA NO DIEVA ĢIMENES

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Gal 3:26, 29; Ps 50:10–12; 1L 29:13, 14; Fil 4:19; 1Jņ 5:3; Mt 6:19–21.

ATMIŅAS PANTS:

“Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka tiekam saukti Dieva bērni.” (1Jņ 3:1)

Brīnišķīga iezīme mūsu kā kristiešu attiecībām ar Dievu ir Viņa uzticība mums, ka mēs pārvaldīsim Viņa lietas virs zemes. Pašā cilvēces vēstures sākumā Dievs skaidri uzticēja Ādamam un Ievai personīgi rūpēties par nevainīgo radību. (Sk. 1Moz 2:7–9, 15.) Sākot ar vārdu došanu dzīvniekiem līdz dārza uzturēšanai un zemes piepildīšanai ar pēcnācējiem, Dievs darīja zināmu, ka mums jāstrādā šeit Viņa labā.

Viņš arī svētī mūs ar resursiem, bet mēs esam tie, kam Viņš ir uzticējis to pārvaldīšanu, piemēram, savākt naudu, rakstīt čekus, veikt elektroniskus naudas darījumus, veidot budžetus un nest desmito un ziedojumus uz draudzi sabata rītos. Dievs iedrošina mūs tērēt resursus, ko Viņš mums ir devis, mūsu pašu vajadzībām, citu vajadzībām un Viņa darba virzīšanai uz priekšu. Lai arī cik neticami tas varētu likties, tieši mums Dievs ir uzticējis Viņa bērnu audzināšanu, Viņa ēku būvēšanu un nākamo paaudžu izglītošanu.

Šīs nedēļas pētījumā mēs runāsim par priekštiesībām un atbildībām, ko ietver tas, ka esam daļa no Dieva ģimenes.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. janvārī.

Mēs esam daļa no Dieva ģimenes

“Tādēļ es loku savus ceļus Tēva priekšā, no kā ikviena cilts debesīs un virs zemes dabū savu vārdu.” (Ef 3:14, 15) Kas tiek atsaukts atmiņā šajā pantā, un kāda cerība šeit ir atrodamā?

Jau Savas kalpošanas sākumā Jēzus apliecina: “Tāpēc jums būs tā lūgt: mūsu Tēvs debesīs! Svētīts lai top Tavs Vārds.” (Mt 6:9) Vēlāk viņš atkāto to pašu lūgšanu tikai saviem mācekļiem (Lk 11:2). Jēzus teica, lai mēs saucam Viņa Tēvu par “mūsu Tēvu Debesīs”. Kad Jēzus satika Mariju pēc Savas augšāmcelšanās, viņa gribēja Jēzu apskaut. “Bet Jēzus viņai saka: ‘Neaizskar Mani, jo Es vēl neesmu aizgājis pie Tēva; bet ej pie Maniem brāļiem un saki tiem: Es aizeimu pie Sava Tēva un jūsu Tēva, pie Sava Dieva un jūsu Dieva.’” (Jņ 20:17)

Tā kā mums ir tas pats Tēvs, kas Jēzum, Viņš ir mūsu brālis, un mēs visi esam brāļi un māsas Kungā. Jēzus kļuva par zemes ģimenes locekli, lai mēs varētu kļūt par Debesu ģimenes locekļiem. “Debesu ģimene un zemes ģimene ir viens.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 835. lpp.)

Izlasi 2Moz 3:10, 2Moz 5:1 un Gal 3:26, 29. Ko šie panti stāsta par to, kā Dievs attiecas pret mums? Kāpēc tas ir tik ļoti iedrošinoši?

Pretstatā viedoklim, ka mēs esam aukstu, nedzīvu dabas likumu radīti, Svētie Raksti māca ne tikai to, ka Dievs ir mūsu Radītājs, mūs mīl un izturas pret mums tik mīlošā veidā, ka, lai attēlotu šīs attiecības, Rakstos bieži izmanto salīdzinājumu ar ģimeni. Neatkarīgi no tā, vai Jēzus Israēlu sauc par “Manu tautu” vai mūs par “Dieva dēliem”, vai Dievu dēvē par “mūsu Tēvu”, būtība joprojām ir tāda pati: Dievs mūs mīl tā, kā ģimenes locekļiem vajadzētu mīlēt citam citu. Cik tā ir laba vēsts pasaulē, kas dažreiz šķiet tik naidīga!

Iztēlojies pasauli, kurā mēs pret katru cilvēku izturētos kā pret saviem ģimenes locekļiem. Kā mēs varam iemācīties labāk izturēties pret ikvienu – kā pret saviem brāļiem un māsām?

Dievs ir visa īpašnieks

Izlasi Ps 50:1–12, Ps 24:1, 1L 29:13, 14 un Hag 2:8. Kāda ir šeit paustā vēsts? Ko šai patiesībai vajadzētu nozīmēt mums, un kā mums vajadzētu izturēties pret visu, kas mums pieder? _____

Pirmā Laiku grāmata, sākot ar 17. nodaļu, ziņo par ķēniņa Dāvida vēlmi uzcelt namu Dievam. Viņš līdzdala šo vēlmi pravietim Nātanam, kurš atbild: “Dari itin visu, kas vien ir tavā sirdsprātā, jo Dievs ir ar tevi!” (1L 17:2) Bet tajā nakti Nātans saņēma Dieva vārdu, kas pamācīja viņu teikt ķēniņam, ka viņš ir kara vīrs, viņš nevar būvēt Dieva namu. To būvēs viņa dēls. Dāvids jautāja, vai viņš vismaz var uzzīmēt plānu un sagatavot celtniecības materiālus. Kad Dāvida lūgums tika apstiprināts, viņš pavadīja atlikušo sava mūža daļu, uzkrājot milzīgu daudzumu cirsta akmens, ciedru, dzelzs, zelta, sudraba un vara “bez mēra”. Kad visi celtniecības materiāli bija sagatavoti un savesti būvlaukumā, Dāvids sapulcināja visus Israēla vadītājus uz slavas un pateicības ceremoniju.

Ko ķēniņš Dāvids pateica savā publiskajā lūgšanā 1L 29:13, 14 par to, kas ir patiesais avots visiem šiem būvmateriāliem, kuru sagatavošanai viņš un viņa tauta bija veltījuši laiku un naudu? Protams, tas, ko viņš pēc būtības pateica, bija: “Mēs patiešām nevaram pieņemt nekādu atzinību par visiem šiem īpašajiem materiāliem, jo mēs tikai atdodam Tev atpakaļ to, kas pieder Tev.”

Izteiktā doma ir svarīga visiem, gan bagātiem, gan nabagiem (bet jo īpaši bagātiem). Tā kā Dievs sākumā visu radīja (sk. 1Moz 1:1; Jņ 1:3; Ps 33:6, 9), Viņš, bez šaubām, ir patiesais īpašnieks pilnīgi visam – arī tam, kas mums pieder, lai arī cik čakli un smagi, un godīgi mēs būtu strādājuši, lai to nopelnītu. Bez Dieva un Viņa žēlastības mums nebūtu nekā, mēs nebūtu nekas. Patiesībā mūsu pat nebūtu. Tāpēc mums allaž jādzīvo ar domu, ka galu galā Dievam pieder viss, un, slavējot Viņu un pateicoties par Viņa labvēlību pret mums, šī svarīgā patiesība mums jāpatur acu priekšā.

“Jo kas es esmu, un kas ir mana tauta, ka mēs paši labprātīgi spētu dot tādus ziedojumus?” (1L 29:14) Kādi skaisti principi ir izteikti šajos vārdos, un kā tie atspoguļo, kādai vajadzētu būt mūsu attieksmei pret Dievu un mums piederošo? _____

Dieva ģimenei pieejamie resursi

Dieva vislielākā dāvana Saviem bērniem ir Jēzus Kristus, kas atnes piedošanas mieru, žēlastību ik dienas un garīgo izaugsmi, kā arī cerību uz mūžīgo dzīvību.

“Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.” (Jņ 3:16) “Bet, cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam, kas nav dzimuši ne no asinīm, ne no miesas iegribas, ne no vīra gribas, bet no Dieva.” (Jņ 1:12)

Tāpēc glābšana ir galvenā dāvana, jo ko gan vēl mēs varētu saņemt no Dieva bez šīs dāvanas, kam ilgtermiņā būtu kāda nozīme? Lai arī kas mums šeit pieder, kādu dienu mēs nomirsim un nomirs arī visi tie, kas mūs pazina, tiks aizmirsts arī viss labais, ko mēs būsim darījuši. Tāpēc pirmkārt un galvenokārt mums vienmēr savu domu centrā jāpatur evaņģēlija dāvana, tas ir, Jēzus Kristus un tas pats krustā sists (1kor 2:2).

Un tomēr līdz ar glābšanu Dievs mums dod vēl daudz vairāk. Tiem, kas bija nobažījušies par ēdienu un apģērbu, Jēzus piedāvāja mierinājumu, sakot: “Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.” (Mt 6:33)

Izlasī Ps 23:1, Ps 37:25 un Fil 4:19. Ko šie panti saka par Dieva nodrošinājumu mūsu ikdienas vajadzībām? _____

Kad Jēzus runāja ar Saviem mācekļiem par došanos prom, Viņš apsolīja Svētā Gara dāvanu viņu mierināšanai. “Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles. Un Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos citu Aizstāvi, lai Tas būtu pie jums mūžīgi, Patiesības Garu, ko pasaule nevar dabūt, tāpēc ka viņa To neredz un To nepazīst; bet jūs To pazīstat, jo Viņš pastāvīgi ir pie jums un mājā jūsos.” (Jņ 14:15–17) “Viņš vadīs visā patiesībā.” (Jņ 16:13) Tad pats Gars dos brīnišķīgas garīgās dāvanas Dieva bērniem. (Sk. 1kor 12:4–11.)

Īsāk sakot, Dievs, kurā mēs “dzīvojam un rosāmies, un esam” (Apd 17:28), Dievs, kas “pats dod visiem dzīvību, elpu un visu” (Apd 17:25), ir devis mums eksistenci, glābšanas apsolījumu, materiālas svētības un garīgas dāvanas, lai būtu par svētību citiem. Un atkal jāatceras – lai arī kādi materiālie īpašumi mums piederētu, lai arī ar kādām dāvanām un talantiem mēs būtu svētīti, mēs visos veidos esam parādā Devējam attiecībā uz to, kā mēs šīs dāvanas izlietojam.

Dieva ģimenes locekļu atbildības

Mēs visi baudām garīgas un laicīgas svētības un dāvanas, ko Dievs mums dod. Cik mierinoši ir zināt arī, ka mēs esam “daļa no ģimenes”!

Izlasī 5Moz 6:5 un Mt 22:37. Ko tas nozīmē, un kā mēs to darām? _____

Kā tu varētu mīlēt Dievu no “no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta” (Mt 22:37)? Interesanti, ka Bībele dod mums atbildi, un tā nav tāda, kādu sagaida lielākā daļa cilvēku.

Izlasī 5Moz 10:12, 13 un 1Jņ 5:3. Saskaņā ar Bībeli, kāda ir atbilstoša atbildes reakcija mūsu mīlestības attiecībās ar Tēvu Debēsīs? _____

Ievērot likumu? Paklausīt baušļiem? Daudziem kristiešiem diemžēl ideja par paklausīšanu likumam (īpaši ceturtajam bauslim) šķiet burta kalpība. Viņi apgalvo, ka mēs esam aicināti vienkārši mīlēt Dievu un mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu. Tomēr Dievs pasaka skaidri: savu mīlestību uz Dievu un saviem tuvākajiem mēs atklājam, paklausot Viņa baušļiem.

“Jo šī ir Dieva mīlestība, ka turam Viņa baušļus.” (1Jņ 5:3) Mēs esam pieraduši skaidrot šo pantu tā, ka mēs mīlam Dievu un tāpēc turam Viņa baušļus. Tas viss ir jauki. Bet varbūt mēs varam arī lasīt to šādi: “Šī ir Dieva mīlestība”, tas ir, mēs zinām un piedzīvojam Dieva mīlestību, turot Viņa baušļus.

Mt 7:21–27 Jēzus teica, ka tie, kas dzird un dara Dieva vārdus, ir līdzīgi gudram celtniekam, kas būvē savu māju uz stipras klints. Tie, kas dzird, bet nepaklausa, ir līdzīgi negudram celtniekam, kas būvē māju uz smiltīm – ar katastrofāliem rezultātiem. Abi dzird vārdu. Viens paklausa, otrs nepaklausa. Atšķirība ir rezultātā – dzīvība vai nāve.

Padomā par saikni starp mīlošu Dievu un paklausību Viņa likumam. Kāpēc mīlestība uz Dievu būtu izteikta šādā veidā? Kas tāds ir baušļu ievērošanā, kas patiešām atklāj mīlestību? (Norāde: padomājiet par to, ko izraisa nepaklausība Viņa likumam.) _____

Manta Debesīs

“Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā un kur zagļi rok un zog. Bet krājiet sev mantas debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog. Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds.” (Mt 6:19–21) Kādas svarīgas patiesības Jēzus šeit izsaka? _____

Kurš gan nav lasījis stāstus par tiem, kas uzkrājuši lielu bagātību, bet pēc tam to pazaudējuši? Mūsu pasaule ir ļoti nestabila vieta: kari, noziedzība, vardarbība, dabas katastrofas – jebkas var notikt vienā mirklī un atņemt visu, kā dēļ esam pūlējušies, un, iespējams, pat to, ko esam godīgi un uzticīgi nopelnījuši. Jebkurā gadījumā reiz pienāks nāve, kad visas šīs lietas mums tik un tā kļūst nederīgas.

Protams, Raksti nesaka, ka ir nepareizi būt bagātam vai uzkrāt bagātību. Šajos pantos Jēzus brīdina, lai mēs paturam to visu redzeslokā.

Tomēr ko nozīmē krāt mantu Debesīs? Tas nozīmē padarīt Dievu un Viņa lietu par pirmo un galveno savā dzīvē, nevis pirmajā un galvenajā vietā likt naudas pelnišanu. Visa cita starpā tas nozīmē mūsu iespējas izmantot Dieva darbam, Viņa valstības virzīšanai uz priekšu, strādāšanai citu labā un esot par svētību citiem.

Piemēram, aicinot Ābrāmu, Dievs plānoja izmantot Ābrāmu un viņa ģimeni, lai svētītu visas ģimenes virs zemes. Ābrahāmam, kas “tika nosaukts ‘Dieva draugs’” (Jēk 2:23), Dievs teica: “Un Es tevi darišu par lielu tautu, Es tevi svētīšu un darišu lielu tavu vārdu, un tu būsi par svētību. Es svētīšu tos, kas tevi svētī, un nolādēšu tos, kas tevi nolād, un tevī būs svētītas visas zemes ciltis.” (1Moz 12:2, 3)

“Tātad tie, kas tic, tiek svētīti līdz ar ticīgo Ābrahāmu.” (Gal 3:9) Mums ir dots tāds pats izaicinājums kā viņam.

“Naudai ir liela vērtība, jo tā var izdarīt daudz laba. Dieva bērnu rokās tā ir ēdiens izsalkušajiem, dzēriens izslāpušajiem un drēbes kailajiem. Tā ir aizstāvība apspiestajiem un līdzeklis, ar ko palīdzēt slimajiem. Bet naudai nav lielākas vērtības kā smiltīm, ja vien tā netiek ieguldīta dzīves vajadzību apmierināšanai, par svētību citiem un Dieva lietas virzīšanai uz priekšu.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 351. lpp.)

“Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds.” (Mt 6:21) Ko tava sirds saka, kur atrodas tava manta? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Stiprāka par nāvi ir mīlestība, ar kādu Dieva sirds ilgojas pēc saviem zemes bērniem. Atdodams savu Dēlu, Viņš šai vienā dāvanā mums līdzī ir ielicis visas Debesis. Pestītāja dzīve un nāve, Viņa Vidutāja darbs, eņģeļu kalpošana, Gara aicinājums, Tēva darbība pāri visam un caur visu, kā arī debesu būtnu nerimstošā ieinteresētība – tas viss nodrošina cilvēka atpestīšanu.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus”, 21. lpp.)

“Atsakoties no sava es un pilnīgi uzticot sevi Kristum, mēs kļūstam par dievišķās ģimenes locekļiem, un tāpēc viss, kas atrodas Tēva namā, pieder arī mums. Visas Kunga bagātības kā šajā, tā nākamajā pasaulē ir arī mūsu īpašums. Eņģeļu kalpošana, Dieva Gara dāvana, Viņa kalpu darbs – tas viss ir paredzēts arī mums. Pasaule ar visām savām bagātībām pieder mums, ciktāl tā kalpo mūsu labklājībai.” (Elena Vaita “Domas no svētību kalna”, 110. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ar visām brīnišķīgajām dāvanām, ko Dievs dod Saviem bērniem, mēs esam spiesti jautāt, kā to darīja dziesminieks: “Kā es atmaksāšu Tam Kungam par visu, ko Viņš man labu darījis?” (Ps 116:12) Izveido sarakstu ar Dieva svētībām un dāvanām, ko Viņš tev ir devis garīgajā un laicīgajā dzīvē, un esi gatavs līdzdalīt tās Bībeles izpētes grupā. Ko tas māca tev par to, cik patiesībā tev vajadzētu būt Dievam pateicīgam?

2. Kaut arī mēs pamatoti par Dievu domājam kā par savu Radītāju, Raksti atkal un atkal māca, ka Viņš ir arī mūsu Uzturētājs. (Sk. Ebr 1:3, Īj 38:33–37; Ps 135:6, 7; Kol 1:17; Apd 17:28; 2Pēt 3:7.) No galaktikām kosmosā līdz mūsu sirdspukstiem un spēkiem, kas satur kopā atomu struktūras, veidojot visu zināmo matēriju, – viss pastāv, tikai pateicoties Dieva uzturošajam spēkam. Kā šai Bībeles patiesībai vajadzētu palīdzēt mums saprast, kādi ir mūsu pienākumi pret Dievu attiecībā uz to, kā mēs izmantojam visu, ko Viņš mums ir devis? Kā šī realitāte palīdz mums saglabāt savu dzīvi un dzīves mērķi pareizā perspektīvā?

3. Šajā nedēļā runājam par to, kāpēc no visa, ko Dievs mums ir devis, Jēzus un pestīšanas plāns ir lielākā dāvana. Kāpēc tā ir taisnība? Kas mums būtu, ja nebūtu šīs dāvanas, kā arī ja nebūtu lielās cerības, ko tā mums piedāvā? Kāds ateistisks rakstnieks cilvēkus apraksta kā tikai “bojātus gaļas gabalus uz irstošiem kauliem”. Kāpēc bez evaņģēlija dāvanas viņam būtu taisnība?

DIEVA DERĪBA AR MUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt 10:22, Jņ 6:29, 5Moz 28:1–14, Sak 3:1–10, Mal 3:7–11, Mt 6:25–33.

ATMIŅAS PANTS:

“Un, kad tu klausīdams klausīsi Tā Kunga, sava Dieva, balsi, un turēsi visus Viņa baušļus, ko es tev šodien pavēlu, tad Tas Kungs, tavs Dievs, tevi jo augstu cels pār visām zemes tautām, un pār tevi nāks visas šīs svētības, un tās tevī piepildīsies, jo tu būsi klausījis Tā Kunga, sava Dieva, balsij.” (5Moz 28:1, 2)

Pārsteidzoši, ka Dievs ir noslēdzis ar mums līgumus (jeb derības). Lielākā daļa no tiem ir abpusēji, kas nozīmē, ka abām pusēm (Dievam un cilvēkiem) ir jādara sava daļa. Paraugš bilaterālai derībai ir: “Ja tu darīsi šo, tad es darīšu to.” Vai arī: “Es darīšu šo, ja tu darīsi to.”

Retāks derības veids ir vienpusēja derība. “Es darīšu tā, vienalga, vai tu kaut ko darīsi vai ne.” Dažas Dieva derības ar cilvēkiem ir vienpusējas. Piemēram, “Viņš liek Savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un liek lietum līt pār taisniem un netaisniem” (Mt 5:45). Neatkarīgi no tā, ko mēs darām, mēs varam rēķināties, ka spīdēs saule un līs lietus. Pēc plūdiem Dievs apsolīja cilvēcei un “visiem zemes zvēriem”, ka nekad nebūs vēl vieni plūdi, kas pārklās visu zemi (sk. 1Moz 9:9–16), neskatoties uz mūsu rīcību. Viņš arī apsolīja: “Kamēr būs dienas virs zemes, nemitēsies sēšana un pļaušana, aukstums un karstums, vasara un ziema, diena un nakts.” (1Moz 8:22) Gadalaiki nāks un ies, lai arī ko mēs darītu.

Šajā nedēļā mēs pētīsim dažas ļoti nozīmīgas abpusējās derības starp Dievu un Viņa bērniem. Lūgsim, lai Dieva žēlastībā mēs “izpildītu savu daļu darījumā”.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. janvārī.

Glābšanas derība

Kristus nāve Golgātā padarīja glābšanu iespējamu ikvienam cilvēkam, kas jebkad dzīvojis vai jebkad dzīvos. Glābšana (atšķirībā no apsolījuma par gadalaiku maiņu) nav beznosacījuma – tā nevienam netiek dota neatkarīgi no tā, kādi ir viņa darbi. Uzskatu, ka visi tiks glābti, sauc par “universālismu”.

Tā vietā Jēzus skaidri māca, ka, lai arī Viņš ir nomiris par visu cilvēci, daudzi cilvēki iet pa plato ceļu uz iznīcību un mūžīgu nāvi (Mt 7:13, 14).

Ko šie panti saka par to, kā cilvēki saņem glābšanas dāvanu Jēzū?

1Jņ 5:13 _____

Mt 10:22 _____

Jņ 6:29 _____

2Pēt 1:10, 11 _____

Pāvils saprata glābšanas derības abpusējo būtību. Zinot, ka viņš drīz tiks sodīts ar nāvi un neskatoties uz faktu, ka daudzi biedri bija viņu atstājuši, Pāvils pārliecinoši stāstīja savam draugam Timotejam, ka viņš savu daļu ir izdarījis. “Jo es jau topu par ziedojumu, un manas atraisīšanas laiks ir pienācis. Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējienu esmu pabeidzis, ticību esmu turējis. Atliek man tikai saņemt taisnības vainagu, ko mans Kungs, taisnais tiesnesis, dos man viņā dienā, un ne tikvien man, bet arī visiem, kas ir iemīlējuši Viņa parādīšanos.” (2Tīm 4:6–8)

Pāvils saka: “Es esmu gatavs, [jo] esmu izcīnījis labo cīņu, esmu pabeidzis savas gaitas, esmu turējis ticību.” Tomēr Pāvils vienmēr ir bijis pārliecināts, ka glābšana ir tikai ticībā, nevis ar likuma darbiem, tāpēc šeit viņš neskatās uz saviem darbiem vai sasniegumiem kā uz nopelniem Dieva priekšā. “Taisnības kronis”, kas viņu gaida, ir Jēzus taisnība, ko Pāvils ticībā ir prasījis sev un turējis līdz mūža galam.

Lai gan glābšana ir nepelnīta dāvana, kāda ir atšķirība starp tiem, kas dāvanu pieņem, un tiem, kas to nepieņem? Ko šīs dāvanas saņemšana prasa, lai mēs darām? _____

Ieklausīties uzcītīgi

Piektā Mozus grāmata ir Mozus atvadu vēsts drukātā versija otrajai israēliešu paaudzei pēc četrdesmit gadus ilgās ceļošanas tuksnesī. Šīs vēstis tika dotas Moāba līdzenumos uz austrumiem no Jērikas. Piektā Mozus grāmata atbilstoši tiek saukta par “Piemiņas grāmatu”.

Šajā grāmatā Mozus pārskata Dieva uzticīgos darbus attiecībā uz Israēlu. Viņš atceras ceļojumus no Sinaja kalna uz Kadeš-Barneu pie Apsolītās Zemes robežām, kā arī sacelšanos un 40 gadus ilgo ceļojumu tuksnesī. Viņš apstiprināja desmit baušļus, desmitā ziedojumu un mantnīcas prasības. Taču 5. Mozus grāmatas centrā ir padoms paklausīt Dievam un saņemt Viņa svētības. Mozus attēlo Dievu kā Tādu, kam ir spējas un vēlme rūpēties par Saviem ļaudīm.

Izlasī 5Moz 28:1–14. Kādas lielas svētības ir apsoltas cilvēkiem? Tomēr kas viņiem ir jādara, lai tās saņemtu? _____

Mozus no visas sirds gribēja, lai tauta saprot, ka Dievam padomā ir brīnišķīgas, pat brīnumpilnas svētības. Vārdi “Ja jūs uzcītīgi ieklausīsieties” liek viņiem saprast, ka šeit izšķiras viņu mūžīgais liktenis. Cik spēcīga brīvās izvēles realitātes atklāšanās! Viņi bija Dieva izredzētā tauta, lielu svētību un lielu apsoliņumu saņēmēji, bet šīs svētības un apsoliņumi nebija beznosacījuma. Tiem bija jātiek pieņemtiem, un saskaņā ar tiem bija jārikojas.

Nekas, ko Dievs viņiem lūdza, nebija pārāk grūti izdarāms. “Jo šis bauslis, ko es tev šodien pavēlu, nav tev nedz pārāk grūts, nedz par tālu; tas nav debesīs, ka tev būtu jāsaka: kas mūsu dēļ kāps debesīs un mums to paņems un mums to paziņos, ka mēs to varētu pildīt? Tas nav arī viņpus jūras, ka tev būtu jāsaka: kas mūsu dēļ celsies pāri jūrai un mums to atvedīs un mums to paziņos, ka mēs to varētu pildīt? Nē, tas vārds ir ļoti tuvu pie tevis, tavā mutē un tavā sirdī, lai tu to pildītu.” (5Moz 30:11–14)

Protams, līdz ar svētībām nāca arī brīdinājumi par lāstiem, ja viņi nepaklausīs (5Moz 28:15–68), tas ir, kādas būs grēka un sacelšanās sekas.

Ko mums šodien nozīmē “ieklausīties uzcītīgi” tajā, ko Dievs saka, lai mēs darām? _____

Godājiet Kungu

Sakāmvārdu grāmata nav tik daudz par pareizo un nepareizo, bet drīzāk par gudrību un muļķību. Lasot šo grāmatu, mēs iepazīsim gudrības labumus un muļķības slazdus.

Izlasi Sak 3:1–10. Kādi brīnišķīgi apsoliņumi šeit doti? Ko nozīmē “piešķirt Viņam visu savu ienākumu pirmajus”? _____

Dievs lūdz mūs likt Viņu pirmajā vietā, pārvaldot savus īpašumus, lai apliecinātu, ka Viņam pieder viss, kā arī lai apliecinātu savu ticību tam, ka Viņš mūs apgādās. Vēl vairāk – Viņš saka, ka, ja mēs Viņu liksim pirmajā vietā, tad Viņš svētīs to, kas paliks pāri. To darīt, proti, likt Viņu pirmajā vietā, ir ticības rīcība, pašāvivības darbība, izpaušme tam, ko nozīmē pašaušanās uz To Kungu no visas sirds un nepaļaušanās uz savu gudrību (kas ir īpaši svarīgi, jo tik bieži notiek kaut kas tāds, ko mēs nekādi nevaram izskaidrot vai saprast).

Tomēr krusts ir tas, kam vajadzētu visvairāk mūs mudināt uzticēties Dievam un Viņa mīlestībai. Saprotot, kas katram no mums ir dots Jēzū, kurš ir ne tikai mūsu Radītājs (Jņ 1:4) un mūsu Uzturētājs (Ebr 1:3), bet arī mūsu Pestītājs (Atkl 5:9), atdot Dievam pirmos augļus no tā, kas mums ir, patiešām ir mazākais, ko mēs varam darīt.

“Dievs ne tikai prasa desmito tiesu kā Viņam piederošu, bet Viņš arī pastāsta, kā to vajadzētu rezervēt Viņam. Viņš saka: ‘Dod godu Tam Kungam arī no savas mantas un piešķir Viņam visu savu ienākumu pirmajus.’ Tas mums nemāca, ka mums vajadzētu izlietot savus līdzekļus savām vajadzībām un tad atlikumu atnest Kungam, pat ja tā būtu godīga desmitā daļa. Vispirms atliksim Dieva daļu.” (Elena Vaita “Counsels on Stewardship”, 81. lpp.)

Dievs saka: ja mēs Viņu liksim pirmajā vietā, tad pildīsies mūsu “šķūņi” ar pilnību. Taču tas nenotiks ar brīnumu. Tas ir, jūs nepamodīsieties vienu dienu un neatklāsi, ka pēkšņi jūsu tvertnes un šķūņi ir pilni.

Tā vietā Bībele ir pilna ar labas namturības, rūpīgas plānošanas un finansiālas atbildības principiem, no kuriem uzticība tam, ko Dievs aicina mūs darīt, ir mūsu pirmā un galvenā atbildība.

Kā mēs mācāmies uzticēties Dievam un Viņa apsoliņumiem finansiāli grūtos laikos, kad tvertnes un šķūņi nav pilni, lai arī mēs cenšamies būt uzticīgi? _____

Līgums par desmito tiesu

Starp desmitās tiesas došanu un mūsu attiecībām ar Dievu pastāv cieša garīga saistība. Israēlieši piedzīvoja labklājību, kad viņi paklausīja Dievam un bija uzticīgi desmitajā. Turpretī viņi piedzīvoja grūtus laikus, kad viņi to nedarīja. Šķiet, ka viņu dzīvē bija paklausības un labklājības cikls, kam sekoja nepaklausība un problēmas. Vienā no šiem neuzticības periodiem Dievs ar praviša Maleahijas starpniecību noslēdza abpusēju līgumu ar Saviem ļaudīm.

Izlasī Mal 3:7–11. Kādi apsolījumi un pienākumi atrodami šajos pantos? _____

Dievs apsolīja Saviem ļaudīm, ka, ja viņi atgriezīsies pie Viņa, Viņš atgriezīsies pie viņiem. Kad viņi jautāja, ko Viņš domā ar atgriešanos pie Viņa, Viņš tiešā veidā pateica: “Pārstājiēt Mani aplaupīt ar desmito tiesu un ziedojumiem.” Viņu laupīšana bija iemesls, kāpēc viņi bija nolādēti. Šeit ir Dieva risinājums lāsta problēmai: “Atnesiet katrs savu desmito tiesu pilnā vērtībā Manā klētī.” (Mal 3:10, NKJV) Un, ja jūs to darīsiet, tad “Es atvērsu debess logus un likšu tādai svētībai pa tiem pārpilnībā nolit pār jums, ka jums nepietiks telpas, lai to uzņemtu” (NKJV). Ja mums nebūs pietiekami daudz vietas, lai to saņemtu, mums radīsies pārpalikums, ar kuru mēs varēsim palīdzēt citiem un veicināt Dieva lietu.

“Tas, kurš atdeva savu vienpiedzimušo Dēlu mirt par jums, ir noslēdzis ar jums derību. Viņš dod jums Savas svētības un pretī pieprasa, lai jūs atnestu Viņam savu desmito tiesu un ziedojumus. Nevienš nekad neuzdrošināsies teikt, ka viņš nekādi nevarēja saprast šo lietu. Dieva plāns attiecībā uz desmito tiesu un upuriem skaidri ir izklāstīts Maleahija trešajā nodaļā. Dievs aicina Savu tautu ievērot līgumu, ko noslēdzis ar viņiem.” (Elena Vaita “Counsels on Stewardship”, 75. lpp.)

Viens no pozitīvajiem paklausības cikliem aprakstīts Jūdejā ķēniņa Hiskijas valdīšanas laikā. Jūdejā notika patiesa atdzimšana, un ļaudis sāka uzticīgi atgriezt savu desmito tiesu un ziedojumus tempļa mantnīcā. To bija tik daudz, ka tika krauti kaudzē pie tempļa. 2L 31:5 stāsta, kas notika, kad ļaudis “sanesa bagātīgi gan pirmos augļus no labības un no jaunā vīna, gan no eļļas un medus, un no visiem tīruma augļiem – no visa viņi atnesa desmito tiesu lielā vairumā”.

Ko tavi desmitās tiesas ziedojumi (vai to trūkums) stāsta par tavu paša garīgumu un attiecībām ar Dievu? _____

Dzenieties vispirms...

Par Jēzu ir teikts, ka "lielais ļaužu pulks Viņu labprāt klausījās" (Mk 12:37). Lielākā daļa cilvēku lielajos pūļos, kas sekoja un klausījās Jēzū, bija vienkāršā tauta. Viņi tika pabaroti kalna nogāzē un bija dzirdējuši Kalna svētrunu. Jēzus viņiem pamatā pateica: "Es zinu, ka jūs esat nobažījušies, kā uzturēsiet savas ģimenes. Jūs raizējaties par ēdienu un dzērienu, kas jums ik dienas būs vajadzīgs, un par apģērbu, kas vajadzīgs siltumam un aizsardzībai. Taču, lūk, šeit ir tas, ko Es piedāvāju..."

Izlasī Mt 6:25–33. Kas šeit ir apsoliets, un kas cilvēkiem bija jādara, lai saņemtu šos apsoliņumus? _____

Daudzi no Dieva apsoliņumiem satur abpusējās derības elementus. Tas ir, lai saņemtu svētības, mums ir jādara arī sava daļa.

Izlasī Jes 26:3. Ko mēs esam aicināti darīt, lai mums būtu miers ar Dievu? _____

Izlasī 1Jņ 1:9. Ko Jēzus darīs, ja mēs atzīsimies savos grēkos? _____

Izlasī 2L 7:14. Kādi ir nosacījumi (ja..., tad...) šajā Dieva piedāvājumā? _____

Visi šie panti un arī daudzi citi runā par svarīgo faktu, ka, lai gan Dievs ir augstākais Valdnieks, lai gan Dievs ir mūsu Radītājs un Uzturētājs un lai gan glābšana ir žēlastības dāvana un nepelnīta no mūsu puses, mums tik un tā ir jādara sava daļa lielās cīņas drāmā šeit, virs zemes. Izmantojot svēto brīvās gribas, brīvās izvēles dāvanu, mums ir jāizvēlas sekot Svētā Gara mudinājumiem un paklausīt tam, ko Dievs aicina mūs darīt. Lai gan Dievs piedāvā mums svētības un dzīvību, mēs varam izvēlēties lāstu un nāvi. Nav brīnums, ka Dievs saka: "Tad nu izvēlies dzīvību, ka dzīvotu gan tu, gan tavi pēcnācēji." (5Moz 30:19)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ikreiz, kad Dieva ļaudis jebkurā pasaules periodā ir priecīgi un labprāt īstenojuši Viņa plānu, sistemātiski nodarbojoties ar labdarību [desmito tiesu], dāvājot un ziedojot, viņi ir sapratuši solījumu, ka labklājībai vajadzētu sekot visām viņu pūlēm tieši tādā mērā, kā viņi ir paklausījuši Viņa prasībām. Kad viņi atzina Dieva prasības un tās izpildīja, pagodinot Viņu ar visu, kas viņiem bija, viņu šķūņi bija pārpilni. Bet, kad viņi aplaupīja Dievu ar desmito tiesu un upuriem, viņiem bija jāsaprot, ka viņi aplaupā ne tikai Dievu, bet arī paši sevi, jo Viņš ierobežo savas svētības tiem tieši tādā mērā, kā viņi ierobežo savus ziedojumus Viņam.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 3. sēj., 395. lpp.)

Bībele ir ļoti skaidra tajā, ka mēs tiekam glābti tikai ticībā, kas ir Dieva žēlastības dāvana. Mūsu paklausība Dieva baušļiem ir atsaukšanās Dieva žēlastībai. Tā to nenopelna (galu galā, ja to varētu nopelnīt, tā nebūtu žēlastība: sk. Rm 4:1–4).

Patiešām, ja mēs skatāmies uz Dieva abpusējo derību ar mums, mēs varam redzēt gan savas svētības, gan atbildības. Atsaucoties tam, ko Dievs mums piedāvā, mēs veidojam savas attiecības ar Viņu un lielā mērā nosakām paši savu likteni. Paklausība – mīlestības kalpošana un uzticība – ir patiesa mācekļa pazīme. Neatbrīvojot mūs no paklausības, ticība un vienīgi ticība padara mūs par Kristus žēlastības līdzdalībniekiem, kas ļauj mums īstenot paklausību, ko Dievs no mums sagaida.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ir teikts, ka, pat ja neviens adventists nebūtu uzticīgs desmitās tiesas atgriešanās, mūsu draudzei būtu vairāk nekā pietiekami naudas, lai darītu visu, kas ir vajadzīgs vēsts izplatīšanā. Ko tu dari, lai palīdzētu draudzei darīt to, ko tā ir aicināta darīt, ja runa ir par desmito tiesu un ziedojumiem?

2. Pakavējies vairāk pie domas par to, cik svarīga ir mūsu izvēle un darbi attiecībā ar Dievu. Kā mēs saglabājam darbu un paklausības jautājuma aktualitāti, ieskaitot desmitā maksāšanu un labu namturību, neiekrītot burtu kalpības slazdā?

3. Grupā pārrunājiet jautājumu otrdienas tēmas beigās par to, ka grūti laiki pienāk pat tad, ja esam uzticīgi. Kā mēs to skaidrojam, kad tas notiek, un kā mēs varam nekrist mazdūšībā, ja tas notiek?

LĪGUMS PAR DESMITO TIESU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 14:18–20; Mal 3:10; 5Moz 12:5–14; 3Moz 27:30; 1ķēn 17:9–16; 1kor 4:1, 2.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet atnesiet katrs savu desmito tiesu pilnā vērtībā Manā klētī tā, lai arī Manā mājā būtu barība, un pārbaudiet tad Mani šai ziņā, saka Tas Kungs Cebaots, vai Es arī neatvēršu debess logus un nelikšu svētībai pa tiem pārpilnībā nolīt pār jums.” (Mal 3:10)

Pirmās Mozus grāmatas 14. nodaļā Ābrāms atgriezās no veiksmīgas gūstekņu glābšanas misijas, kurā viņš bija izglābis savu brāļadēlu Latu, Lata ģimeni un citus cilvēkus, kas bija aizvesti no Sodomas. Sodomas ķēniņš bija tik pateicīgs par glābšanu, ka piedāvāja Ābrāmam visus kaujas laupījumus. Ābrāms ne tikai atteicās no piedāvājuma, bet arī deva Melhisedekam desmito tiesu no visa, kas viņam piederēja.

Uzreiz pēc Ābrāma desmitās tiesas Kungs teica: “Nebīsties, Ābrām, Es esmu tavš vaivars, un tava alga ir ļoti liela.” (1Moz 15:1) Būtībā Kungs Ābrāmam pateica: “Neuztraucies. Es būšu tavš sargs un tavš uzturētājs.” Vēlāk Mozus stāstīja Israēlam pirms ieiešanas Kānaānā: “Tev būs dot taisnu desmito tiesu no visiem savas sējas augļiem, kas ik gadus izaug tavā tīrumā [...], lai tu mācītos To Kungu, savu Dievu, būties visu savu mūžu.” (5Moz 14:22, 23)

Elena Vaita rakstīja: “Cilvēkiem bija jāpienes Dievam dāvanas reliģiskiem nolūkiem, pirms Mozum tika dota noteikta sistēma, pat Ādama laikos.” (“Liecības draudzei” 3. sēj., 393. lpp.)

Ko tas viss nozīmē mums?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. janvārī.

Desmitās tiesas apjoms

Vārdnīcās definē desmito tiesu kā “desmito daļu no kaut kā” jeb “desmit procenti”. Šī definīcija visdrīzāk nāk no Bībeles. Atdot desmito tiesu nozīmē vienkārši atgriezt Dievam desmit procentus no saviem ienākumiem jeb peļņas. Mēs saprotam, ka viss, kas mums ir, pieder vispirms Viņam. Desmitās tiesas likums, kas Israēlam tika dots pie Sinaja kalna, norāda, ka desmitā tiesa ir svēta un pieder Dievam (sk. 3Moz 27:30–32). Dievs prasa tikai Savus desmit procentus. Mūsu pateicības ziedojumi tiek doti atsevišķi no desmitās tiesas jeb kā papildinājums tai. Desmitā tiesa ir minimālā mūsu kristīgās apņemšanās liecība. Nekur Bībelē nav atrodamas nekādas norādes, ka Dieva daļa būtu mazāka par desmito daļu.

Izlasi 1Moz 14:18–20 un Ebr 7:1–9. Kāda bija Ābrāma reakcija, satiekot Melhisedeku? Ko tas māca mums par to, cik tālu vēsturē sniedzas šī prakse? _____

Bībelē desmitā tiesa pirmo reizi pieminēta 1Moz 14. nodaļā, kurā ir atrodams stāsts par Melhisedeka satikšanos ar Ābrāmu. Pēdējā vieta, kur Bībelē minēta desmitā tiesa, atgādina to pašu tikšanos (Ebr 7:1–9). Vēstulē ebrejiem varam pamanīt, ka ne Melhisedeks, ne Kristus nebija no Leviņa cilts, līdz ar to desmitās tiesas došana bija jau pirms tam un izrietēja no Leviņa cilts īpašā statusa. Desmitās tiesas došana nav tikai jūdu tradīcija, un tā nesākās ar ebrejiem pie Sinaja kalna.

Izlasi 1Moz 28:13, 14, 20–22. Ko Dievs apsolija darīt Jēkaba labā, un kāda bija Jēkaba atbilde Dievam? _____

Kad Jēkabs atstāja mājas, bēgot no dusmīgā brāļa Ēsava, kādu nakti viņš sapnī redzēja trepes, kas no zemes iestiepās debesīs. Pa tām eņģeļi gāja augšup un lejup. Dievs stāvēja augšgalā un apsolija būt ar Jēkabu un kādu dienu aizvest viņu atpakaļ mājās. Šis jaunais, neprecētais vīrietis piedzīvoja patiesu atgriešanos, sakot: “Tas Kungs man būs par Dievu. [...] no visa, ko Dievs man dos, es desmito tiesu došu Viņam.” (1Moz 28:21, 22)

Kāpēc ir svarīgi saprast, ka desmitā tiesa, tāpat kā sabats, nebija kas tāds, kas sākās senā Israēla likumu vai pat reliģiskās sistēmas kontekstā? Kādu vēsti mums, kas dzīvojam pēc krusta notikumiem, vajadzētu paņemt no šīs patiesības? _____

Kur ir mantnīca?

Izlasi Mal 3:10. Ko mēs varam uzzināt no šī panta, kur vajadzētu nonākt mūsu desmitajai tiesai?

Lai gan pantā nav doti specifiski norādījumi, vienalga ir acīmredzams, ka Dieva ļaudis zināja, kas bija domāts ar vārdu “klēts”. Dievs paskaidro: “Lai arī Manā mājā būtu barība.” Viņa ļaudis saprata, ka Dieva nams sākumā bija svētnīca – telts, kas bija būvēta pēc specifiskiem Mozum dotajiem norādījumiem pie Sinaja kalna. Vēlāk, kad Israēls dzīvoja Apsolītajā zemē, centrālā vieta vispirms bija Šilo un vēlāk templis Jeruzalemē.

Izlasi 5Moz 12:5–14. Šie panti nenorāda, ka Dieva bērni varētu novirzīt desmito tiesu paši pēc saviem ieskatiem. Kādus principus mēs varam sev paņemt no šiem pantiem?

Kā Dieva ģimenes locekļi mēs gribam saprast un praktizēt Viņa gribu attiecībā uz to, ko darīt ar savu desmito tiesu. Bībeles stāstā mēs uzzinājām, ka trīs reizes katru gadu – Neraudzētās maizes svētkos, Pļaujas svētkos un Ražas novākšanas svētkos (2Moz 23:14–17) – Dieva ļaudīm bija jāceļo uz Jeruzalemi, lai personīgi atvestu desmito un ziedojumus un lai slavētu Dievu un Viņu pielūgtu. Tad levīti izdalīja desmito tiesu saviem brāļiem pa visu Israēla zemi (sk. 2L 31:11–21, Neh 12:44–47, Neh 13:8–14). Saskaņā ar šo Bībeles centrālās mantnīcas principu, septītās dienas adventistu baznīca ir izveidojusi vietējās savienības, misijas un draudžu ūnijas kā mantnīcas pasaules draudzes labā, no kurām tiek apmaksāta kalpošana.

Draudzes locekļu ērtībām desmitā tiesa tiek nestā uz vietējo draudzi, kur locekļi kā daļu no savas pielūgsmes nodod desmitos un ziedojumus, kā arī došana mēdz notikt elektroniski. Vietējie mantziņi tad pārskaita desmito tiesu savienības mantnīcā. Šī desmitās tiesas sistēmas vadība, ko ir izveidojis un iecēlis Dievs, ir palīdzējusi septītās dienas adventistu draudzei atstāt pasaulplašu un augošu ietekmi pasaulē.

Iedomājies, ja ikviens gribētu dot savu desmito, kam vien vēlas, nerēķinoties ar adventistu draudzi. Kas notiktu ar mūsu draudzi? Kāpēc šāda prakse ir slikta doma un pretēja Rakstiem?

Desmitās tiesas nolūks

Izlasi 3Moz 27:30 un 4Moz 18:21, 24. Ko Dievs ierosina darīt ar desmito tiesu? _____

Tā kā Dievs ir visa īpašnieks (Ps 24:1), Viņam nauda nav vajadzīga. Taču, tā kā desmitā tiesa pieder Viņam, Viņš mums pasaka, ko mums ar to darīt, un tas ir – izmantot Viņa desmito tiesu evaņģēlija kalpošanas atbalstam. Tāpēc ar desmito tiesu tiek atbalstītas mācītāju vajadzības.

Levītu ciltij, kas bija kalpojošais spēks Vecajā Derībā, netika doti lieli īpašumi kā citām ciltīm. Levītiem bija iedotas noteiktas pilsētas, ieskaitot glābšanās pilsētas, ap kurām bija pietiekami zemes personīgo dārzu ierīkošanai. Viņus atbalstīja citu dotā desmitā tiesa, un viņi arī paši maksāja desmito tiesu no saviem ienākumiem.

Izlasi Apd 20:35. Kāda ir šeit izteiktā vēsts, un kā tā ir saistīta ar desmitā jautājumu?

Desmitās tiesas došana ir svarīga, jo tā palīdz mums nodibināt uzticības attiecības ar Dievu. Paņemot vienu desmito no saviem ienākumiem un “atdot to” (kaut arī tehniski tas vienalga pieder Dievam) patiešām prasa ticību. Jūsu ticība augs, tikai to praktizējot.

Padomājiet arī, piemēram, par gala laiku, kad tie, kas ir uzticīgi, nevarēs ne pirkt, ne pārdot, kā tas ir attēlots Atkl 13. un 14. nodaļā (sk. 11. tēmu). Attīstīt uzticību Dievam un Viņa aizgādībai, spēkam un mīlestībai būs ārkārtīgi svarīgi, kad liksies, ka visa pasaule ir pret mums. Uzticīga desmitā došana noteikti var palīdzēt attīstīt šādu uzticību. Cik svarīgi mums visiem ir laikus iemācīties uzticēties Dievam!

Otrs lielais iemesls finansiālai uzticībai ir apsolīto taustāmo Dieva svētību pieejamība. Kā daļu no desmitās tiesas līguma Dievs ir apsolījis svētības, kas ir tik lielas, ka mēs nevarēsim atrast tām pietiekami telpas. Ar saviem pārpalikumiem mēs varam palīdzēt citiem un atbalstīt Dieva darbu ziedojot.

Kādos veidos jūs esat piedzīvojuši lielo patiesību, ka “svētīgāk ir dot nekā ņemt”? _____

Desmitā tiesa no bruto vai neto ienākumiem?

Mēs rēķinām desmito tiesu no saviem “ienākumiem”, ja mums maksā par stundu likmi vai algu, un mēs maksājam no savas “peļņas”, ja esam pašnodarbināti un mums ir pašiem savs bizness. Daudzās valstīs valdība paņem nodokli no darbinieka ienākumiem, lai nosegtu pakalpojumus, kas tiek sniegti cilvēkiem, piemēram, valsts drošība, ceļi un tilti, bezdarbnieku pabalsti utt. Jautājums par bruto vai neto galvenokārt ir saistīts ar to, vai mēs desmito tiesu atgriežam no saviem ienākumiem pirms vai pēc nodokļu nomaksas. Pašnodarbinātās personas var likumīgi atskaitīt uzņēmējdarbības izmaksas, lai noteiktu savu faktisko peļņu pirms personīgo nodokļu atskaitīšanas.

Pētījumi par draudzes locekļu došanas ieradumiem atklāj, ka lielākā daļa septītās dienas adventistu maksā desmito tiesu no bruto ienākumiem, tas ir, pirms nodokļu nomaksas. Saskaņā ar “Tithing Principles and Guidelines”, ko Ģenerālkonference publicējusi 1990. gadā, “desmitā tiesa jāaprēķina no algu saņēmēja ienākumu bruto summas pirms likumā paredzētajiem vai citiem darbinieka atļautajiem atskaitījumiem. Tas ietver federālos un valsts ienākuma nodokļus, kas nodrošina pakalpojumus un citas atbildīgu pilsoņu priekšrocības. Iemaksas sociālajā apdrošināšanā var atskaitīt”. (Sk. “Guideline 111-F”, 22. lpp.)

Izlasi 1ķēn 17:9–16. Kāda bija atraitnes situācija, pirms pie viņas ieradās Elija? Ko pravietis viņai lūdza izdarīt vispirms un tikai tad parūpēties par sevi un savu dēlu? Ko mēs varam mācīties no šī ziņojuma par desmitā jautājumu? _____

Dievs teica Sareptas atraitnei, ka pie viņas ir atnācis Dieva vīrs (1ķēn 17:9). Kad Elija ieradās, viņa izstāstīja savus nožēlojamus apstākļus. Elija vispirms lūdza padzerties ūdeni un tad piebilda: “Nebīsties, ej un gatavo, kā esi sacījusi, bet, lūdzu, iztaisi arī man mazu plāceni pašā sākumā un liec to iznest man ārā. Bet savām un sava dēla vajadzībām sagatavo vēlāk, jo tā ir sacījis Tas Kungs, Israēla Dievs: milti tinē neizsīks un eļļas apaļā krūzē nepietrūks līdz tai dienai, kurā Tas Kungs atkal dos lietu vīrs zemes.” (1ķēn 17:13, 14)

Vai tā bija savtība no viņa puses, vai arī viņš vienkārši pārbaudīja viņas ticību – būtībā jāva viņai vingrināt ticību? Atbilde ir nepārprotama.

Kā mums ir teikts, “katram ir jābūt sevis paša vērtētājam un jādod tā, kā viņa sirds ir apņēmusies”. (Elena Vaita “Liecības draudzei” 4. sēj., 469. lpp.)

Kā tu vari kādam, kas nekad nav devis desmito tiesu, paskaidrot, kādas svētības nāk no tās došanas? Kas ir šīs svētības, un kā desmitās tiesas atgriešana stiprina tavu ticību?

Godīga desmitā tiesa

Izlasi 1kor 4:1, 2. Kādiem cilvēkiem mums jābūt kā Dieva bērniem un Viņa svētību namturiem? _____

Ko nozīmē būt uzticīgiem ar savu desmito tiesu? Šajā nedēļā mēs pārskatījām vairākus desmito tiesu veidojošos elementus:

1. Apjoms – tā ir desmitā daļa jeb 10 procenti no mūsu ienākumiem vai peļņas.
2. Uz kurieni nest – uz “klēti” jeb vietu, no kurienes tiek apmaksāti evaņģēlija kalpotāji.
3. Dieva pagodināšana ar pirmo savu ienākumu daļu.
4. Izlietošana pareizajam nolūkam – kalpošanas atbalstīšanai.

Mūsu kā draudzes locekļu atbildība ir pirmie trīs elementi. Manņīcas vadītāju atbildība ir nodrošināt, lai desmitās tiesas līdzekļi tiek izmantoti pareizi.

Desmitā tiesa atšķirībā no mūsu ziedojumiem nav izvēles jautājums. Desmitā tiesa un manņīca ir daļa no mūsu atbildības. Mēs nenosakām parametrus, to dara Dievs. Ja es neatgriežu pilnus 10 procentus no savas “peļņas”, tad es patiesībā nemaksāju desmito tiesu, un, ja es neaiznesu šos 10 procentus uz “klēti”, tad es būtībā neatgriežu desmito tiesu.

Izlasi Mt 25:19–21. Kad mēs tiekam aicināti dot atskaiti par Dieva līdzekļu pārvaldīšanu? Kas ir teikts tiem, kas ir bijuši finansiāli uzticīgi? _____

“Atnesiet katrs savu desmito tiesu pilnā vērtībā Manā klēti” (Mal 3:10) – tā ir Dieva pavēle. Tas nav aicinājums uz pateicību vai dāšnumu. Tas ir vienkāršs godīguma jautājums. Desmitā tiesa pieder Kungam; Viņš liek mums atdot Viņam to, kas pieder Viņam.” (Elena G. Vaita “Audzināšana”, 138. lpp.) Vadība Dieva darbā ir unikāla privilēģija un arī atbildība. Viņš svētī un uztur mūs un lūdz tikai desmito daļu, un tad Viņš izmanto savu desmito tiesu, lai apgādātu kalpotājus, tāpat kā Viņš rūpējās par Levija cilti senā Israēla laikos.

Dažiem nepatīk, kā tiek izmantota viņu desmitā tiesa, un tāpēc viņi vai nu nedod desmito tiesu, vai arī sūta naudu kaut kur citur. Taču kur Dievs būtu teicis: “Atnesiet desmito tiesu uz klēti, bet tikai tad, ja esat droši, ka tur tā tiek izmantota pareizi?” _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas visplašāko aprakstu par desmito tiesu "Liecībās draudzei" 9. sēj., 245.–252. lpp., kā arī izpētiet 3. daļu grāmatā "Counsels on Stewardship" (65.–107. lpp.).

"Ja viss mūsu ļaužu desmitais plūstu uz Kunga mantnīcu, kā vajadzētu, tad tiktu saņemtas tādas svētības, ka dāvanas un ziedojumi svētam mērķim vairotos desmitkārt, un tādējādi kanāls starp Dievu un cilvēkiem tiktu uzturēts atvērts." (Elena Vaita "Liecībās draudzei" 4. sēj., 474. lpp.) Šis ir brīnišķīgs apgalvojums. Ja mēs visi būtu uzticami desmitā maksātāji, Dievs svētītu mūs ar līdzekļiem, lai palielinātu mūsu ziedojumus par 1000 procentiem.

"Maleahijas grāmatas 3. nodaļā ir atrodams līgums, ko Dievs ir noslēdzis ar cilvēku. Šeit Kungs norāda, kādā veidā Viņš rīkosies, dāvājot savas lielās dāvanas tiem, kas uzticīgi atgriezīs Viņam desmito tiesu un ziedojumus." (Elena Vaita "Review and Herald", 1901. g. 17. dec.)

"Visiem jāatceras, ka Dieva prasības pret mums ir visu citu prasību pamatā. Viņš mums bagātīgi dod, un līgums, ko Viņš ir noslēdzis ar cilvēku, paredz, ka desmitā daļa no viņa mantas tiks atdota Dievam. Kungs žēlīgi uztic saviem pārvaldniekiem savus dārgumus, bet par desmito Viņš saka: Tas ir Mans. Tāpat kā Dievs ir atdevis savu īpašumu cilvēkam, cilvēkam ir jāatdod Dievam godīga desmitā daļa no visas savas būtības. Šo konkrēto sistēmu izveidojis pats Jēzus Kristus." (Elena Vaita "Liecībās draudzei" 6. sēj., 384. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pakavējieties vairāk pie domas, ka desmitās tiesas prakse nesākās senajā Israēlā. Kā šis fakts palīdz mums saprast šī pienākuma nepārtrauktību no mūsu puses Dieva priekšā?

2. Grupā pārrunāji jautājumu, kas uzdots pirmdienas pētījuma beigās. Padomājiet, kas notiktu, ja cilvēki nolemtu sūtīt savu desmito tiesu kaut kur citur. Kas notiktu ar šo draudzi? Vai vispār tā vēl pastāvētu? Kas nepareizs ir attieksmē, ja kāds saka: "Mana desmitā tiesa ir tik maza salīdzinājumā ar visu citu – vai tai vispār ir kāda nozīme?" Kas notiktu, ja visi tā domātu?

3. Līdzdali citiem, ko tu esi iemācījies un piedzīvojis no desmitā došanas. Ko tu vari pastāstīt citiem par šo praksi?

ZIEDOJUMI JĒZUM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2kor 9:6, 7; 5Moz 16:17; Ps 116:12–18; 1L 16:29; Mk 12:41–44; Mk 14:3–9.

ATMIŅAS PANTS:

“Kā es atmaksāšu Tam Kungam par visu, ko Viņš man labu darījis? Es pacelšu svētības kausu un piesaukšu Tā Kunga Vārdu.” (Ps 116:12–14)

Bez desmitās tiesas ir arī ziedojumi no 90 procentiem, kas paliek mūsu īpašumā pēc tam, kad desmitā tiesa ir atgriezta Dievam. Šeit sākas dāsnums. Dieva ļaudis ir pienesuši dažāda veida ziedojumus – grēka upuri, atsaucoties Dieva žēlastībai, vai pateicības upuri, kas tiek pienests, atzīstot Dieva aizsardzību, kā arī veselības, labklājības un uzturošā spēka svētības. Bija arī upuri trūcīgajiem un upuri, lai uzceltu un saglabātu pielūgsmes namu.

Pārdomājot mums doto Dieva dāvanu lielumu, mēs sākam ieraudzīt došanu kā kaut ko vairāk par autostāvvietas nobruģēšanu vai kora tērpu iegādi. Mēs nesam savas dāvanas, atsaucoties uz to, ko Dievs mūsu labā ir darījis, īpaši Jēzus upurī. “Mīlēsīm, jo Viņš ir mūs pirmais mīlējis.” (1Jņ 4:19) Draudze, vienalga, vai tā ir vietējā savienība vai vispasaules draudze, izmanto mūsu dāvanas, lai virzītu uz priekšu Dieva darbu. Šajā nedēļā pārskatīsim, ko Bībele saka par ziedojumiem kā par daļu no Dieva darba īstenošanas virs zemes.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. janvārī.

Motivācija dot

Mēs mīlam Dievu, jo Viņš mūs ir pirmais mīlējis. Mūsu došana ir atsaukšanās Viņa brīnišķīgajai dāvanai – Jēzum. Mums ir teikts: “Kungam nav vajadzīgi mūsu ziedojumi. Mēs nevaram padarīt Viņu bagātāku ar savām dāvanām. Dziesminieks saka: ‘Viss nāk no Tevis, un mēs esam devuši no tā, kas pieder Tev.’ Tomēr Dievs ļauj mums parādīt, cik ļoti mēs vērtējam Viņa žēlastību, kad ar pašuzupurīgām pūlēm mēs to pašu izplatām uz citiem. Šis ir vienīgais veids, kā mums ir iespējams parādīt savu pateicību un mīlestību uz Dievu. Viņš nav sagādājis citu veidu.” (Elena Vaita “Counsels on Stewardship”, 18. lpp.)

Kad mēs “savu” naudu nododam Jēzum, tas stiprina mūsu mīlestību uz Viņu un citiem. Tāpēc nauda var būt reāls spēks uz labu. Par naudu un labklājību Jēzus ir runājis vairāk nekā par jebkuru citu tēmu. Katrs sestais pants Mateja, Marka un Lūkas evaņģēlijā ir par naudu. Evaņģēlija labā vēsts ir, ka Dievs var atbrīvot mūs no naudas nepareizas izmantošanas un no mīlestības uz to.

Izlasi Mt 6:31–34 un 5Moz 28:1–14. Ko Dievs apsola darīt mūsu labā, ja mēs Viņam paklausām? Vai prasīt sev Dieva apsolījumus ir savtīgums no mūsu puses? _____

Mūsu ziedojumi ir pierādījums labprātībai upurēties Dievam. Tā var būt dziļi garīga pieredze, fakta izpausme, ka mūsu dzīve ir pilnībā nodota Dievam kā mūsu Kungam. Kā saka angļu sakāmavārds, mums tas nozīmētu “nolikt savu naudu tur, kur atrodas mūsu mute”. Jūs varat teikt, ka mīlat Dievu, bet dāsni ziedojumi palīdz atklāt (un pat stiprināt) šo mīlestību.

Ziedojums nāk no sirds, uzticoties personīgam Dievam, kas pastāvīgi rūpējas par mūsu vajadzībām tā, kā Viņa skatījumā ir vislabāk. Mūsu ziedojumi balstās uz pārliecību, ka mēs esam atraduši Kristū pārliecību par glābšanu. Tie nav atvieglojuma vai Dieva pieņemšanas meklējumi. Mūsu ziedojumi drīzāk plūst no sirds, kas ticībā ir pieņēmusi Kristu kā vienīgo un pietiekamo žēlastības un pestīšanas līdzekli.

Izlasi 2Kor 9:6, 7. Ko Kungs mums šeit pasaka? Ko nozīmē dot tā, kā “savā sirdī apņēties”? Kā mēs mācāmies dot priecīgi? _____

Kādu daļu ziedot?

Izlasi 5Moz 16:17. Dievs iedod citu kritēriju ziedojumu apjomam, nevis procentus. Kāds tas ir? _____

Mūsu ziedojumi ir mūsu pateicības apliecinājums Dievam par Viņa bagātīgajām dāvanām – dzīvību, atpestīšanu, uzturēšanu un daudzām pastāvīgām svētībām. Tātad, kā mēs atzīmējam iepriekš minētajā fragmentā, mūsu ziedojumu apjoms ir balstīts uz to, ar ko mēs esam svētīti. “Jo no katra, kam daudz dots, daudz prasīs un, kam daudz uzticēts, no tā jo vairāk atprasīs.” (Lk 12:48)

Izlasi Ps 116:12–14. Kā mums vajadzētu atbildēt uz jautājumu, kas uzdots 12. pantā? Vai nauda ir atbilstoša atbilde? _____

Kā mēs varētu jebkad atmaksāt Dievam par visām Viņa svētībām mūsu dzīvē? Vienkāršā atbilde ir, ka mēs to nekad nevarēsim. Šķiet, ka labākais, ko mēs varam darīt, ir būt dāsniem Dieva darbā un palīdzēt saviem līdzcilvēkiem. Kad Jēzus izsūtīja Savus mācekļus misijas ceļojumā, Viņš viņiem teica: “Bez maksas jūs esat dabūjuši, bez maksas dodiet.” (Mt 10:8) Mūsu ziedojumi veicina Kristum līdzīga rakstura attīstību. Mēs tā maināmies no savtības uz mīlestību. Mums ir jāizrāda rūpes par citiem un par Dieva lietu, kā to darīja Kristus.

Vienmēr atcerēsimies, ka “Dievs tik ļoti mīlēja ..., ka Viņš deva” (sk. Jņ 3:16). Turpretim – tikpat droši, kā diena seko naktij – jo vairāk mēs uzkrāsim sev, jo egoistiskāki savā sirdī kļūsim un arī nožēlojamāki jutīsimies.

Mūsu ziņā ir noteikt, kādu summu mēs piešķiram un kāda organizācija saņem mūsu dāvanas. Bet ziedojuma nešana Kungam ir kristiešu pienākums ar garīgām un morālām sekām. To ignorēt nozīmē nodarīt sev garīgu kaitējumu, iespējams, vairāk, nekā mēs saprotam.

Ko tavi ziedojumi un tava attieksme pret to došanu liecina par tavām attiecībām ar Dievu? _____

Ziedojumi un pielūgsme

Bībelē mums nav dota dievkalpojuma kārtība. Bet šķiet, ka dievkalpojumos ir vismaz četras daļas. Jaunajā Derībā šīs daļas ir mācīšana/sludināšana, lūgšana, mūzika, desmitā tiesa un ziedojumi.

Trīs reizes katru gadu visiem Israēla vīriešiem (un ģimenēm) bija jāparādās Tā Kunga priekšā Jeruzalemē. “Tomēr tiem nebūs nākt Tā Kunga priekšā tukšā.” (5Moz 16:16) Citiem vārdiem, daļa no pielūgsmes pieredzes bija desmitās tiesas atgriešana un ziedojumu došana. Dieva bērniem bija jānes desmitais un ziedojumi Pashā svētkos, Vasarsvētkos un Būdiņu svētkos. Ir grūti iedomāties, ka kāds uz šiem svētkiem ierastos tukšām rokām.

Citiem vārdiem, senajam Israēlam desmitā un ziedojumu došana bija dievkalpošanas pieredzes centrālā daļa. Pielūgsme, patiesa pielūgsme nav tikai pateicības vārdu, dziesmu un lūgšanu izteikšana Dievam, bet arī pateicības izpaušme Dievam, nesot ziedojumus uz Kunga namu. Viņi to nesa uz templi, mēs nesam uz draudzi sabatā (šis ir viens no veidiem, kā var atgriezt desmito un ziedojumus), kas ir pielūgsmes akts.

Izlasi 1L 16:29, Ps 96:8, 9 un Ps 116:16–18. Kā mēs attiecinām šeit izteiktos principus paši uz savu pielūgsmes pieredzi? _____

Kā Dieva bērniem, kam ir uzticēta atbildība vadīt Viņa darbu virs zemes, mūsu priekštiesība, iespēja un atbildība ir nest ziedojumus. Ja Kungs ir devis mums bērnus, ko audzināt Viņam, mums jādalās ar viņiem priekā par desmitās tiesas nešanu un ziedojumiem sabatskolā un dievkalpojumos. Dažās vietās cilvēki savu desmito tiesu atdod tiešaistē vai citādā veidā. Lai arī kā mēs to darītu, desmitās tiesas un ziedojumu atdošana ir daļa no mūsu pielūgsmes pieredzes ar Dievu.

Kāda ir tava personīgā pieredze ar desmitās tiesas un ziedojumu atgriešanu kā daļu no dievkalpojuma? Kā prakse ietekmē tavas attiecības ar Dievu? _____

Dievs ievēro mūsu ziedojumus

Izlasi Mk 12:41–44. Vienaļga, vai mēs esam bagāti vai neesam, kādu vēsti mēs varam paņemt no šī stāsta? Kādu principu šis mums māca, un kā mēs to ieviešam savā pielūgsmes pieredzē? _____

Jēzus un Viņa mācekļi bija tempļa pagalmā, kur bija izvietoti ziedojumu trauki, un Viņš vēroja tos, kas nesa savas dāvanas. Viņš pamanīja, ka atraitne iedeva divas vara monētas. Viņa bija atdevusi visu, kas viņai bija. “Bet Jēzus saprata viņas motīvus. Viņa ticēja, ka tempļa kalpošana ir Dieva iecelta, un viņa dedzīgi vēlējās darīt labāko, ko viņa spēj, lai to uzturētu. Viņa darīja, ko varēja, un viņas darbība bija kā pieminēklis viņas piemiņai visos laikos un viņas priekam mūžībā. Dāvanā bija ielikta viņas sirds; tās vērtība tika novērtēta nevis pēc monetārās vērtības, bet gan pēc mīlestības uz Dievu un intereses par Viņa darbu, kas bija motivējusi rīkoties.” (Elena Vaita “Counsels on Stewardship”, 175. lpp.)

Vēl viens ļoti nozīmīgs aspekts ir tas, ka šī ir vienīgā dāvana, ko Jēzus jebkad ir uzslavējis, – dāvana draudzei, kas grasījās Viņu noraidīt, draudzei, kas ļoti bija novirzījusies no sava aicinājuma un misijas.

Izlasi Apd 10:1–4. Kāpēc Romas centurionu apmeklēja Debesu eņģelis? Kādas divas viņa darbības tika atzīmētas Debesīs? _____

Acīmredzot Debesīs tiek uzklauskātas ne tikai mūsu lūgšanas, bet arī atzīmēti mūsu dāvanu došanas motīvi. Pantā teikts, ka Kornēlijs bija dāsns devējs. “Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds.” (Mt 6:21) Kornēlija sirds sekoja viņa dāvanām. Viņš bija gatavs mācīties vairāk par Jēzu. Lūgšana un žēlastības dāvanas ir cieši saistītas un parāda mūsu mīlestību uz Dievu un līdzciltvēkiem – divi lieli Dieva likuma principi: “Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu un savu tuvāko kā sevi pašu.” (Lk 10:27) Pirmais atklājas lūgšanā, otrais – žēlastības dāvanās.

Īpaši projekti. Došana no lielās krūzes

Pētījumi liecina, ka tikai aptuveni 9 procenti cilvēku aktīvu ir likvidi un tos var piedāvāt kā piedāvājumu uzreiz. Skaidra nauda, čeki, uzkrājumi, naudas tirgus fondi utt. parasti tiek uzskatīti par likvidiem aktīviem, vismaz tiem, kam tas pieder. Lielākā daļa no mūsu aktīviem, aptuveni 91 procents, ir “ieguldīti” nekustamajā īpašumā, piemēram, mūsu mājās, mājlopos (ja mēs dzīvojam laukos) vai citos nelikvidos īpašumos.

Atšķirību starp likvidiem un nelikvidiem aktīviem var ilustrēt, ieliekot 1000 centus divās dažādās stikla krūzēs, kur 10 centi aino katru procentu. Tad mazajā krūzē būtu 90 centi, kas aino 9 procentus likvido aktīvu, un 910 centu būtu lielajā krūzē, ainojot 91 procentu nelikvido aktīvu.

Lielākā daļa cilvēku dod savus ziedojumus vai ieguldījumus no mazās krūzes – no likvidajiem aktīviem. Tas ir viņu norēķinu kontā vai makā. Bet, ja kāds par kaut ko ļoti iedegas, viņš dod no lielās krūzes. Bībele atklāj daudzus šādus stāstus.

Izlasi Mk 14:3–9 un Jņ 12:2–8. Kas bija galvenie tēli Sīmaņa svētkos? Kāda bija Marijas dāvanas vērtība? Kāpēc viņa svaidīja Jēzu šajā laikā? _____

Marijas dāvana bija 300 denāriju – tik liela bija visa gada alga. Tā drīzāk bija “lielās krūzes” dāvana. Vēlāk Jūda nodeva Jēzu par mazliet lielāku summu nekā trešā daļa no šī daudzuma – no “mazās krūzes”, par 30 sudraba gabaliem (Mt 26:15). Ir vajadzīga liela mīlestība un nodošanās, lai pienestu “lielās krūzes” dāvanas – no saviem ieguldījumiem. Bet, ja mēs kļūstam mantkārīgi kā Jūda, mēs varam pārdot savas dvēseles par grašiem.

Barnabas darbs un aktivitātes Jaunajā Derībā ir minētas 28 reizes. Mēs viņu galvenokārt pazīstam kā apustuļa Pāvila biedru un lielu misionāru. Bet pamats tam visam ir ielikts pirmajā pantā, kur viņš pieminēts. Apd 4:36, 37 mēs lasām par viņa došanu, par “lielās krūzes” ziedojumu. Cik spēcīgs piemērs Kristus vārdiem: “Jo kur ir tava manta, tur ir arī tava sirds” (Mt 6:21)!

Kāpēc pašuzpurīga došana ir svarīga gan devējiem, gan saņēmējiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Debesu piemiņas grāmatā pieraksta arī Dieva ģimenes locekļu finansiālo uzticību. “Es redzēju, ka pierakstošais eņģelis uzticīgi atzīmē visus Dievam veltītos un mantu namā nodotos ziedojumus, kā arī gala rezultātus, kas iegūts ar šādi ziedotiem līdzekļiem. Dieva skats redz katru Viņa lietai veltīto grasi, kā arī devēja labprātību vai nepatiku. Arī došanas motīvi tiek pierakstīti. Pašuzupurīgie, Dievam nodevušies ļaudis, kas atdod Dievam to, kas Viņam pieder, kā Dievs no viņiem prasa, saņems saviem darbiem atbilstošu atalgojumu. Pat ja nodotie līdzekļi tiek izlietoti nepareizi, ne tam mērķim, kam tos deva – Dieva pagodināšanai un dvēseļu izglābšanai –, šie ļaudis, kas upuri pieņēma ar atklātu un godīgu sirdi, domājot vienīgi par Dieva godu, savu atalgojumu tomēr nezaudēs.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 2. sēj., 518. lpp.)

“Dievs vēlas, lai cilvēki lūdz un plāno Viņa darba virzīšanu uz priekšu. Bet līdzīgi Kornēlijam mums ir jāapvieno lūgšana un došana. Mūsu lūgšanām un mūsu žēlastībai ir jānāk Dieva priekšā kā piemiņai. Ticība bez darbiem ir mirusi; un bez dzīvas ticības nav iespējams patikt Dievam. Kamēr mēs lūdzam, mums ir jāatdod viss, ko varam, gan no sava darba, gan no līdzekļiem, lai mūsu lūgšanas piepildītos. Ja mēs īstenojam savu ticību, Dievs mūs neaizmirsīs. Viņš atzīmē katru mīlestības un pašizliedzības rīcību. Viņš pavērs ceļus, lai mēs ar saviem darbiem varam parādīt savu ticību.” (Elena Vaita “Atlantic Union Gleaner” 1903. g. 17. jūnijs)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā lūgšana un došana iet kopā? Tas ir, kā lūgšana var palīdzēt tev zināt, ko dot, kad un cik daudz dot?

2. Populārā ASV žurnālā bija rakstīts par jauniem profesionāļiem Volstrītā, kuri pelnīja daudz naudas un tomēr bija tik nožēlojami, tik tukši, tik bažu un raižu pilni. Viens no viņiem, portfeļa pārvaldnieks, sacīja: “Kāda nozīme pēc manas nāves būs tam, ja es savā portfeli būtu ieguvis papildu vienu procentu?” Ko mēs varam mācīties no šī stāsta par to, kā ziedošana var būt garīgi labvēlīga devējam, palīdzot atbrīvoties no “bagātības viltības” (Mt 13:22)?

PARĀDI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

5Moz 28:1, 2, 12; Mt 6:24; 1Jņ 2:15; Sak 22:7; Sak 6:1–5; 5Moz 15:1–5.

ATMIŅAS PANTS:

“Bagātais valda pār nabagiem, un, kas aizņemas, kļūst par aizdevēja kalpu.” (Sak 22:7)

Viena no parādu definīcijām ir “dzīvot šodien ar to, ko tu sagaidi nopelnīt nākotnē”. Mūsdienās parādi ir kā dzīvesveids, bet tai nevajadzētu būt normai kristiešu vidū. Bībele ir pret parādiem. Rakstos vismaz 26 vietās pieminēti parādi un visās vietās ar negatīvu nozīmi. Nav teikts, ka būtu grēks aizņemties naudu, bet runa ir par biežajām sliktajām sekām. Pārdomājot finansiālos jautājumus, Pāvils deva padomu: “Dodiet katram, kas viņam pienākas: nodevas, kam nākas nodevas, muitu, kam nākas muita, bijību, kam nākas bijība, cieņu, kam nākas cieņa. Nepalieciet nevienam neko parādā kā vienīgi, ka jūs cits citu mīlat.” (Rm 13:7, 8)

Kāpēc parāds ir gandrīz starptautiska sērga visos līmeņos – personīgajā, korporatīvajā un valdības līmenī? Katrā sabiedrībā vienmēr ir bijis vismaz neliels procents, kas bija parādā. Taču mūsdienās daudz lielāka cilvēku daļa ir parādos, un tas viņiem gandrīz nekad nenāk par labu.

Šajā nedēļā mēs runāsim par parādu cēloņiem un kā ar tiem tikt galā. Jums pašiem var nebūt parādi, bet jūs varat līdzdalīt šo vērtīgo informāciju ar savu ģimeni un draugiem, kam tā var izrādīties noderīga.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. februārī.

Parādu problēmas

Izlasi 5Moz 28:1, 2, 12. Kāds ir Dieva ideāls Viņa bērniem parādu ziņā? Kā viņi var sasniegt šo ideālu? Kaut arī šī situācija ir ļoti atšķirīga no mūsējās, kādus principus mēs varam paņemt no konteksta un attiecināt uz mūsdienām? _____

Pētījumi rāda, ka cilvēki nonāk finansiālās grūtībās lielākoties trīs iemeslu dēļ. Uzskaitisim secībā pēc to sastopamības biežuma.

Pirmais iemesls ir zināšanu trūkums. Daudzi cilvēki, pat izglītotie, ir finansiāli analfabēti. Viņi vienkārši nekad nav saskārušies ar Bībeles vai pat laicīgajiem naudas pārvaldīšanas principiem. Tomēr ir cerība! Šajā tēmā šie principi tiks aplūkoti vienkāršā veidā, kā arī tas, kā tos īstenot.

Otrs iemesls finansiālām grūtībām ir mantkārtība jeb savtība. Reaģējot uz reklāmām un personīgām vēlmēm, cilvēki vienkārši dzīvo pāri saviem līdzekļiem. Viņi nevēlas dzīvot tā, kā patiešām var atļauties—pārvietoties ar pieticīgākiem transportlīdzekļiem un vilkt mugurā tādas drēbes, kas atbilst ienākumiem. Daudzi no šiem pašiem cilvēkiem arī uzskata, ka viņi ir pārāk nabadzīgi, lai maksātu desmito tiesu. Rezultātā viņi dzīvo bez Dieva apsolītās gudrības un svētības (sk. Mal 3:10, 11; Mt 6:33). Arī šiem cilvēkiem ir cerība, taču tas prasa sirds maiņu un apmierinātības garu.

Trešais iemesls, kāpēc cilvēki nonāk finansiālās grūtībās, ir personīga neveiksme. Viņi varbūt piedzīvo nopietnu slimību bez atbilstošas veselības apdrošināšanas. Iespējams, viņiem ir izšķērdīgs laulības partneris. Iespējams, dabas katastrofa iznīcinājusi viņu īpašumus. Vai arī viņi ir dzimuši un auguši ārkārtīgā nabadzībā. Arī šiem cilvēkiem ir cerība. Lai arī viņu ceļš ir grūtāks, neveiksmes var pārvarēt. Pārmaiņas var notikt, ja viņiem atbalstu sniedz kristīgi draugi, dievbijīgi padomdevēji, cītīgs darbs kopā ar labu izglītību un Dieva svētība un aizgādība.

Lai arī kāds būtu iemesls, pat ja tā ir cilvēka paša vaina, parāds var tikt samazināts. Tomēr tiem, kas ir parādā, būs jāizdara izmaiņas savā dzīvesveidā, naudas tērēšanas ieradumos un finansiālajās prioritātēs.

Izlasi 1Tim 6:6–9. Ko Pāvils šeit pasaka, kas mums visiem būtu jāņem vērā? Ko šie vārdi nozīmē tev, un kā tu vari labāk īstenot to, ko Bībele māca šajos pantos? _____

Sekojo dievišķam padomam

Mēs esam materiālas būtnes, un mēs dzīvojam materiālā pasaulē, kas reizēm var būt ļoti valdzinoša. Reizēm liekas, ka mums labāk būtu vajadzējis būt no tērauda un sintētiskās eļļas, nevis no miesas un asinīm, lai reizēm nejustu vīlinājumu iegūt materiālus īpašumus vai ilgas pēc bagātības. Kurš gan kādu reizi nav sapņojis kļūt bagāts vai vinnēt loterijā?

Lai gan mēs visi to piedzīvojam un nav nekā nepareiza, ja mēs cītīgi strādājam, lai nopelnītu labāku dzīvi vai pat lai kļūtu bagāti, nevienam no mums nav jāiekrīt slazdā, padarot naudu, bagātību un īpašumus par elku. Mums ir apsolišs dievišķs spēks palikt uzticīgiem tam, ko zinām kā pareizu. Tas ir ļoti svarīgi, jo kārdinājums iegūt bagātības un īpašumus ir sagrāvis daudzas dvēseles.

Izlasi Mt 6:24 un 1Jņ 2:15. Lai gan izteiksmes veids ir atšķirīgs, kāda kopīga tēma atrodama abos pantos? _____

Diemžēl mīlestība uz naudu var būt tik spēcīga, ka cilvēki nonāk parādos, lai – kā viņi cer – apmierinātu šīs alkas (bet tas nepalīdz – sk. Māc 4:8). Tā kā parādi ir viens no sātana tīkliem, ko viņš izliek mūsu dvēselēm, ir vairāk nekā skaidrs, ka Dievs gribētu redzēt Savus bērnus brīvus no parādiem. Viņš ir devis mums padomu Bībelē un Praviešu Garā, ka viņš vadīs mūs finansiālā brīvībā.

Izlasi Ps 50:14, 15. Ar kādu attieksmi vajadzētu dzīvot Dieva ļaudīm? Ko nozīmē “pildīt .. solījumus” (“maksāt solījumus” NKJV)? _____

Mēs iestājāmie draudzē ar slavu un pateicību mūsu Dievam, kurš mūs ir radījis un atpestījis. Mūsu kristību solījumu 9. punktā (no 13) mums jautāja: “Vai jūs ticat draudzes organizācijai? Vai jūsu mērķis ir pielūgt Dievu un atbalstīt draudzi ar savu desmito tiesu un ziedojumiem, kā arī ar personīgām pūlēm un ietekmi?” Kā septītās dienas adventisti mēs visi teicām jā. Tātad šie panti (Ps 50:14, 15) ir apsoliājums tiem, kas pateicas Dievam un uzticīgi pilda savus solījumus.

Ko tava izvēle stāsta par to, kā tu tiec galā ar pasaules vīlinājumu? Kāpēc smaga strādāšana, lai nopelnītu iztiku, nav tas pats, kas padarīt naudu un bagātību par elku? Kā saprast atšķirību? _____

Kā izklūt no parādiem

Izlasi Sak 22:7. Kādā ziņā mēs atrodamies aizdevēja pakļautībā? _____

Ko mēs varam darīt, lai izklūtu no šī nelaimīgā fenomena? Ja tu esi parādā, tad tālākais apraksts palīdzēs tev sākt parādu dzēšanas procesu. Plāns ir vienkāršs. Tajā ir ievads un trīs soļi.

Sākums ir nodošanās Dievam, lai būtu uzticīgs, atgriežot Viņam svēto desmito tiesu, kas dod pieeju Viņa gudrībai un svētībai. Viņš vēlas svētīt tos, kas Viņam paklausa.

Pirmais solis ir pasludināt moratoriju turpmākajiem parādiem: vairs nekādu kredītu. Kas neaizņemas naudu, nevar iekļūt parādos. Ja jūs turpmāk vairs neaizņemsieties naudu, jūs nevarēsiet iekļūt parādos.

Otrais solis ir noslēgt derību ar Dievu, ka no šī brīža, saņemot Viņa svētības, jūs pēc iespējas ātrāk atmaksāsiet savus parādus. Kad Dievs jūs finansiāli svētī, izmantojiet naudu, lai samazinātu parādus, nevis lai kaut ko iegādātos. Šis solis, iespējams, ir vis-svarīgākais. Lielākā daļa cilvēku, negaidīti saņemot naudu, to vienkārši iztērē. Nedariet tā. Izmantojiet to sava parāda dzēšanai.

Trešais solis ir praktiskā daļa. Sastādiet sarakstu ar visiem saviem parādiem, sākot no lielākā līdz mazākajam, dilstošā secībā. Lielākajai daļai ģimeņu saraksta augšgalā ir mājas hipotekārais kredīts un kredītkarte. Sākumā veiciet vismaz minimālo maksājumu par katru savu parādu katru mēnesi. Pēc tam par parādu saraksta apakšā dubultojiet vai palieliniet maksājumus jebkādā veidā. Jūs būsiet priecīgi pārsteigti, cik ātri varat likvidēt mazākos parādus. Pēc tam izmantojiet naudu, ko maksājāt par mazāko parādu, lai pievienotu nākamā mazākā parāda pamatsummas maksājumam, virzoties sarakstā uz augšu. Atbrīvojoties no mazākajiem parādiem ar augstiem procentiem, jums atbrīvosies pārsteidzoši daudz naudas, lai segtu lielākus parādus.

Dievs acīmredzami nevēlas, lai mēs būtu parādos. Kad derība ir noslēgta, daudzas ģimenes atklāj, ka Dievs tās svētī neparedzētā veidā, un parāds tiek samazināts ātrāk, nekā viņi bija gaidījuši. Veicot šīs trīs vienkāršās darbības, daudzas ģimenes no parādiem ir atbrīvojušās. Arī tu to vari! Liekot Dievu pirmajā vietā, jūs saņemsiet Viņa gudrību un svētību, lai pārvaldītu to, ko Viņš jums uzticējis.

“Jūsu dzīvē lai nav mantkāribas! Lai jums pietiek ar to, kas pie rokas, jo Viņš pats ir sacījis: Es tevi neatstāšu un tevi nepametīšu.” (Ebr 13:5) Kā šo vārdu attiecināšana uz savu dzīvi lielā mērā palīdz izvairīties no nokļūšanas parādos? _____

Galvojumi un shēmas, kā ātri kļūt bagātam

Bībele runā ļoti skaidri: Dievs negrib, ka Viņa bērni kļūtu atbildīgi par citu cilvēku parādu saistībām. Sakāmvārdu grāmatā Kungs mūs brīdina nekļūt par galvotājiem – tas ir, par līdzzaizņēmējiem vai citu cilvēku garantētājiem.

Izlasi Sak 6:1–5, Sak 17:18 un Sak 22:26. Kāda ir šeit izteiktā vēsts? _____

Ja kāds sliktas kredītvēstures dēļ nekvalificējas aizdevumam, aizdevējs piedāvā sameklēt cilvēku ar labu kredītvēsturi, kas būtu gatavs kļūt par galvotāju. Tad banka ir ar mieru piešķirt aizdevumu un galvotājs kļūst līdzatbildīgs saistību nepildīšanas gadījumā.

Var gadīties, ka kāds draudzes loceklis nāks pie tevis un lūgs kļūt par galvotāju. Tavai atbildei vajadzētu būt: “Bībele māca, ka man to nekad nevajadzētu darīt.” Lūdzu, saprotiet, ka Bībele māca būt izpalīdzīgiem pret tiem, kam ir kāda vajadzība, bet mums nevajadzētu kļūt atbildīgiem par citu parādiem.

Reizēm pusaudzī lūdz vecākus kļūt par galvotājiem, lai iegādātos savu pirmo auto-mašīnu. Vai arī jau pieaudzis bērns lūdz vecākus parakstīt biznesa aizdevumu. Arī šādos gadījumos atbilde ir tāda pati. Ir pareizi palīdzēt citiem, ja ir reāla vajadzība, bet nevajadzētu kļūt par galvotāju citu cilvēku parādiem. Pētījumi rāda, ka 75% no tiem, kas ir kļuvuši par galvotājiem, beigās maksā kredītu.

Izlasi Sak 28:20 un 1Tim 6:9, 10. Kāds brīdinājums šeit izteikts? _____

Shēmas, kā ātri kļūt bagātam, ir vēl viens finansiāls slazds. Ir gandrīz garantēts, ka šādās shēmās iekritušie piedzīvos finansiālu sagrāvi. Ja kaut kas izklausās pārāk labi, lai būtu patiesība, tad uzreiz jākļūst uzmanīgam. Šādā veidā daudzi kļuvuši emocionāli un finansiāli ievainoti. Šo viltīgo plānu papildu tragēdija ir tā, ka daudzos gadījumos cilvēki ir aizņēmušies naudu, lai tajās iesaistītos. Ātrās bagātības shēmas ir izpostījušas daudzas dzīves un ģimenes. Tās dara bagātus tikai krāpniekus, kas tās izdomā, un uz to cilvēku rēķina, kas iekrīt viņu lamatās. Kad draugs vai pat mīļotais cilvēks mēģina jūs iesaistīt kādā no šādām shēmām, bēdziet. Nevis ejiet prom, bet bēdziet – cik ātri vien iespējams.

Laika ierobežojums un aizņemšanās mērķis

Izlasī 5Moz 15:1–5. Ko Kungs prasa no Savas tautas, kā tas ir atklāts šajos pantos? _

Saskaņā ar citiem septiņu gadu noteikumiem (2Moz 21:2; 3Moz 25:3, 4) ne tikai vergi vai kalpi un zemes īpašumi tika regulēti, bet arī aizdevēji. Tā kā aizdevēji negribēja atlaist parādus, ilgākais laiks, kādu cilvēks varēja būt parādā, bija septiņi gadi. Lai arī ko mēs varam mācīties no šiem pantiem, tie parāda, ka Kungam rūp šāda veida finansiālie jautājumi, īpaši tad, ja tie ir saistīti ar citiem israēliešiem. Šie panti parāda arī to, ka Kungs atzina parādu realitāti, lai arī cik slikta tā kopumā bija. Viņš arī uzsvēra, ka no tiem vajadzētu izvairīties, cik vien iespējams.

Turpretī mūsdienās daudzās pasaules daļās kredīti mājas pirkšanai ir uz 30 vai 40 gadiem. Šķiet, ka viens iemesls, kāpēc mājas maksā tik dārgi, ir tas, ka ir pieejami kredīti to iegādei.

Daudzi cilvēki – vecāki un studenti – domā par naudas aizņemšanos izglītībai. Parasti koledžas grāda iegūšana uzlabo personas ienākumus visa mūža garumā. Dažiem cilvēkiem, iespējams, nāksies aizņemties naudu, lai samaksātu par izglītību, taču paturiet prātā šos faktorus. Jums tas būs jāatmaksā ar procentiem. Mēģiniet iegūt visas dotācijas un stipendijas, uz kurām varat pretendēt. Strādājiet un pēc iespējas uzkrājiet skolai. Apmeklējiet tikai kursus, kas sagatavo reālam darbam. Lai vecāki palīdz. Bībeles laikos vecāki deva saviem bērniem lauksaimniecības zemi, lai viņi varētu nopelnīt iztiku. Mūsdienās šim “mantojumam”, visticamāk, vajadzētu būt izglītībai, lai viņi varētu kļūt par neatkarīgiem pieaugušajiem.

Ideālā pasaulē nebūtu aizņemšanās un parādu. Bet, tā kā mēs nedzīvojam ideālā pasaulē, var pienākt laiks, kad ir nepieciešams aizņemties. Vienkārši pārliecinieties, ka jūsu darījums ir vislabākais iespējamais ar vislabāko pieejamo procentu likmi. Tad aizņemieties minimālo summu un atmaksājiet, cik vien ātri iespējams, lai izvairītos no procentu maksājumiem. Tomēr mums vajadzētu censties izvairīties no parādiem, cik vien tas ir iespējams, un, sekojot Bībeles finanšu principiem ikdienas dzīvē, mēs varam izdarīt daudz, lai izvairītos no nevajadzīgiem parādiem un šausmīgās spriedzes, ko tas var uzlikt mums un mūsu ģimenēm.

****Ja esat aizdevuši kādam naudu, cik godīgi un laipni jūs esat attiecībā ar viņiem? Kā tev klātos, ja būtu jāatbild par šiem darījumiem Dieva priekšā? _____****

TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:

Vienā no Elenas Vaitas rakstu lappusēm atrodams trīs soļu parādu dzēšanas process. Numerācija ir pievienota, lai izceltu šos punktus.

“1) Apņemies nekad vairs neuzņemties nevienu citu parādsaistību. Drīzāk aizliedz sev tūkstošiem lietu, nekā nokļūsti parādos. Nonākt parādā nozīmē dzīves lāstu. Izvairies no tā, kā tu izvairītos no bakām.

2) Dod Dievam svinīgu solījumu, ka ar Viņa svētību tu atmaksāsi savus parādus un tad vairs nevienam cilvēkam neko nepaliksi parādā, pat ja būs jādzīvo no auzu putras un maizes. [...] Nesvārsties, nekļūsti mazdūšīgs, negriezies atpakaļ. Aizliedz savai garšai, savai izdabāšanai ēstkārei, iekrāj penijus un atmaksā parādus.

3) Atmaksā parādus, cik vien ātri iespējams. Ja tu varēsi atkal būt brīvs cilvēks, neesot nevienam neko parādā, tu būsi sasniedzis lielu uzvaru.” (“Counsels on Stewardship”, 257. lpp.)

Ja tev ir nepieciešama papildu palīdzība, lai atbrīvotos no parādiem, izmēģini šo:

1) Izveido budžetu. Saraksti visus savus ienākumus un izdevumus trīs mēnešu periodā. Daudzi ir pārsteigti, uzzinot, cik daudz naudas viņi ir iztērējuši nevajadzīgām lietām.

2) Iznīcini kredītkartes. Tās ir viens no galvenajiem ģimenes parādsaistību cēloņiem. Tās ir tik viegli lietot un tik grūti atmaksāt. Ja atklājat, ka katru mēnesi nevarat atmaksāt visus pirkumus vai arī izmantojat kredītkarti, lai iegādātos preces, kuras citādi nebūtu iegādājušies, tad tieciet vaļā no kredītkartēm, pirms tās iznīcina jūs vai jūsu laulību, vai abus.

3) Vajadzīgi stingri ekonomiski lēmumi. Reizēm mēs neapzināmies, cik daudz varētu ietaupīt mēneša griezumā, ja pievērstu vairāk uzmanību mazajām lietām, ko ikdienā pārkam. Sīkumi ātri sasummējas.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Parādu apjoms, ko daudzas valstis, kā arī atsevišķas personas ir uzņēmušās, ir satricošs. Kāda ir bijusi jūsu pieredze saistībā ar parādiem un problēmām, ko parāds ir radījis jums vai citiem?

2. Ko jūsu vietējā draudze varētu darīt, lai palīdzētu draudzes locekļiem iemācīties pārvaldīt parādus un finansiālos jautājumus kopumā?

3. Kādi ir Bībeles apsolījumi, ko jūs varat pieprasīt, lai pasargātu sevi no pasaules vilinājuma un finansiālām briesmām, ko var radīt mantkārība?

KRĀT MANTU DEBESĪS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 6:5–14, Ebr 11:8–13, 2kor 4:18, 1Moz 13:10–12, 1Moz 32:22–31, Ebr 11:24–29.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo ko tas cilvēkam palīdz, ka viņš iemanto visu pasauli un zaudē savu dvēseli? Jeb ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?” (Mk 8:36, 37)

Jēzus mums ir iedevis pasaulē vislabāko investēšanas stratēģiju, sakot: “Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā un kur zagļi rok un zog. Bet krājiet sev mantas debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog.” (Mt 6:19, 20) Jēzus noslēdz savu investēšanas stratēģiju ar vārdiem: “Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds.” (Mt 6:21) Citiem vārdiem, pasaki man, kā tu tērē savu naudu, un es pateikšu, kur ir tava sirds, jo, lai arī kur tu ieguldītu savu naudu, tava sirds tai sekos, ja tās tur vēl nav.

Vai tu gribi, lai tava sirds pieder Dieva valstībai? Ja jā, tad ieguldi savu naudu tur, kur tā iegūs mūžīgu atalgojumu. Ieguldi savu laiku, savu naudu un lūgšanas Dieva darbā. Ja tu tā darīsi, tad drīz kļūsi arvien vairāk ieinteresēts šajā darbā, un tam sekos arī tava sirds. Šajā nedēļā pārskatīsim pantus un ilustrācijas, kas parāda, kā mēs varam uzkrāt mantu Debesīs un beigās gūt mūžīgu atalgojumu.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. februārī.

Noa atrada žēlastību

Jāsaka, ka tos, kas meklē Debesu dārgumus, Dievs bieži aicina veikt lielas izmaiņas šajā dzīvē. Esiet gatavi saskarties ar to pašu.

Izlasi 1Moz 6:5–14. Kādas radikālas izmaiņas Noa piedzīvoja, paklausot Dievam? Kādus principus mēs varam sev no tā paņemt – pasaulē, kas jābrīdina par gaidāmo likteni? _____

Noa varēja izlietot laiku un resursus, lai būvētu māju sev, bet viņš izvēlējās ieviest drastiskas izmaiņas savā dzīvē un 120 gadus no šīs dzīves pavadīt, sekojot Dieva aicinājumam būvēt šķirstu.

Daudzi skeptiķi mūsdienās uzskata, ka stāsts par plūdiem ir mīts, bieži balstoties uz zinātniskām spekulācijām par zināmajiem dabas likumiem. Tas nav nekas jauns. “Pirmsplūdu pasaule varēja liecināt, ka dabas likumi nebija mainījušies gadsimtiem ilgi. Viens gadalaiks parastā kārtībā sekoja otram. Lietus līdz šim vēl nekad nebija lijis. Zemi slacināja rasa un migla. Upes vēl nekad nebija izgājušas no saviem krastiem, bet vienmēr, mierīgi plūstot, savus ūdeņus droši nesa tālāk uz jūru. Stingri likumi šīs ūdens masas bija noturējuši savos krastos.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 96. lpp.) Pirms plūdiem cilvēki apgalvoja, ka plūdi nenāks, balstoties uz kļūdainu realitātes uztveri. Pēc plūdiem, balstoties uz kļūdainu realitātes uztveri, viņi apgalvo, ka to nekad nav bijis.

Bībele arī brīdina, ka cilvēki būs skeptiski attiecībā uz pēdējā laika notikumiem, tāpat kā tas bija ar plūdiem (sk. 2Pēt 3:3–7). Kā mēs varam sagatavoties gaidāmajai iznīcībai? Ir apzināts lēmums, ko sauc par “aizkavētu gandarījumu”. Tas būtībā nozīmē, ka mums ir pacietīgi jādara darbs, uz kuru Dievs mūs ir aicinājis, cerot uz krāšņāku atalgojumu nākotnē. Mēs nezinām, kad Kristus atgriezīsies. Vienā ziņā tam nav nozīmes. Svarīgi ir tas, ka mēs tāpat kā Noa darām to, ko Dievs no mums prasa, pat ja tas nozīmē radikālas izmaiņas mūsu dzīvē.

Cik gatavs tu būtu izdarīt lielas izmaiņas savā dzīvē Dieva dēļ, ja, līdzīgi Noa, tu tiktu aicināts to darīt? (Norāde: sk. Lk 16:10.) _____

Ābrahāms – uzticīgo tēvs

Dievs aicināja Ābrāmu atstāt savu dzimteni un cilti un doties uz zemi, ko Viņš tam rādīs. Lai gan detaļās nav paskaidrots, Ābrāmam bija jāiet prom no zemes, kurā viņš bija piedzimis un uzaudzis. Tas noteikti nebija viegls lēmums, un viņam, bez šaubām, bija jāatstāj kādi laicīgi prieki un ērtības.

Izlasi 1Moz 12:1–3. Kā “visas ģimenes virs zemes” bija svētītas, pateicoties šim apsolījumam un tā pieņemšanai? _____

Šis Ābrāmam un viņa ģimenei bija liels, dzīvi mainošs notikums. “Ticībā Ābrahāms ir paklausījis aicinājumam un gāja uz to vietu, ko nācās saņemt par mantojumu, un gāja, nezinādams, kurp viņš iet.” (Ebr 11:8) “Ābrahāma nesvārstīgā paklausība ir viens no pārliecinošākajiem ticības pierādījumiem, ko var atrast Bībelē.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 126. lpp.)

Lielākā daļa no mums nebūtu tik dedzīgi atstāt savu dzimteni, draugus un ģimenes locekļus. Bet Ābrāms tā darīja. Ābrāms bija priecīgs, ka varēja būt tur, kur Dievs gribēja. Lai arī cik dīvaini tas var izklausīties, Ābrāms, Īzāks un Jēkabs savas dzīves laikā Apsolīto zemi nesaņēma, tomēr viņi vienalga palika uzticīgi Dievam.

Izlasi Ebr 11:8–13. Kāds vēstījums mums sniegts šajos pantos? _____

Apkārtējie Ābrāmu pazina kā princi. Viņš bija pazīstams kā augstsirdīgs, drosmīgs, viesmīlīgs Visaugstākā Dieva kalps. Viņa liecība par Dievu bija priekšzīmīga. Ar Dieva žēlastību mēs esam Ābrahāma mantinieki. “Jau Ābrahāms ‘ticēja Dievam, un to viņam pielīdzināja par taisnību’. Tātad atzīstiet, ka tie, kas tic, ir Ābrahāma bērni.” (Gal 3:6, 7) “Bet, kad jūs piederat Kristum, tad jūs esat Ābrahāma dzimums, mantinieki pēc apsolījuma.” (Gal 3:29)

Ābrahāma dzīvē, tāpat kā Noas dzīvē, mēs redzam, kā cilvēks pieņem lielu dzīvi mainošu lēmumu, lai paklausītu Dievam.

Izlasi 2kor 4:18. Kā šī panta vēstīj vajadzētu ietekmēt garīgos lēmumus, ko mēs izdarām? Kā šo principu ievēroja gan Mozus, gan Ābrahāms? _____

Lata sliktais lēmums

Kad Ābrāms atstāja savu dzimteni, atsaucoties Dieva aicinājumam, viņa brāļadēls Lats izvēlējās iet ar viņu šajā svētceļojumā. 1Moz 13. nodaļa ziņo, ka Dievs svētīja Ābrāmu tik lielā mērā, ka viņš “bija ļoti bagāts ar lopiem, sudrabu un zeltu” (1Moz 13:2). Latam arī bija “sīklopi, liellopi un teltis” (1Moz 13:5). Viņi abi bija kļuvuši tik bagāti ar saviem lielajiem ganāmpulkiem, ka nevarēja vairs dzīvot tik tuvu viens otram. Lai izvairītos no strīdiem starp viņu ganiem, Ābrāms piedāvāja Latam izvēlēties, kur viņš gribētu dzīvot. Protams, Latam vajadzēja dot priekšroku Ābrāmam kā vecākajam; pie tam viņš Ābrāmam bija parādā savu labklājību. Tomēr viņš neizrādīja pateicību savam labdarim un egoistiski gribēja to, ko viņš uzskatīja par labāko pieejamo zemi.

Izlasi 1Moz 13:10–12. Kādi racionāli faktori varēja likt Latam pieņemt tieši tādu lēmumu? _____

Lai arī cik viegli Lats varēja attaisnot savu lēmumu pārcelties uz pilsētu, viņam tur neveicās īpaši labi. Kad Ābrāms dzirdēja, kas ar viņu bija noticis, viņš neteica: “Nu, slikti, Lat. Tu pļauj to, ko sēji.” Tā vietā viņš gāja palīgā (sk. 1Moz 14. nod.).

Reizēm, vēloties vairāk, mēs negūstam pietiekami labu mācību. Lats pārcēlās atpakaļ uz Sodomu! Bet Savā žēlastībā Dievs sūtīja brīdinājuma vēstnešus pie Lata un viņa ģimenes, darot viņiem zināmu, ka šīs pilsētas tiks iznīcinātas.

Izlasi 1Moz 18:20–33. Ko Dievs teica Ābrahāmam, kas bija Viņa nākušanas uz zemi iemesls? Kāda bija Ābrahāma atbilde uz ziņu, ka Dievs plāno iznīcināt šīs ļaunās pilsētas? _____

Tā kā Ābrahāms bija nobažījies par Latu un viņa ģimeni, viņš lūdza Dievu saudzēt pilsētas, ja tajās varētu atrast taisnus cilvēkus. Viņš sāka ar 50 un samazināja skaitu līdz 10. Saskaņā ar Savu mīlestības raksturu Dievs nekad nepārstāja sniegt žēlastību, līdz Ābrahāms vairs nelūdza! Dievs un abi eņģeļi personīgi atbrīvoja Latu, viņa sievu un divas meitas. Bet viņa sieva atskatījās un kļuva par sāls stabu. Lats iegāja Sodomā kā bagāts vīrs un iznāca gandrīz bez nekā. Cik uzmanīgiem mums jābūt attiecībā uz lēmumiem, ko pieņemam, īpaši tad, kad dodam priekšroku īstermiņa ieguvumiem, neaizdomājoties par kopainu (sk. Mk 8:36, 37).

No krāpnieka par valdnieku

Jēkabs – jaunielis, kas mīlēja un bijās Dievu, – vienalga iekrita sazvērestībā ar savu māti Rebeku, lai piekrāptu tēvu un iegūtu viņa svētību. Tā rezultātā viņš sāka savu pieaugušo dzīvi uz nepareiza ceļa, jo viņam bija jābēg vai, iespējams, pat jāpiedzīvo priekšlaicīga nāve. Rebeka teica Jēkabam: “Bēdz pie mana brāļa Lābana uz Hāranu. Un paliec pie viņa kādu laiku, kamēr tava brāļa dusmas norimst, [...] tad es sūtīšu un likšu tevi no turienes atvest.” (1Moz 27:43–45) Jēkabs bija prom 20 gadus un nekad vairs neredzēja savu māti.

Izlasi 1Moz 32:22–31. Kas šeit notika ar Jēkabu, un kādu garīgu mācību par Dieva žēlastību mēs varam gūt no šī stāsta, pat ja mēs pieņemam nepareizus lēmumus? _____

“Ar pazemību, nožēlu un pakļaušanos šis grēcīgais un maldīgais mirstīgais cilvēks uzvarēja Debesu Majestāti. Ar trīcošām rokām viņš turējās pie Dieva apsoliņumiem, un Bezgalīgā Mīlestība nespēja novērsties no lūdzošā grēcinieka. Tad arī Jēkabam skaidri atklājās kļūda, kas to noveda pie grēka, cenšoties iegūt pirmdzimtā tiesības ar viltu. Viņš nebija uzticējies Dieva apsoliņumiem, bet pats saviem spēkiem centies panākt to, ko Dievs būtu izdarījis savā laikā un piemērotā veidā. [...] Jēkabs ieguva svētību, pēc kuras viņa dvēsele bija ilgojusies. Viņa kā izspiedēja un krāpnieka grēks tika piedots.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 197., 198. lpp.)

Izlasi 1Moz 49:29–33. Lai gan Jēkabam Kānaāna zemē vairs nekas nepiederēja, kādu norādi viņš deva saviem dēliem par viņa apbedīšanu? Kurš vēl bija apbedīts tajā kapā? Kā tu domā, kāpēc Jēkabs izteica šādu lūgumu? _____

Bībele mums stāsta, ka visi trīs sentēvi un viņu sievas tika apbedītas šajā alā. Jēkaba uzticība Dievam bija spēcīga, un viņš uzskatīja sevi par svešinieku un ceļinieku virs zemes (sk. Ebr 11:13). Neskatoties uz kļūdām, viņš atstāja mājas bez nekā, bet atgriezās Kānaānā kā bagāts vīrs.

Kaut arī mēs pieļaujam kļūdas, Dievs vienalga var mūs svētīt. Cik daudz labāk tomēr ir izvairīties no tām! Kādi lēmumi tev šobrīd stāv priekšā, un kā tu vari izvairīties no kļūdainām izvēlēm? _____

Mozus Ēģiptē

Mozus tēls svētās vēstures sākuma gados ir dominējošs. Viņš tika uzturēts dzīvs Dieva aizgādībā, darbojoties ar uzņēmīgas mātes un gādīgas māsas rokām. Kad faraona meita atrada mazo Mozu meldru šķirstīnā, viņa lūdza ebreju māti parūpēties par viņu un samaksāja viņai par to. Svētīgs izaicinājums jaunai mātei, kas bija trimdiniece un verdzene! Johebedai bija tikai 12 gadi, lai mācītu savam bērnam lūgt, uzticēties Dievam un godāt Viņu, kā arī veidot viņa raksturu kalpošanas dzīvei. Vēlāk Mozus tika apmācīts Ēģiptes galmā. “Mozu mācīja visās ēģiptiešu gudrībās, viņš bija varens vārdos un darbos.” (Apd 7:22) Nobriestot Mozus pieņēma apzinātu lēmumu mainīt savu dzīvi un vēstures gaitu.

Izlasī Ebr 11:24–29. Padomā, ko Mozus atstāja aiz sevis un ko viņš tā vietā piedzīvoja. Pamēģini uz to raudzīties no viņa pozīcijām, pirms viņš bija izdarījis izvēli. Ko viņš atstāja un ko izvēlējās pieņemt, to atstājot? _____

Ēģipte tajā laikā bija viena no vislielākajām varām senajā pasaulē. Nīlas upe radīja tik auglīgu zemi, ka ēģiptieši, dzīvodami labības pārpilnā zemē, bija bagāti un spēcīga tauta, un Mozus varēja būt šīs valsts vadītājs. Ir grūti iedomāties, cik kārdinošiem vajadzēja būt pasaules vīlinājumiem, Ēģiptes kultūrai un visām tās bagātībām viņa jaunībā. Apbrīna, bagātība un prieki viņam noteikti bija kārdinoši. Nav šaubu, ka viņš, iespējams, ļoti viegli būtu varējis attaisnot palikšanu, nevis kļūt par vienu no nicināta vergu bara.

Un tomēr – kas notika? Kā Raksti saka, viņš izvēlējās “labāk .. kopā ar Dieva tautu ciest ļaunumu nekā īsu laiku baudīt grēcīgu laimi” (Ebr 11:25). Ciest ļaunumu? Lielākā daļa 2. Mozus grāmatas runā par Mozus cīņām un pārbaudījumiem, kurš pat pēc visa pārdzīvotā joprojām nespēja ieiet Apsolītajā zemē (sk. 4Moz 20:12). Tomēr galu galā mēs visi zinām, ka Mozus izdarīja pareizo izvēli, pat ja reizēm viņš pats sāka šaubīties, vai tiešām tā ir.

No pasaulīgās perspektīvas Mozum vajadzēja palikt Ēģiptē. Tomēr mums kā kristiešiem ir dots skatījums uz realitāti, kas mūs aizved daudz tālāk par šo pasauli. Kā mēs, kad piedzīvojam pasaules kārdināšanas, varam vienmēr paturēt savā priekšā kopskatu? Kāpēc tas ir tik svarīgi? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Dievs pildīja Savu daļu derībā, svētot Ābrahāmu. Un Ābrahāms godāja Dievu, nekrājot mantu virs zemes. “Manta, ko Dievs ir apsoliļis savai tautai, neatrodas šajā pasaulē. Ābrahāmam virs zemes nebija nekāda īpašuma, ‘arī ne pēdas platumā’ (Apd 7:5). Viņam gan bija liela bagātība, bet viņš to izlietoja par godu Dievam un par svētību citiem cilvēkiem un šo pasauli neuzskatīja par savu dzimteni. Dievs viņu bija aicinājis atstāt savas zemes elkus pielūdzošos ļaudis ar apsoliļumu mantot Kānaānas zemi par mūžīgu īpašumu, un tomēr to nesaņēma ne viņš, ne viņa dēls, ne dēla dēls. Kad Ābrahāmam vajadzēja kapa vietu saviem mirušajiem, tā viņam bija jāpērk no kānaāniešiem. Viņa vienīgais īpašums Apsoliļajā zemē bija klintī izcirstais kaps Makpelas alā.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 169. lpp.)

Dzīvojot šo dzīvi, mēs reizēm tiekam kārdināti iegūt bagātību un brīvu laiku. Ir vajadzīga stipra ticība, lai praktizētu “atlikto gandarījumu”. “Kā pastāvīgs vilinājums viņa priekšā stāvēja greznā faraona pils un valdnieka tronis, bet viņš zināja, ka valsts galmā tiek rīkotas grēcīgas izpriecas, kas cilvēkiem liek aizmirst Dievu. Pāri greznajai pilij, pāri valdnieka tronim viņš lūkojās uz krāšņo godību, kas Visaugstākā svētajiem tiek saglabāta grēka neaptraipītā valstībā. Ticībā viņš skatīja nevīstošu vainagu, ko Debesu Valdnieks liks galvā uzvarētājiem. Šī ticība viņam deva spēku novērsties no zemes valdnieku privilēģijām un saistīt savu dzīvi ar vienkāršu, nabadzīgu un nievātu tautu, kas labāk gribēja paklausīt Dievam, nekā kalpot grēkam.” (“Sentēvi un pravieši”, 246. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kas notiks ar mūsu īpašumiem, kad nāks Jēzus? (Sk. 2Pēt 3:10.) Kas ar tiem var notikt, pirms Jēzus nāks? (Sk. Mt 6:20.) Kāpēc vienmēr ir svarīgi raudzīties uz lietām no pareizās perspektīvas?

2. Jēzus brīdina par “bagātības viltību” (Mk 4:19). Par ko Viņš runā? Kā bagātības var mūs piekāpt?

3. Grupā pārrunājiet, kā Mozus varēja attaisnot palikšanu Ēģiptē, lai neatstātu visu aiz sevis un nebēgtu ar vergu pulku uz pamestu tuksnesi? Kas viņu varēja pamudināt rīkoties tā, kā mēs lasām Bībelē?

VISMAZĀKAJAM NO ŠIEM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lk 4:16–19; Jes 62:1, 2; 5Moz 15:11; Mt 19:16–22; Lk 19:1–10; Ļj 29:12–16.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad Ķēniņš sacīs tiem, kas pa labo roku: nāciet šurp, jūs Mana Tēva svētitie, ieman-tojiet Valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma.” (Mt 25:34)

Bībele bieži runā par svešiniekiem (reizēm tos sauc par ienaidniekiem), bāreņiem un atraitinēm. Šī ļaužu grupa bija tie, ko Jēzus sauca par “Maniem vismazākajiem brālījiem” (Mt 25:40).

Kā mēs varam identificēt šos cilvēkus mūsdienās? Bībeles laikos svešinieki bija cilvēki, kas bija atstājuši savu dzimteni, varbūt kara vai bada dēļ. Ekvivalents mūsdienās var būt miljoniem bēgļu, kas kļuvuši trūcīgi apstākļu dēļ, ko viņi nav izvēlējušies.

Bez tēva ir tie bērni, kas zaudējuši savus tēvus karā, negadījumos vai slimības dēļ. Šajā grupā varētu būt arī tie, kuru tēvi ir cietumā vai kā citādi nevar būt klāt. Cik plašs kalpošanas lauks šeit paveras!

Atraitnes ir tās, kas dzīvesdraugu zaudējušas tā paša iemesla dēļ kā bez tēva pali-kušie. Daudzas atraitnes vada savas “viena vecāka ģimenes”, un palīdzība, ko draudze var piedāvāt, tām var būt ļoti svarīga.

Kā mēs redzēsīm šajā nedēļā, palīdzēt trūcīgajiem nav tikai izvēle, jo mēs esam Dieva darba pārvaldnieki. Tā ir sekošana Jēzus paraugam un paklausība Viņa pavēlēm.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. februārī.

Jēzus dzīve un kalpošana

Savas publiskās kalpošanas sākumā Jēzus ceļoja uz Nacareti Galilejas reģionā. Tā bija Viņa dzimtā pilsēta, un vietējie iedzīvotāji jau bija dzirdējuši par Viņa darbu un brīnumiem. Pēc ieraduma Jēzus apmeklēja sabata dievkalpojumu sinagogā. Lai gan Jēzus nebija kalpojošais rabi, Viņam iedeva Jesajas rulli un lūdza lasīt Rakstus. Jēzus lasīja Jes 61:1, 2.

Izlasi Lk 4:16–19 un salīdzini to ar Jes 61:1, 2 (sk. arī Lk 7:19–23). Kā tu domā, kāpēc Jēzus izvēlējās tieši šos pantus? Kāpēc šie Jesajas panti jāuzskata par mesiāniskiem? Ko tie atklāja par Mesijas darbu? _____

Tā kā reliģiskie vadītāji acīmredzot bija palaiduši garām pravietojumus par Mesiju, kas piedzīvo ciešanas, un bija nepareizi sapratuši pravietojumus par Viņa otrās nākšanas godību (tam vajadzētu kalpot kā atgādinājumam mums par to, cik svarīgi patiešām ir pareizi skaidrot pravietojumus), lielākā daļa cilvēku nepareizi uzskatīja, ka Mesijas misija ir atbrīvot Israēlu no iekarotājiem un apspiedējiem romiešiem. Domai par to, ka Mesijas misija ir definēta Jes 61:1, 2, vajadzēja būt patiesam šokam.

Nabagus parasti noniecināja gan negodīgi ierēdņi, piemēram, nodokļu iekasētāji, gan uzņēmēji un pat viņu kaimiņi. Parasti tika uzskatīts, ka nabadzība ir Dieva lāsts un ka viņu nelaimīgais stāvoklis noteikti ir viņu pašu vaina. Šādas domāšanas dēļ atradās cilvēki, kas neuztraucās par nabadzīgajiem un viņu nelaimīgo stāvokli.

Tomēr Jēzus mīlestība pret trūcīgajiem bija viens no lielākajiem pierādījumiem, ka Viņš ir Mesija, kā to var redzēt Jēzus atbildē uz Jāņa Kristītāja jautājumu par Viņu kā Mesiju (sk. Mt 11:1–6). “Līdzīgi Glābēja mācekļiem Jānis Kristītājs nesaprata Kristus valstības raksturu. Viņš gaidīja, ka Jēzus ieņems Dāvida troni un, tā kā laiks gāja, bet Glābējs nepretendēja uz ķēniņa autoritāti, Jānis samulsa un sāka uztraukties.” (Elena Vaits “Laikmetu ilgas”, 215. lpp.)

“Tira un neapgānīta kalpošana Dieva Tēva priekšā ir šī: pieskatīt bāriņus un atraitnes viņu bēdās, sevi no pasaules pasargāt neapgānītu.” (Jēk 1:27) Kā šim pantam vajadzētu palīdzēt mums sakārtot savas reliģiskās prioritātes? _____

Dieva rūpes par trūcīgajiem

Bībeles autori savos rakstos iekļāvuši to, kā Dievs rūpējas par nabagiem, svešiniekiem, atraitnēm un bāreņiem. Ieraksti par šādiem ziņojumiem sniedzas līdz pat Sinaja kalnam. “Sešus gadus apsēj savu zemi un savāc tās augļus. Bet septītajā gadā atstāj to dusam mierā, lai no tās ēd tavas tautas nabagie; un, kas pāri atliekas, to lai meža zvēri noēd; tāpat dari ar savu vīna dārzu un eļļas koku.” (2Moz 23:10, 11)

Izlasi 3Moz 23:22 un 5Moz 15:11. Lai arī cik atšķirīgs ir šis konteksts salīdzinājumā ar mūsdienām, kādus principus mums vajadzētu paņemt no šiem pantiem? _____

Parasti tiek saprasts, ka “brālis” šeit apzīmē israēliešus vai ticības biedrus. Mēs arī domājam par viņiem kā par cienīgiem nabagiem jeb “vismazākajiem no šiem Maniem brāļiem”. Psalmi sniedz norādījumus par to, kā mums vajadzētu izturēties pret trūkcumcietējiem. “Spriediet tiesu nabagam un bāriem, gādājiert taisnību vārgajiem un trūcīgajiem! Glābiet mazos ļaudis un nabagus, atsvabiniet viņus no bezdievju rokas.” (Ps 82:3, 4) Šie panti norāda mūsu iesaistīšanos daudz plašākos veidos nekā tikai pārtikas nodrošināšana.

Tad ir vēl apsolījumi tiem, kas palīdz trūcīgajiem. “Kas dod nabagam, tam nekā netrūks, bet, kas savas acis no nabaga novērš, dabūs dzirdēt daudz lāstu.” (Sak 28:27) “Ķēniņam, kas taisnīgi tiesā nabagos, viņa goda krēsls pastāvēs mūžīgi.” (Sak 29:14) Un ķēniņš Dāvids teica: “Svētīgs, kas rūpējas par grūtdieni! Tas Kungs viņu izglābs ļaunā dienā.” (Ps 41:1) Senajā Israēlā tā vienmēr bija prioritāte, pat ja dažkārt tika pazaudēta no redzesloka.

Turpretī pat modernākos laikos, īpaši Anglijā, tā dēvētā “sociāldarvinisma” ietekmē daudzi domāja, ka ne tikai nav morālas prasības palīdzēt nabadzīgajiem, bet to darīt ir nepareizi. Sekojot dabas likumiem, kad stiprie izdzīvo uz vājo rēķina, “sociāldarvinisti” uzskatīja, ka palīdzība nabadzīgajiem, slimajiem un trūcīgajiem būtu sabiedrībai kaitīga, jo, ja tie vairotos, viņi tikai vājinātu visas tautas sociālo struktūru. Lai cik nežēlīgi tas būtu, šī domāšana bija ticības evolūcijai un tās sludinātā nepatiesā vēstījuma loģisks iznākums.

Kā evaņģēlijam – idejai, ka Kristus ir nomiris par visiem, – vajadzētu ietekmēt to, kā mēs izturamies pret visiem cilvēkiem, lai arī kas viņi būtu? _____

Bagātais jaunais valdnieks

Mēs nezinām daudz par bagāto jauno valdnieku, izņemot to, ka viņš bija valdnieks – jauns un bagāts. Un viņam bija arī interese par garīgām lietām. Viņš bija tik enerģisks, ka skrēja pie Jēzus (Mk 10:17). Viņš bija sajūsmā, uzzinot par mūžīgo dzīvi. Šis stāsts acīmredzot ir tik svarīgs, ka ierakstīts visos trīs sinoptiskajos evaņģēlijos: Mateja 19:16–22, Marka 10:17–22 un Lūkas 18:18–23.

Izlasi Mt 19:16–22. Ko Jēzus domāja, sakot viņam: “Ja tu gribi būt pilnīgs, tad noej, pārdod visu, kas tev ir, un atdod to nabagiem; tad tev būs manta debesīs; un tad nāc un staigā Man pakā!” (Mt 19:21)? _____

Lielākajai daļai no mums Jēzus neprasa pārdot visu, kas mums ir, un atdot naudu trūcīgajiem. Bet nauda acīmredzot bija šī vīrieša dievs, un, lai gan Jēzus atbilde var likties diezgan skarba, Viņš zināja, ka tā ir šī vīrieša vienīgā cerība uz glābšanu.

Bībele ziņo, ka viņš devās prom noskumis, jo bija ļoti bagāts. Viņam tika piedāvāta mūžīgā dzīvība un vieta Jēzus iekšējā lokā (“Nāc, seko Man” – šādus vārdus Jēzus bija izmantojis, arī aicinot 12 mācekļus). Tomēr mēs vairs neko nedzirdam par šo jauno vīrieti. Viņš mūžības vietā izvēlējās savus laicīgos īpašumus.

Cik šausmīgs kompromiss, vai ne? Cik skumjā “atlikta gandarījuma” neievērošanas piemērs (sk. iepriekšējās nedēļas tēmu)! Izvēlēties to, ko izvēlējās šis vīrietis, ir maldi, jo neatkarīgi no tā, ko materiālā labklājība var mums sniegt tagad, agri vai vēlū mēs visi mirstim un saskarsimies ar savu mūžīgo likteni. Tikmēr daudzi turīgie ir atklājuši, ka viņu bagātība nav devusi viņiem mieru un laimi, uz ko viņi bija cerējuši; patiešām, šķiet, ka daudzos gadījumos ir noticis pretējais. Tik daudz biogrāfiju uzrakstīts par to, cik nožēlojami bijuši daudzi bagāti cilvēki. Patiesībā visā pierakstītajā vēsturē viens no labākajiem ainojumiem, cik neapmierinoša var būt bagātība pati par sevi, ir atrodams Salamana mācītāja grāmatā. Neatkarīgi no tā, kādas citas mācības tajā ietvertas, viena ir nepārprotama: mieru un laimi nevar nopirkt par naudu.

“Jo, kas savu dzīvību grib glābt, tas to zaudēs; un, kas savu dzīvību zaudē Manis un evaņģēlija dēļ, tas to izglābs. Jo ko tas cilvēkam palīdz, ka viņš iemanto visu pasauli un zaudē savu dvēseli? Jeb ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?” (Mk 8:35–37)

Ko nozīmē zaudēt dzīvību evaņģēlija dēļ? _____

Caķejs

Caķejs bija bagāts jūds, kas bija sapelnījis naudu, strādājot par nodokļu iekasētāju ienīsto romiešu labā. Šī iemesla dēļ, kā arī tāpēc, ka viņš un citi nodokļu iekasētāji ņēma lielāku nodokli, nekā bija jādod, Caķeju ienīda un sauca par “grēcinieku”.

Caķejs dzīvoja Jērikā, kas atradās pie plaša tirdzniecības ceļa. Jēzus un Caķeja satikšanās nebija nejaušība. Caķejs acīmredzot bija nonācis pie garīgas pārliecības un savā dzīvē gribēja kādas pārmaiņas. Viņš bija dzirdējis par Jēzu un gribēja Viņu redzēt. Bija izskanējušas runas, ka grupa, ar kuru ceļoja Jēzus, tajā dienā ieradīsies Jērikā. Jēzum bija jāiet cauri Jērikai, dodoties Savā pēdējā ceļojumā no Galilejas uz Jeruzalemi. Kristus pirmie vārdi Caķejam atklāja, ka Jēzus par viņu zināja visu jau pirms ieešanas pilsētā.

Izlasī Lk 19:1–10. Kāda bija atšķirība starp šī bagātā vīra piedzīvojumu ar Jēzu un bagāto jauno valdnieku? _____

Caķejam un bagātajam jauneklīm bija kaut kas kopīgs. Abi bija bagāti. Abi gribēja redzēt Jēzu, abi gribēja mūžīgo dzīvību. Bet šeit līdzīgais beidzas.

Ievērojiet, ka tad, kad Caķejs teica, ka viņš dos “pusi no savas mantas” (Lk 19:8) nabagiem, Jēzus pieņēma šo žestu kā patiesas atgriešanās piedzīvojuma izpausmi. Jēzus neteica: “Atvaino, Caķej, bet, tāpat kā ar bagāto jaunekli, – visu vai neko. Ar pusi nepietiks.” Kāpēc? Visdrīzāk tāpēc, ka, lai gan Caķejam noteikti patika viņa bagātība, tā nebija viņam kļuvusi par dievu, kā tas bija bagātajam jauneklī. Lai gan mēs nezinām, ko tieši Jēzus viņam teica, Caķejs ir pirmais, kurš runā par naudas došanu nabagiem. Turpretī bagātajam valdniekam Jēzus teica, lai viņš atdod visu, citādi tas viņu iznīcinās. Lai gan Caķejam, līdzīgi kā jebkuram bagātam cilvēkam, bija jābūt uzmanīgam attiecībā uz bagātības riskiem, šķiet, ka viņš to labāk kontrolēja nekā bagātais jauneklis.

“Kad bagātais jauneklis aizgāja no Jēzus, mācekļi bija pārsteigti par sava Mācītāja vārdiem: ‘Cik grūti bagātie ieies Dieva valstībā!’ Viņi jautāja cits citam: ‘Kas tad var tapt glābts?’ Tagad viņi saņēma uzskatāmu mācību par Kristus vārdu patiesīgumu: ‘Kas cilvēkiem nav iespējams, tas iespējams Dievam.’ (Mk 10:23, 26; Lk 18:27) Tie redzēja, kā, pateicoties Dieva žēlastībai, bagāts cilvēks var ieiet Debesu valstībā.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 555. lpp.)

Vīrs vārdā Ījabs

Izlasi Īj 1:8. Kā Dieva aprakstīja Ījabu? _____

Ir jauki, ka pat Dievs nosauc Ījabu par “sirdsskaidru” un “taisnu” (Īj 1:8), tik sirdsskaidru un taisnu, ka viņam līdzīga nav vīrs zemes. Un interesanti, ka tie ir paša Dieva vārdi par Ījabu.

Pat pēc tam, kad Ījabs bija piedzīvojis vienu katastrofu pēc otras, Dievs atkārtoja to, ko Viņš sākumā bija teicis par Ījabu, ka vīrs zemes nav līdzīga viņam – tik sirdsskaidra un taisna cilvēka. Taču šoreiz viņš pievienoja jaunu elementu. Ījabam tas viss vēl joprojām bija, “ kaut arī tu Mani pret viņu esi musinājis un skubinājis viņu nepamatoti padarīt nelaimīgu” (Īj 2:3).

Un, lai gan mēs gūstam spēcīgu priekšstatu par Ījaba pilnību un taisnumu tajā, kā viņš atteicās atlaist Dievu, neskatoties uz visu notikušo un viņa nelaimīgās sievas zobgalību – “Vai tu stipri vēl turies pie savas sirds skaidrības? Atsaki Dievam un mirsti!” –, grāmata atklāj vēl vienu Ījaba dzīves aspektu pirms šeit notiekošās drāmas.

Izlasi Īj 29:12–16. Kas ir attēlots šeit, sniedzot mums vēl lielāku ieskatu Ījaba rakstura noslēpumā? _____

Iespējams, ka šeit visnozīmīgākie ir Ījaba vārdi: “Un es uzklausīju sūdzības no tādiem, kurus es nemaz nepazīnu” (Īj 29:16). Citiem vārdiem, Ījabs vienkārši negaidīja, kad viņam, piemēram, tuvosies skrandains ubags ar izstieptu roku. Ījabs aktīvi meklēja citu vājdzības un tad rīkojās saskaņā ar tām.

Elena Vaita ierosina: “Negaidi, kad viņi [trūcīgie] pievērsīs tavu uzmanību savām vajadzībām. Rīkojies kā Ījabs. Viņš meklēja to, ko viņš nezināja. Dodieties iepazīšanas ceļojumā un uzziniet, kas ir nepieciešams un kā to vislabāk nodrošināt.” (“Liecības draudzei” 5. sēj., 151. lpp.) Šāds Dieva naudas un Dieva resursu pārvaldīšanas līmenis ir augstāks, nekā praktizē daudzi Dieva bērni mūsdienās.

Izlasi Jes 58:6–8. Kā mēs varam šos senos vārdus attiecināt uz sevi? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kad Cilvēka Dēls nāks savā godībā un visi eņģeļi līdz ar Viņu, tad Viņš sēdēs uz sava godības krēsla. Un visas tautas tiks sapulcētas Viņa priekšā; un Viņš tās šķirs (..)’. (Mt 25:31, 32) Tā Kristus Elļas kalnā saviem mācekļiem attēloja lielās tiesas dienas ainas. Viņš uzsvēra, ka spriedumā izšķirošs būs viens punkts. Kad tautas tiks sapulcinātas Viņa priekšā, tur būs tikai divas šķiras, un šo grupu mūžīgo likteni noteiks tas, ko tās būs vai nebūs darījušas savam Kungam cietēju un trūcīgo personā.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 637. lpp.)

“Kad jūs savas mājas durvis atverat Kristus trūcīgajiem un ciešanu nomāktajiem, jūs uzņemat neredzamus eņģeļus. Jūs ielūdzat Debesu būtņu sabiedrību, kas ienes svēta miera un prieka atmosfēru. Tie nāk ar slavu uz lūpām, un Debesīs izskan atbildes akords. Katrs žēlastības darbs tur tiek apsveikts ar mūziku. Tēvs no sava godības krēsla nesavtīgos strādniekus pieskaita saviem vislielākajiem dārgumiem.” (“Laikmetu ilgas” 639. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. “Jo tur, tanī zemē, netrūks arī nabagu.” (5Moz 15:11) Papildus tam, ka šis pareģojums, lai arī tūkstošiem gadu vecs, diemžēl ir piepildījies, kā mums to saprast mūsdienās? Daži ar šiem vārdiem attaisnojuši nepalīdzēšanu nabadzīgajiem, spriežot šādi: “Dievs teica, ka nabagi vienmēr būs mūsu vidū, tāpēc tā tas ir.” Kur ir kļūda šādā domāšanā?

2. Izlasi 1Tim 6:17–19: “Tiem, kas ir bagāti tagadējā pasaules laikmetā, piekodini, lai viņi nebūtu augstprātīgi un neliktu cerību uz nedrošo bagātību, bet uz Dievu, kas mums dod visu bagātīgi baudīt; lai viņi darītu labu, būtu bagāti labos darbos, devīgi, nesavtīgi, uzkrādami sev labu mantas pamatu nākamai dzīvei, ka iegūtu īsto dzīvību.” Ievērojiet, kādas ir briesmas: paļauties uz savām bagātībām, nevis dzīvo Dievu. Kāpēc tiem, kam ir nauda, tas ir tik vienkārši, lai gan viņi zina, ka galu galā nekāda bagātība viņus neuzturēs dzīvus? Kāpēc mums visiem jābūt uzmanīgiem, lai nepaļautos uz neko citu kā tikai dzīvo Dievu?

PLĀNOŠANA VEIKSMEI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Māc 12:1; 1Moz 2:15; 1Tim 5:8; Kol 3:23, 24; 1Moz 39:2–5; Sak 3:5–8.

ATMIŅAS PANTS:

“Visu ko darāt, darait no sirds, it kā savam Kungam un ne cilvēkiem, jo jūs zināt, ka Tas Kungs par atmaksu jums dos debesu mantojumu. Jūs jau kalpojat savam Kungam – Kristum.” (Kol 3:23, 24)

Lielākā daļa cilvēku grib dzīvot “veismīgu” un laimīgu dzīvi. Protams, kritašā pasaulē, kur traģēdijas un likstas var uzņākt vienā mirklī, šo mērķi var nebūt viegli sasniegt. Vēl ir jautājums arī par to, kā mēs definējam “veismī”. Piemēram, Jāzēpa gadījums Ēģiptē. Ja vispār ir veismīga dzīve, tad Jāzēpa dzīve noteikti tāda bija, vai ne? No cietuma līdz pat pilij. No otras puses, kā ir ar Jāni Kristītāju? Viņš devās no cietuma uz kapu. Cik veismīga bija viņa dzīve? Tas viss atkarīgs no tā, kā jūs definējat “veismī”.

Šonedēļ mēs aplūkosim “veismes” ideju pārvaldības un finanšu pamatprincipu kontekstā. Neatkarīgi no tā, kas mēs esam un kur dzīvojam, nauda un finanses būs daļa no mūsu dzīves, vai mums tas patīk vai ne. Kādi tad ir daži praktiski soļi, kas, lai gan negarantē “veismī”, palīdzēs izvairīties no izplatītām kļūdām, kas var stāties ceļā finansiāliem panākumiem?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. februārī.

Svarīgākās lietas pirmajā vietā

Izlasi Māc 12:1. Kāda vēsts mums šeit ir sniegta? _____

Jauniešiem, nobriestot par pieaugušajiem, veidojas priekšstats par pamatvajadzību apmierināšanu – ēdienu, apģērbu un pajumti. Jēzus mums mācīja, kā sakārtot vajadzību prioritātes, sakot: “Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.” (Mt 6:33) Protams, arī vecākiem cilvēkiem, kas nav izdarījuši pareizu izvēli, kamēr bija jauni, vēl joprojām ir laiks pieņemt pareizus lēmumus attiecībā uz nāmrtību.

Kā mēs redzējām 1Moz 28:20–22, Jēkabs bija izdarījis dažas ļoti svarīgas izvēles savā dzīvē – gan garīgas, gan finansiālas. Vīzijā Kungs stādījās Jēkabam priekšā kā “tava tēva Ābrahāma Dievs un Īzāka Dievs” (1Moz 28:13). Tad kā daļu no sava solījuma Dievam Jēkabs teica: “Kungs man būs par Dievu.” (1Moz 28:21)

Izlasi 1Moz 29:9–20. Kāpēc ir svarīgi tas, ka šis notikums Jēkaba dzīvē notiek tieši šajā laikā? _____

Pēc tam, kad Jēkabs garīgi un finansiāli bija nodevies Dievam, Kungs norādīja viņam uz Rahēli pie akas (sk. 1Moz 29:9–20). Ir pareizi pieņemt savu garīgo lēmumu un lēmumu par dzīves darbu pirms stāšanās laulībā. Jūsu topošajam laulātajam vajadzētu zināt, “ar ko viņiem ir darišana”. Vai šis cilvēks ir uzticīgs kristietis? Kāda veida darbā viņš būs iesaistīts? Vai šis cilvēks būs skolotājs, medmāsa, jurists, strādnieks vai kas cits? Kādam dzīvei es būšu pakļauts/-a? Citi jautājumi, uz kuriem jāatbild pirms laulības solījuma: Kāds izglītības līmenis ir pabeigts? Cik liels parāds nāks līdz laulātajam draugam? Vai esmu gatavs/-a pieņemt konkrētos apstākļus kā daļu no savas atbildības?

Izlasi 2Kor 6:14, 15. Kāpēc ir tik svarīgi pārdomāt šo principu, meklējot dzīves partneri? Lai gan tas negarantē labu laulību, kāpēc tas palielina iespēju piedzīvot labāku laulību?

Darba svētība

Ja vien neesat turīgi vai saņēmuši mantojumu, lai jūs varētu nestrādāt (lasot stāstus par mantiniekiem, izrādās, ka nauda, kam vajadzēja būt par svētību, bieži beidzas ar traģēdiju), jums agri vai vēlu būs jāsāk strādāt, lai izdzīvotu. Ideāli, protams, būtu atrast tādu nodarbošanos, kas jūs aizrauj, kas var nodrošināt jums labus ienākumus, sniegt apmācību, atrast tādu darbu, kam veltīt savus darba gadus. Tas ir ideāls. Protams, ne vienmēr tā sanāk.

Izlasī 1Moz 2:15 (sk. arī Māc 9:10 un 2tes 3:8–10). Kāda nozīme ir faktam, ka pat pirms grēka ienākšanas Ādamam (un noteikti arī Ievai) tika dots darbs? Kā tas varētu izskaidrot, kāpēc tie, kam nekad nav bijis jāstrādā, savu stāvokli ir uzskatījuši par lāstu?

Šis darbs, protams, nebija sods. Tas bija paredzēts viņu labklājībai. Tas ir, pat paradīzē, pat pasaulē bez grēka, nāves un ciešanām, Dievs zināja, ka cilvēkiem ir jāstrādā.

“Un Ādamam bija dots darbs rūpēties par dārzu. Radītājs zināja, ka Ādams nevar būt laimīgs bez nodarbošanās. Dārza skaistums viņu iepriecināja, bet ar to nepietika. Viņam bija jāstrādā, lai nodarbinātu savu ķermeņa brīnišķīgos orgānus. Ja laime būtu atrodamā nekā nedarīšanā, tad cilvēks savā svētās nevainības stāvoklī būtu atstāts bez darba. Bet Viņš, kas radīja cilvēku, zināja, kas ir vajadzīgs viņa laimei. Tiklīdz Ādams tika radīts, viņam tika dots arī darbs. Nākotnes godības apsolījums un dekrēts, ka cilvēkam ir smagi jāstrādā, lai nopelnītu savu dienišķo maizi, nāca no viena un tā paša troņa.” (Elena Vaita “Our High Calling”, 223. lpp.)

Tomēr pat pēc krišanas grēkā, kad darbs bija grēka sabojāts (tāpat kā viss pārējais), Dievs sacīja Ādamam: “Lai zeme ir nolādēta tevis dēļ; tev, smagi strādājot, būs maizi ēst visas sava mūža dienas.” (1Moz 3:17) Ievērojiet, Dievs nolādēja zemi “tevis dēļ”, Ādama dēļ, ar domu, ka viņam būs vajadzīgs darbs, it īpaši kā kritušai būtnei.

Kas darbā ir tāds, kam ideālajā variantā vajadzētu būt mums par svētību?

Darba gadi

Kā mēs redzējām, Dievs bija paredzējis, ka cilvēki kaut kādā mērā strādās. Šī mūsu dzīves daļa (darba gadi) parasti ilgst aptuveni 40 gadus. Daudziem cilvēkiem šis ir laiks, kad tiek audzināti un izglītoti bērni, tiek iegūta mājvieta un citi lieli pirkumi. Finansiāli šis var būt ļoti saspringts laiks. Šis ir ļoti sensitīvs laiks, jo ģimene mācās strādāt kopā un tās locekļi izveido saites uz mūžu. Finansiāla spriedze var sabojāt laulības attiecības, un tā tas arī bieži notiek. Ģimenes, kurās abi partneri ir kristieši un vēlas sekot Bībeles principiem, ir daudz stabilākas.

Izlasi 1Tim 5:8; Sak 14:23 un Kol 3:23, 24. Kādas svarīgas atziņas par finansēm ģimenē mēs varam paņemt no šiem pantiem? _____

Daudzos gadījumos vīrs ir galvenais maizes pelnītājs, lai gan bieži strādā abi partneri. Protams, var rasties negaidīti apstākļi – slimības, ekonomiska krīze un daudz kas cits, padarot šo ideālu grūti īstenojamu, kad cilvēkiem nākas pieskaņoties jaunajiem apstākļiem.

Bērni, kas nākuši pasaulē šajā dzīves posmā, tiek saukti par “mantojumu no Kunga” (Ps 127:3, NKJV). Mums jāatceras, ka bērni sev līdzī nes milzīgu atbildību. Kristīgu vecāku mērķis ir apmācīt savus bērnus kļūt par neatkarīgiem pieaugušajiem – sagatavot viņus patstāvīgai dzīvei. Trīs atziņas, kas palīdzēs vecākiem:

1) Nodrošiniet kristīgu mājas vidi. Tas iekļauj regulārus un interesantus ģimenes svētbrižus, regulāru sabatskolas un draudzes apmeklēšanu un uzticību desmitajā tiesā un ziedojumos. Šie ir lieliski ieradumi, ko izveidot dzīves sākumā.

2) Māciet labprātību strādāt un novērtēt darbu. Bērni atklās, ka čaklums un godīgums darbā vienmēr tiek pamanīts, novērtēts un atalgots. Viņi iemācīsies, ka nauda nāks pie mums, ja mēs ziedosim savu laiku citiem, veicot uzdevumus, kas viņiem ir noderīgi.

3) Palīdziet ar labu izglītību. Izglītība mūsdienās ir dārga – īpaši kristīgā izglītība privātskolās. Vecākiem, kas plāno saviem bērniem ne tikai šo dzīvi, bet arī nākamo, augstā maksa atmaksāsies.

Protams, lai arī ko vecāki darītu, neviens nevar garantēt, kādā virzienā ies viņu bērni. Kāpēc vecākiem ir svarīgi nevainot sevi par nepareiziem lēmumiem, ko bērni var izdarīt? _____

Strādājot godīgi

Vēl viena fāze “veiksmīgai” dzīvei – pēdējā fāze – ir ar potenciālu būt visbaudāmākā, ja vien agrīno gadu lēmumi ir bijuši gudri un tos nav sagravuši negaidīti notikumi. Ideālā variantā vecāki ir uzaudzīnājuši bērnus par neatkarīgiem pieaugušajiem, par māju ir samaksāts, transporta vajadzības nodrošinātas, nav parādu un ir pietiekami ienākumi, lai apmierinātu senioru vajadzības.

Dievs Savus bērnus aicina uz augstāku darba un dzīves standartu. Šis standarts ir Dieva likums, kas rakstīts mūsu sirdīs (sk. Jer 31:33) un atspoguļojas mūsu raksturos. Tā kā sabiedrība grūst un kristīgā mācība tiek atšķaidīta un padarīta mazvērtīga, atsevišķam kristietim būs vēl svarīgāk dzīvot un strādāt tādā līmenī, kas ir ārpus katras kritikas. Bībele saka: “Laba slava der vairāk nekā liela bagātība, un labvēlīga nostāja no ļaužu puses ir labāka par sudrabu un zeltu.” (Sak 22:1)

Bībelē ziņots par gadījumiem, kad darba devēji ir atzinuši, ka saņēmuši svētības, pateicoties dievbijīgam darba ņēmējam. Kad Jēkabs ilgojās atstāt savu sievastēvu Lābanu un atgriezties pie savas ģimenes dzimtenē, Lābans ļoti lūdza viņu palikt, sakot: “Kaut es būtu atradis labvēlību tavās acīs; no zīmēm esmu nopratījis, ka Tas Kungs mani ir svētījis tevis dēļ.” (1Moz 30:27) Kad Jāzeps tika pārdots par vergu Ēģiptē, viņa saimnieks Potifārs izdarīja vienkāršu novērojumu par Jāzepa darbu un attiecīgi viņu atalgoja.

Izlasi 1Moz 39:2–5. Lai gan panti īpaši daudz mums neatklāj, bet kā tu domā, ko Jāzeps tādu darīja, kas lika viņa saimniekam raudzīties uz viņu ar labvēlību? _____

“Tāpēc, vai ēdat vai dzerat, visu to dariet Dievam par godu.” (1kor 10:31) Tādēļ savā darbā un finanšu pārvaldībā – ikvienā lietā – mums vajadzētu visu darīt Dievam par godu. Viņš ir tas, kurš dod mums zināšanas un spēku piedzīvot veiksmi. “Jo Tev, ak, Kungs, pieder augstība un vara, godība, slava un varenība; it viss, kas ir debesīs un virs zemes, tas pieder Tev! Tava ir, ak, Kungs, valstība, un Tu pacelies pāri kā galva pār visiem! Un bagātība un gods nāk no Tevis, un Tu esi valdītājs pār visu, un Tavā rokā ir spēks un vara, un Tava roka paaugstina un dara stipru.” (1L 29:11, 12)

Kādus principus tu ievēro ne tikai darbā, bet dzīvē kopumā? Kādas izmaiņas tev vajadzētu vēl ieviest? _____

Meklējot dievišķu padomu

Ir daudz laicīgu naudas pārvaldības guru, taču Dievs mūs brīdina nekonsultēties ar viņiem par to īpašumu pārvaldību, ko Viņš mums ir uzticējis. “Svētīgs tas cilvēks, kas neseko bezdievīgo padomam, nedz staigā grēcinieku ceļus, nedz arī sēž paļātāju pulkā, bet kam prāts saistās pie Tā Kunga baušļiem un kas dienām un naktīm domā par Viņa bauslību. Tāds ir līdzīgs kokam, kas stādīts pie ūdens upēm, kas savus augļus nes pareizā laikā un kam lapas nesavīst. Viss, ko viņš dara, tam labi izdodas.” (Ps 1:1–3)

Tātad, cilvēkam, kas priecājas par Kunga likumu (likumu šeit var saprast plašākā nozīmē kā Dieva Vārdu), vajadzētu būt svētītam. Cik tas ir vienkārši! Viņš piedzīvos labklājību – būs veiksmīgs.

Izlasī Sak 3:5–8. Kā mēs attiecinām šo principu uz saviem finansiālajiem pamatjautājumiem? _____

Pārskats par Bībeles padomiem finanšu pārvaldībā sniedz mums ļoti vērtīgas atziņas, kam sekot. Aplūkosim septiņas no tām.

1. Esiet organizēti. Izveidojiet tēriņu plānu (Sak 27:23, 24). Daudzas ģimenes eksistē no algas līdz algai. Bez vienkārša plāna, kā nopelnīt, tērēt un uzkrāt naudu, dzīve ir daudz saspringtāka.

2. Tērējiet mazāk, nekā nopelnāt. Dzīvojiet savu līdzekļu robežās (Sak 15:16). Daudzas ģimenes Rietumu valstīs tērē vairāk, nekā viņi nopelna. Tas ir iespējams, pateicoties kredītkaršu pieejamībai un kredītiem. Tos, kas ir parādā, piemeklē daudzas problēmas.

3. Uzkrājiet daļu no katras algas (Sak 6:6–8). Mēs uzkrājam, lai izdarītu lielākus pirkumus nākotnē un lai parūpētos par neplānotiem izdevumiem, tādiem kā nelaimes gadījumi vai slimības. Mūsu uzkrājumi var tikt izmantoti, lai plānotu laiku, kad novecosim un vairs nevarēsīm strādāt.

4. Bēdziet no kredītiem kā no Covid-19 (Sak 22:7). Procenti ir izdevumi, bez kā jūs varat iztikt. Cilvēks vai ģimene, kas dzīvo ar parādu – tas ir, ar aizņemtu naudu –, šodien tērē naudu, ko plāno nopelnīt nākotnē. Bet, ja viss nenotiek pēc plāna, cilvēks var nokļūt lielās problēmās.

5. Esiet čakli darbinieki. “Sliņķis nereti pēc daudz kā kāro un tomēr neko nedabū, bet čaklie dabū papildam.” (Sak 13:4)

6. Esiet finansiāli uzticīgi Dievam (5Moz 28:1–4). Neviena ģimene nevar atļauties dzīvot bez Dieva svētībām.

7. Atcerieties, ka šī zeme nav mūsu patiesās mājas. Mūsu vadības stils daudz pasaka, kas ir mūsu patiesās prioritātes (sk. Mt 25:14–21).

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Neviena biznesa shēma vai dzīves plāns nevar būt veselīgs un pilnīgs, ja tas ietver tikai īsus tagadējās dzīves gadus un negādā par nebeidzamo nākotni. [...] Neviens cilvēks nevar krāt sev mantu Debesīs, līdz ar to nepadarot bagātāku un cēlāku savu zemes dzīvi.” (Elena Vaita “Audzināšana”, 145. lpp.)

“Patiesas veiksmes un godīga biznesa pamatā ir Dieva kā visa īpašnieka atzišana. Visu lietu Radītājs ir sākotnējais īstais īpašnieks. Mēs esam Viņa pārvaldnieki. Viss, kas mums ir, ir Viņa uzticēts, lai to lietotu saskaņā ar Viņa vadību.” (“Audzināšana”, 137. lpp.)

Spiediena dēļ, ko piedzīvojam, lai uzturētu savas ģimenes, mēs daudzreiz domājam, ka mūsu darbs ir vienkārši nodrošināt ienākumus. Bet kā kristieši mēs arī piedzīvojam, ka darām savu daļu lielajā uzdevumā, ko Jēzus ir devis visiem Saviem sekotājiem. Pēc Mk 16:15 citēšanas, kur šis lielais uzdevums ir uzrakstīts, Elena Vaita rakstīja: “Visi nav aicināti būt par mācītājiem vai misionāriem parastā vārda nozīmē. Bet visi var būt darbinieki Viņam, nesot ‘labo vēsti’ saviem līdzcilvēkiem. Šī pavēle ir dota visiem – maziem vai lieliem, izglītotiem vai neizglītotiem, veciem vai jauniem.” (“Audzināšana” 264. lpp.)

“Mums ir vairāk jāseko Dieva dzīves plānam. Darīt labāko darbā, kas šobrīd ir mūsu priekšā, nodot savus ceļus Dievam un vērot Viņa aizgādību—šie ir noteikumi, kas nodrošina drošu vadību nodarbošanās izvēlē.” (“Audzināšana” 267. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā mēs kā kristieši definējam, kas ir “veiksmīga” dzīve? Kāda var būt atšķirība starp to, ko pasaule definē kā veiksmi un ko mums vajadzētu saprast ar veiksmi? Piemēram, Jānis Kristītājs. Kā tu definētu viņa dzīvi, kas noslēdzās cietumā, balstoties uz ļaunas sievietes kaprīzēm? Vai tu to sauktu par veiksmīgu? Pamato savu atbildi!

2. Kā mēs izskaidrojam faktu, ka ir daudz ļoti “veiksmīgu” cilvēku, kas neseko nevienam Bībeles principam attiecībā uz bagātības pārvaldīšanu vai dzīvi kopumā? Kā ir ar tiem, kas šos principus ievēro, bet vienalga nepiedzīvo veiksmi? Varbūt viņi saslimst vai notiek kāda nelaime. Kā mums saprast šīs situācijas?

SARGIETIES NO MANTKĀRĪBAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes 14:12–14, Ef 5:5, Joz 7, Jņ 12:1–8, Apd 5:1–11, 1kor 10:13.

ATMIŅAS PANTS:

“Uzmanieties un sargieties no mantkārības, jo neviens nedzīvo no tam, ka viņam ir daudz mantas.” (Lk 12:15)

Mantkārība ir definēta kā neparasta vēlme pēc bagātības vai īpašumiem, kas tev nepieder. Mantkārība ir liela lieta, patiesībā pietiekami liela, lai tiktu pielīdzināta melošanai, zagšanai vai slepkavībai. Tā ir tik kaitīga, ka Dievs uzskatījis par svarīgu brīdināt no tās savā lielajā morāles likumā: “Tev nebūs iekārot sava tuvāka namu. Tev nebūs iekārot sava tuvāka sievu, nedz viņa kalpu, nedz viņa kalponi, nedz viņa vērsi, nedz viņa ēzeli, nedz ko citu, kas tavam tuvākam pieder.” (2Moz 20:17)

Mantkārība bieži ir uzskaitīta kopā ar riebigajiem grēkiem, kas neļaus cilvēkam ieiet Dieva valstībā. “Jeb vai jūs nezināt, ka netaisnie neiemantos Dieva valstību? Nepievilieties! Ne netikli, ne elku kalpi, ne laulības pārkāpēji, ne malaki, ne vīriešu piegulētāji, ne zagļi, ne mantrauši, ne dzērāji, ne zaimotāji, ne laupītāji neiemantos Dieva valstību.” (1kor 6:9, 10)

Mantkārība līdzvērtīga laupīšanai, elkdievībai, netiklībai un laulības pārkāpšanai? Tieši tā saka Bībele, un šonedēļ mēs apskatīsim piemērus, cik slikta tā ir un ko mēs varam darīt, lai to pārvarētu.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. martā.

Pirmatnējais grēks

Bieži rodas jautājums – un pamatoti – par to, kā Dieva universā radās grēks. Mēs saprotam, kā, vismaz daļēji. Savā būtībā tas bija iekārošanas dēļ. Varbūt iekāre ir pirmatnējais grēks?

Izlasi Jes 14:12–14. Kādas norādes šeit ir dotas par Lucifera krišanu? Kā iekāre spēlē svarīgu lomu šajā krišanā? _____

“Neapmierināts ar savu stāvokli, kaut arī bija izcelts pāri visam Debesu pulkam, viņš uzdrošinājās iekārot sev godu, kāds pienācās vienīgi Radītājam. Tā vietā, lai mācītu citas radītās būtnes mīlestībā un uzticībā raudzīties uz Dievu kā uz Visaugstāko, Lucifers viņu kalpošanu un uzticību centās iegūt sev. Un, iekārodams godību, kādā mūžīgais Tēvs bija ietērpis savu Dēlu, šis eņģeļu valdnieks centās iegūt varu, kas pienācās vienīgi Kristum.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 35. lpp.)

Izlasi Ef 5:5 un Kol 3:5. Kam Pāvils pielīdzina mantkārību un kāpēc? _____

Cik interesanti, ka Pāvils divreiz mantkārību pielīdzina elkdievībai. Elku pielūgšanu cilvēki praktizē, kad pielūdz kaut ko citu, nevis Dievu, kad velta savu dzīvi kaut kam radītam, nevis Radītājam (Rm 1:25). Vai mantkārība varētu būt tas, ka mēs vēlamies kaut ko tādu, ko mums nevajadzētu iekārot, un vēlamies to tik ļoti, ka mūsu sirds uzmanības centrā nokļūst šī vēlme, nevis vēlme pēc Kunga?

Nav šaubu, ka Lucifers sākumā nezināja, uz kurieni viņu aizvedīs nepareizās ilgas. Tas pats var notikt ar mums. Bauslis pret mantkārību – viens bauslis, kas runā tikai par domām, – var apstādināt mūs un neļaut darīt to, kas varētu novest arī pie citu baušļu pārkāpšanas. (Sk., piemēram, 2Sam 11. nod.)

Izlasi 1Tim 6:6, 7. Kā pievērsšanās tam, ko Pāvils šeit raksta, palīdz pasargāt mūs no mantkārības? _____

Nolādēta rīcība nometnē

Tie neapšaubāmi bija vieni no grandiozākajiem laikiem Israēla vēsturē. Pēc 40 gadus ilgas klaiņošanas tuksnesī viņi beidzot nonāca Apsolītajā zemē. Dramatiska brīnuma rezultātā Israēla bērni plūdu laikā šķērsoja Jordānas upi pa sausu zemi. Šis notikums bija tik iespaidīgs, ka Kānaānas pagānu ķēniņu sirdis izkusa un viņiem nebija spēka cīnīties (Joz 5:1).

Pirmais patiesais izaicinājums Kānaānas iekarošanā bija mūriem ieskautā un nocietinātā Jērikas pilsēta. Neviens nezināja, kā uzvarēt Jērikas iedzīvotājus, – pat Jozua ne. Atbildot uz Jozuas lūgšanu, Dievs atklāja pilsētas iznīcināšanas plānu, ko viņi arī īstenoja. Bet tad notika negatīvs notikumu pavērsiens.

Izlasī Joz 7. nod. Kas notika pēc spēcīgās uzvaras Jērikā, un kādu vēsti mums vajadzētu paņemt sev no šī stāsta? _____

Kad viņu tiešā veidā uzrunāja, Āhans atzina, ko darījis, sakot, ka ir “iekārojis” šīs preces. Ebreju valodas vārds, kas šeit tulkots kā “iekārots” (“chmd”), dažviet Bībelē ir lietots ļoti pozitīvā nozīmē. Šī vārda sakne atrodama, piemēram, Dan 9:23, kad Gabriēls pastāstīja Daniēlam, ka viņš ir “īpaši iemīļots vīrs”.

Tomēr šajā gadījumā “chmd” bija slikta vēsts. Neskatoties uz skaidro pavēli neņemt sev neko no ieņemtajām pilsētām (Joz 6:18, 19), Āhans to izdarīja, graužot visas tautas reputāciju. Pēc sakāves pie Ajas Jozua baidījās, ka “kānaānieši un visi šīs zemes iedzīvotāji to dzirdēs, tad tie mūs ielenks no visām pusēm un izdeldēs mūsu vārdu no šīs zemes. Ko tad Tu darīsi Sava lielā Vārda labā?” (Joz 7:9). Citiem vārdiem, Kungs gribēja izmantot šīs lielās uzvaras kā daļu no apkārtējo tautu iepazīstināšanas ar Savu spēku un Savu darbu Viņa paša tautas vidū. Viņu uzvarām vajadzēja būt Jahves spēka liecībai tautām. Protams, pēc sakāves Ajā kopā ar cilvēku dzīvības zaudējumiem šī liecība bija apdraudēta.

Padomā, cik viegli Āhans varēja attaisnot savu rīcību: “Tā ir tik maza summa, salīdzinot ar visu pārējo laupījumu. Neviens to nezinās, un kā gan tas var kaitēt? Turklāt manai ģimenei ir vajadzīga nauda.” Kā mēs varam pasargāt sevi no šādas bīstamas domāšanas? _____

Jūdas sirds

Viens no tragiskākajiem stāstiem Bībelē ir stāsts par Jūdu Iskariotu. Šim cilvēkam bija tāda priekštiesība, kāda bija tikai vēl 11 cilvēkiem visā pasaules vēsturē: kā mācekļiem būt kopā ar Jēzu un mācīties mūžīgās patiesības no paša Meistara. Cik skumji, ka daudzi cilvēki, kuriem nekad nav bijušas tādas iespējas kā Jūdam, tiks izglābti, savukārt Jūda, kā mēs tagad zinām, ir lemts mūžīgai iznīcībai.

Kas notika? Atbilde ir atrodama vienā vārdā: mantkārība, viņa sirds vēlmes.

Izlasi Jņ 12:1–8. Ko Marija darīja tādu, kas piesaistīja uzmanību mielasta laikā?

Kā Jūda reaģēja? Kāpēc? Kāda bija Jēzus atbilde? _____

Pestītāja maigais pārmetums Jūdam par mantkārīgo piezīmi lika viņam pamest svētkus un doties tieši uz augstā priesteru pili, kur bija pulcējušies Jēzus ienaidnieki. Viņš piedāvāja nodot Jēzu viņu rokās par summu, kas ir daudz mazāka nekā Marijas dāvana. (Sk. Mt 26:14–16.)

Kas notika ar Jūdu? Kāpēc viņš darīja kaut ko tik ļaunu, kaut arī viņam bija tik daudz brīnišķīgu iespēju, tik daudz retu priekštiesību? Saskaņā ar Eleni Vaitu, Jūdas “mīlēja lielo Skolotāju un ilgojās būt Viņa tuvumā. Viņš izjuta vēlēšanos pēc izmaiņas raksturā un dzīvē un, pievienodamies Jēzum, cerēja to iegūt. Pestītājs Jūdu neatraidīja. Viņš pieņēma to kā vienu no divpadsmit mācekļiem. Viņš tam uzticēja evaņģēlista darbu. Viņš piešķīra spēku dziedināt slimos un izdzīt velnus. Bet Jūda nekad pilnīgi nepakļāvās Kristum” (“Laikmetu ilgas”, 717. lpp.).

Galū galā mums visiem ir rakstura trūkumi, kas var tikt pārvarēti, pateicoties Dieva spēkam, kas darbojas mūsos. Bet Jūda nepakļāvās pilnībā Kristum, un mantkārības grēks, ko viņš būtu varējis uzvarēt Kristus spēkā, uzvarēja viņu, nesot tragiskas sekas.

Kurš no mums gan necinās ar mantkārību kādas lietas dēļ? Šajā gadījumā tas, ko viņš iekāroja, bija nauda, un šī mantkārība, kas bija sirds problēma, noveda pie zagšanas (Jņ 12:6), kas beigās noveda viņu pie Jēzus nodošanas.

Kāda baissa mācība mums visiem par briesmām, ko var radīt mantkārība! Tas, kas šķiet sākums, vienkāršas sirds ilgas, var novest pie tragēdijas un mūžīga zaudējuma.

Ananija un Sapfira

Tas bija aizraujošs laiks, kad būt par draudzes locekli. Pēc lielās Svētā Gara izliešanās Vasarsvētku dienā apustuļi ar spēku sludināja evaņģēliju, un tūkstošiem cilvēku pievienojās draudzei.

“Kad viņi beidza Dievu lūgt, vieta, kur tie bija sapulcējušies, nodrebēja, un tie visi kļuva Svētā Gara pilni un drošu sirdi runāja Dieva vārdus. Ticīgo pulks bija viena sirds un viena dvēsele, neviens neko no savas mantas nesauca par savu, bet viņiem viss bija kopīgs.” (Apd 4:31, 32)

Kāda privilēģija bija Ananijam un Sapfirai būt par daļu no agrīnās draudzes, redzēt to augam un redzēt Svētā Gara izpausmes tik ievērojamā veidā! “Viņu starpā arī nebija neviena, kam kā trūktu; jo tie, kam bija tīrumi vai nami, tos pārdeva un atnesa maksu par pārdoto un nolika apustuļiem pie kājām; un katram tika izdalīts, kā kuram vajadzēja.” (Apd 4:34, 35)

Tieši šajā vidē Ananija un Sapfira, acīmredzami pārsteigti par notiekošo un vēloties tajā piedalīties, nolēma pārdot kādu īpašumu un iemaksāt ieņēmumus draudzei. Tiklīdz viss bija labi.

Izlasi Apd 5:1–11. Kā tu domā, kas bija sliktāk — neatnest visu naudu vai melot par to? Kāpēc tik skarbs sods? _____

Sākumā likās, ka viņu ilgas ziedot darbam bija patiesas. Tomēr “pēc tam Ananija un Sapfira apbēdināja Svēto Garu, ļaujoties mantkārības jūtām. Viņi sāka nožēlot savu solījumu un drīz zaudēja saldo svētību ietekmi, kas sildīja viņu sirdis ar ilgām darīt lielas lietas Kristus darba labā” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 72. lpp.). Citiem vārdiem, lai gan viņi sāka ar vislabākajiem motīviem, viņu mantkārība uzlika viņiem masku un lika izlikties par tiem, kas viņi nebija.

“Un lielas bailes pārņēma visu draudzi un visus, kas to dzirdēja.” (Apd 5:11) Pēc šī starpgadījuma cilvēki noteikti rūpīgāk atgriezās desmito tiesu. Bet šis skumjais ziņojums nav iekļauts Bībelē tikai kā brīdinājums par uzticību desmitās tiesas došanā. Ko tas māca mums, kur var aizvest mantkārība? _____

Uzvarot mantkārību

Mantkārība ir sirds jautājums un līdzīgi lepnumam un savtībai bieži paliek nepamanīta, kas arī ir iemesls tam, kāpēc tā var būt tik nāvējoša un pieviļoša. Ir pietiekami grūti uzvarēt grēkus, kas ir acīmredzami: melošanu, laulības pārkāpšanu, zagšanu, elkdievību, sabata pārkāpšanu. Bet tā ir ārēja rīcība, par ko mēs varam padomāt, pirms to darām. Bet uzvarēt pašas ļaunās domas? Tas ir ļoti grūti.

Izlasī 1kor 10:13. Kāds apsoliņums šeit ir dots, un kāpēc ir tik svarīgi saprast mantkārības kontekstu? _____

Kā tad Dieva spēkā mēs varam tikt pasargāti no šī bīstamā, viltīgā grēka?

1. Pieņem lēmumu kalpot Dievam un būt atkarīgam no Viņa, kā arī būt daļai no Viņa ģimenes. “Izvēlieties šodien paši sev, kam jūs kalposit [..]. Bet es un mans nams – mēs kalposim Tam Kungam.” (Joz 24:15)

2. Pastāvi ikdienas lūgšanās un iekļauj tajās Mt 6:13: “Neieved mūs kārdināšanā, bet atpesti mūs no ļauna: jo Tev pieder valstība, spēks un gods mūžīgi.” Kad sajūti iekāri pēc kaut kā, ko tev nevajadzētu iekārot, lūdz par to, pieprasot Bībeles uzvaras apsoliņumus, tādus kā 1kor 10:13.

3. Lasi regulāri Bībeli. “Es turu Tavus vārdus savā sirdī, lai negrēkotu pret Tevi.” (Ps 119:11) Jēzus risināja cilvēka/grēka problēmu. Viņš bija kārdināts katrā lietā, kurā mēs tiekam kārdināti. Un, lai spētu pretoties, Viņš pavadīja visas nakts lūgšanās ar Savu Tēvu. Jēzus nepameta šo zemi, kamēr Viņš nebija gan sagatavojis ceļu ar piemēru, gan apsolijis spēku, kas ļaus ikvienam cilvēkam dzīvot ticībā un paklausībā, attīstot Kristum līdzīgu raksturu.

“Meklējiet To Kungu, kamēr Viņš atrodams, piesauciet Viņu, kamēr Viņš ir tuvu! Bezdievis lai atstāj savu ceļu un ļaunprātis savas domas un lai atgriežas pie Tā Kunga, ka Tas par viņu apžēlojas, un pie mūsu Dieva, jo Viņš ir bagāts žēlastībā.” (Jes 55:6, 7)

Kādas ir bijušas mantkārības sekas tavā dzīvē? Kādas mācības tu esi apguvis? Ko tev no tām vēl vajadzētu apgūt? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Jērikas iekarošanas laikā Āhans nebija vienīgais, kurš sudrabu un zeltu atnesa uz Israēla nometni. Jozua bija līcis vīriem atnest sudrabu un zeltu, kā arī misiņa un dzelzs traukus Dieva nama mantnīcā (Joz 6:19, 24). Viss pārējais bija jāsadedzina. Tomēr Āhans bija vienīgais, kas kaut ko paturēja sev. "Starp Israēla miljoniem atradās tikai viens vīrs, kas šajās svinīgajās uzvaras un sodības stundās uzdrošinājās pārkāpt Dieva pavēli. Ieraugot dārgo babiloniešu tērpu, Āhanā pamodās mantkārība, un, pat jau nāvei acīs lūkojoties, viņš to vēl nosauca par 'dārgu babiloniešu mēteli'. Viens grēks noveda pie nākamā, un viņš ņēma arī zeltu un sudrabu, kas bija novēlēts Kunga mantu namam, – aplaupīja Dievu, piesavinoties pirmos augļus no Kānaānas zemes." (Elena Vaita "Sentēvi un pravieši", 496. lpp.)

Pāvila pēdējo dienu zīmju sarakstā pirmās divas ir saistītas ar mūsu attieksmi pret naudu un īpašumiem. "Bet zini to, ka pēdējās dienās iestāsies grūti laiki, jo cilvēki būs patmīlīgi, mīlēs naudu [alkatīgi]." (2Tim 3:1, 2) Savtība un naudas mīlestība ir būtisks cilvēces apraksts pēdējās dienās – mūsu dienās.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi 1Tim 6:6–10: "Patiesi, lielu ieguvumu dod dievbijība ar pieticību, jo mēs nenieka neesam pasaulē ienesuši, tāpēc arī nenieka nevaram iznest; bet, kad mums ir barība un apģērbs, tad ar to mēs pietiksim. Bet, kas grib tapt bagāts, krīt kārdinājumā un valgā un daudzās bezprātīgās un kaitīgās iegribās, kas gāž cilvēkus postā un pazušanā. Jo visa ļaunuma sakne ir mantas kārība; dažs labs, tiekdamijs pēc tās, ir nomaldījies no ticības un pats sev nodarījis daudz sāpju." Grupā pārrunāiet gadījumus, kur mīlestība uz naudu ir "nodarījusi daudz sāpju" sev un citiem. Ir daudz tādu piemēru, vai ne? Kā mēs varam atrast pareizo līdzsvaru, zinot, ka mums ir vajadzīga nauda, lai neiekristu slazdā, no kura Pāvils šeit brīdina?

2. Ko vēl bez naudas cilvēki mēdz iekārot?

3. Kāda ir atšķirība starp pamatotu vēlmi pēc kaut kā un mantkārību? Kad pamatotās ilgas pēc kaut kā var pārvērsties mantkārībā?

ATGRIEŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lk 12:16–21, Māc 2:18–22, Sak 27:23–27, 2kor 4:18, Māc 5:10, Kol 1:15–17.

ATMIŅAS PANTS:

“Es dzirdēju balsi no debesīm sakām: ‘Raksti! Svētīgi mirušie, kas mirst iekš Tā Kunga no šā brīža. Tiešām, saka Gars, lai tie atdusas no savām pūlēm, jo viņu darbi tos pavada.’” (Atkl 14:13)

Tuvojoties darba gadu beigām, mūsu finansiālais fokuss pagriežas pret savu aktīvu saglabāšanu, gaidot dzīves beigas. Pāreja no darba uz pensijas laiku var būt ļoti traumatiska pieredze. Kā vislabāk rīkoties, ja runājam par finansēm?

Kļūstot vecākiem, cilvēki gandrīz dabiski sāk satraukties par nākotni. Visbiežāk sastopamās bailes ir: nomirt pārāk ātri (pirms cilvēks parūpējies par ģimeni), dzīvot pārāk ilgi (līdz izbeidzas aktīvi vai uzkrājumi), smaga slimība (visi mani resursi var tikt iztērēti vienā mirklī) un mentālā un/vai fiziskā nespēja (kurš par mani parūpēsies?).

Komentējot šīs bailes, Elena Vaita rakstīja: “Visu šo baiļu sākums ir sātans. [...] Ja viņi ieņemtu pozīciju, ko Dievs gribētu, viņu pēdējās dienas būtu viņu vislabākās un laimīgākās dienas. [...] Viņiem jānoliek malā trauksme un nastas un jāpavada laiks, cik vien priecīgi iespējams, un jāgatavojas Debesīm.” (“Liecības draudzei” 1. sēj., 424. lpp.)

Šajā nedēļā mēs pārskatīsim Dieva padomu attiecībā uz dzīves pēdējiem gadiem. Kas ir tas, ko mums vajadzētu darīt, no kā vajadzētu izvairīties un kādus principus ievērot?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. martā.

Bagātais muļķis

Izlasi Lk 12:16–21. Kāds vēstījums mums šeit ir dots? Kādu spēcīgu pārmetumu Kungs izteica neprātīgajam cilvēkam, un ko tas mums māca par mūsu attieksmi pret to, kas mums pieder?

Lai gan vēsts ir plašāka, kāds varētu apgalvot, ka šajā stāstā Jēzus pastāsta, ko nevajag darīt pensijas vecumā. Attiecīgi, ja cilvēks pārstāj strādāt, lai tērētu uzkrātos līdzekļus, viņam vajadzētu uzmanīties un ņemt šo stāstu pie sirds. Problēma nav tajā, ka cilvēks strādā smagu darbu un iegūst bagātību, it īpaši, kad viņš kļūst vecāks un, iespējams, vēl bagātāks. Problēma ir attieksmē pret to. Viņa vārdi – “atpūties, ēd, dzer un liksmojies” (Lk 12:19) – izsaka patieso šeit izteikto domu.

“Šim vīram nav augstāka mērķa par zvēriem, kas iet bojā. Viņš dzīvoja tā, it kā nebūtu Dieva, nebūtu Debesu, nebūtu nākotnes dzīves. It kā viss, kas viņam pieder, būtu viņa paša un viņš neko nebūtu parādā Dievam vai cilvēkiem.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 257., 258. lpp.)

Ja šajā dzīves posmā mēs domājam tikai par sevi un ignorējam citu cilvēku un Dieva darba vajadzības, mēs sekojam bagātā muļķa paraugam. Jēzus līdzībā nav norādes, ka bagātais vīrs būtu slinks vai negodīgs. Problēma bija tajā, kā viņš tērēja to, ko Dievs viņam bija uzticējis. Tā kā mēs nezinām savu nāves dienu, mums vienmēr vajadzētu būt gataviem tai, dzīvojot, lai īstenotu Dieva gribu, nevis dzītos pēc savtīgas dzīves.

Bībelē atklātā vispārīgā aina ir tāda, ka cilvēks strādā un paliek produktīvs, kamēr vien spēj. Patiesībā ir interesanti atzīmēt, ka lielo pravietisko grāmatu – Daniēla un Atklāsmes grāmatas – autori, pēc daudzu domām, bija 80 gadu vecumā, kad viņi pabeidza savu darbu. Tas notika laikā, kad vidējais dzīves ilgums bija aptuveni 50 gadu. Elena Vaita dažas no savām pazīstamākajām un iemīļotākajām grāmatām, piemēram, “Laikmetu ilgas”, publicēja aptuveni pēc 70 gadu vecuma. Vecumam, kamēr mēs esam veseli, nevajadzētu nozīmēt to, ka mēs pārstājam būt produktīvi un darīt labu, ja vien mums tas ir iespējams.

Jēzus deva padomu tiem, kas gaidīja Viņa otro nākšanu, lai viņi ir ne tikai modri, bet arī lai turpina darbu (Mt 24:44–46).

Kā mēs varam izvairīties no iekrišanas slazdā, kā tas notika ar šo vīru? Jautā sev: “Kāds ir mans dzīves mērķis?”

Tu nevari paņemt līdzi

Kāds reiz uzdeva jautājumu slavenajam evaņģēlistam Billijam Grehamam par to, kas tagad, kad viņš ir vecs (tajā laikā Grehems bija sešdesmitajos gados) viņu visvairāk ir pārsteidzis attiecībā uz dzīvi. Ko Grehems atbildēja? “Tas īsums.”

Nav šaubu, dzīve paiet ātri.

Ko šie panti māca par cilvēka dzīvi? Ps 49:17; 1Tim 6:6, 7; Ps 39:11; Jēk 4:14; Māc 2:18–22.

Dzīve ne tikai paiet ātri, bet, kad tu mirsti, tu neko nevari paņemt sev līdzi, vismaz ne materiālās vērtības, ko esi uzkrājis. (Raksturu? Tas jau ir cits stāsts.) “..mirdams viņš neko nespēj līdzi paņemt un viņa godība neiet viņam līdzi” (Ps 49:17), kas nozīmē to, ka cilvēkam tas jāatstāj kādam aiz sevis. Kurš to saņems, protams, ir atkarīgs no tā, kādi plāni ir bijuši pirms tam.

Lai gan ne katram ir kāds nekustamais īpašums, lielākā daļa cilvēku ar savu darbu ir uzkrājuši zināmu bagātību. Kas notiks ar mantu pēc tavas nāves ir patiešām svarīgs jautājums, ko cilvēkiem vajadzētu pārdomāt.

Tiem, kam ir kādi īpašumi mūža beigās, lai cik tie būtu lieli vai mazi, namturības pēdējā darbība varētu būt rūpīga nekustamā īpašuma, ar ko nu Dievs mūs ir svētījis, pārvaldīšana. Ja jums nav plāna, kas notiks ar nekustamo īpašumu pēc nāves, var stāties spēkā valsts vai pašvaldības likumi (viss atkarīgs, protams, no tā, kur jūs dzīvojat). Ja jūs mirstat bez testamenta, lielākā daļa civilo jurisdikciju vienkārši nodod jūsu aktīvus radniekiem, neatkarīgi no tā, vai viņiem tie ir vajadzīgi vai nav, neatkarīgi no tā, vai viņi naudu izlietos labiem mērķiem vai ne, un neskatoties uz to, vai tu būtu izvēlēties kaut ko piešķirt tam un tam cilvēkam. Draudze nesaņems neko. Ja tas ir tas, ko tu vēlies, tad viss kārtībā. Ja ne, tad ir jāplāno jau iepriekš.

Vienkāršāk sakot, mēs varam teikt, ka, tā kā Dievs ir visa īpašnieks (sk. Ps 24:1), no Bībeles viedokļa būtu loģiski secināt, ka tad, kad esam pabeiguši to, ko Dievs mums ir uzticējis, mums jāatdod Viņam, likumīgajam Īpašniekam, viss, kas palicis, tiklīdz apmierinātas tuvinieku vajadzības.

Nāve, kā mēs zinām, var pienākt jebkurā laikā, un arī negaidīti, pat šodien. Kas notiktu ar taviem mīļajiem, ja tu mirtu šodien? Kas notiktu ar tavu īpašumu? Vai tas tiktu izmantots tā, kā tu gribētu?

Sāc ar personīgajām vajadzībām

Vecās Derības laikos daudzi Israēla bērni bija zemnieki un gani. Tāpēc dažas no Dieva apsolītajām svētībām ir izteiktas zemnieku valodā. Piem., Sak 3:9, 10 Dievs saka: ja mēs būsīm finansiāli Viņam uzticīgi, mūsu “šķūņi pildīsies ar pilnību” (NKJV). Ir skaidrs, ka daudziem kristiešiem mūsdienās nav šķūņu. Tāpēc mēs saprotam, ka Dievs svētīs mūsu darbu vai mūsu uzņēmumu, ja būsīm labprātīgi sekot un paklausīt Viņam.

Izlasi Sak 27:23–27. Kā jūs mūsdienā kristiešiem skaidrotu vārdus “uzraugi savus sīklopus un rūpējies par saviem ganāmiem pulkiem”? _____

Lai arī cik bieži Bībele brīdina bagātos no nabago apspiešanas vai mantkārības, Svētie Raksti nekad nenosoda bagātību vai cilvēku centienus iegūt bagātību, ja vien viņi to nedara negodīgi vai apspiežot citus. Patiesībā šodienas teksti Salamana pamācībās norāda, ka mums finanšu lietās jābūt čakliem, lai mums pietiktu sev un savai ģimenei. “Tev pietiek kazas piena tavai barībai, tava nama ļaužu uzturam un tavu kalpoņu paēdināšanai.” (Sak 27:27)

Kā mēs varētu pārfrāzēt šodienas pantu? Varbūt šādi: “Pārlūko savus finanšu pārskatus un nosaki savu finansiālo stāvokli.” Vai arī: “Izveido bilanci un izproti parāda attiecību pret kapitālu.” Laiku pa laikam jūsu peļņas gados būtu lietderīgi pārskatīt testamentu vai citus dokumentus un esošos līdzekļus, vajadzības gadījumā tos atjauninot. Dokumenti, piemēram, testamenti tiek ieviesti īpašuma plānošanas procesa sākumā, lai nodrošinātu aizsardzību pret priekšlaicīgu nāvi vai to, ka veselības apsvērumu dēļ nevarētu izlemt, kam nodot jūsu īpašumu. Padoms ir iepriekš plānot, kas notiks ar jūsu īpašumiem, kad tie vairs nebūs jūsu.

Īsāk sakot, laba pārvaldība attiecībā uz to, ko Dievs mūs ir svētījis, attiecas ne tikai uz to, kas mums pieder, kamēr esam dzīvi, bet arī uz to, kas notiek pēc tam, kad būsīm aizgājuši, jo, ja vien Kungs neatgriezies mūsu dzīves laikā, kādu dienu mūsu vairs nebūs. Materiālie īpašumi, vai to būtu maz vai daudz, paliks. Tāpēc mums tagad ir jā rūpējas par to, lai tas, ar ko esam svētīti, varētu būt par svētību citiem un veicinātu Dieva darbu.

“Jo manta nepastāv mūžīgi.” (Sak 27:24) Kāpēc ir svarīgi šo domu vienmēr atcerēties?

Labdarība uz nāves gultas

Kādus principus mēs varam paņemt no šiem pantiem attiecībā uz to, kā mums vajadzētu rīkoties ar naudu?

1Tim 6:17 _____

2kor 4:18 _____

Sak 30:8 _____

Māc 5:10 _____

Naudai var būt spēcīga ietekme uz cilvēkiem, un tā ir sagrāvusi daudzus. Kurš gan nav dzirdējis par šausmīgām lietām, ko cilvēki ir darījuši naudas dēļ – pat ja viņiem tās jau bija daudz?

Tomēr tā nav jābūt. Dieva spēkā mēs varam pārspēt ienaidnieka mēģinājumus to, kas bija domāts kā svētība (materiālos īpašumus), pārvērst tos par lāstu.

Saistībā ar labu mūža noslēguma plānošanu, viens no draudiem, ar ko cilvēki saskaras, ir kārdinājums uzkrāt aktīvus tagad, uzkrāšanu attaisnojot ar domu: “Kad es nomiršu, es varu to visu ziedot.” Lai gan tas ir labāk, nekā vienkārši iztērēt visu tagad (kāds miljardieris esot teicis, ka viņa skatījumā būs dzīvojis pareizi tikai tad, ja čiekam par viņa bērēm būs beidzies derīguma termiņš), mēs varam un mums vajadzētu darīt labāk.

“Es redzēju, ka daudzi savas dzīves laikā atturas atbalstīt Kunga lietu, mierinot sirdsapziņu ar solījumu, ka būs devīgi mirstot. Viņi gandrīz neiedrošinās ticēt un paļauties uz Dievu, dodot kaut ko, kamēr vēl dzīvo. Bet Kristus no saviem sekotājiem neprasa devību uz nāves gultas; ar to nevar attaisnot savtību dzīves laikā. Tie, kas līdz pēdējam mirklim stingri tur īpašumus savās rokās, gatavi tos labāk pakļaut iznīcībai, nekā Kunga lietai, pastāvīgi sastapsies ar zaudējumiem. Īpašumi ir gājuši bojā ļoti daudzos veidos. Ļaudis gan apņemas kaut ko darīt, bet vilcinās, un sātans strādā, likdams šķēršļus, lai līdzekļi vispār nenonāktu Kunga mantu namā. Un tie pazūd, pirms tiek atdoti Dievam, par ko sātans gaviļē.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 5. sēj., 154. lpp.)

Kāpēc mums vajadzētu būt ļoti uzmanīgiem, kā mēs attaisnojam materiālo svētību izmantošanu? _____

Garīgais mantojums

Lai gan nevaram zināt, kāda būtu cilvēku dzīve uz zemes, ja cilvēki nebūtu grēkojuši, vienu mēs varam zināt skaidri: nebūtu mantas uzkrāšanas, alkatības, nabadzības – parādību, kas nomocījušas mūsu pasauli kopš pierakstītās vēstures. Īpašumtiesību izjūta attiecībā uz to, ko esam nopelnījuši, īpaši tad, ja to darījām godīgi, tomēr ir dzīves izpausme kritušajā pasaulē. Tomēr neatkarīgi no tā, cik daudz mums pieder vai nepieder, ir viena svarīga atziņa, kas mums vienmēr jāatceras.

Izlasi tālāk uzskatītos pantus. Kāda ir to centrālā doma, un kā šai domai vajadzētu ietekmēt to, ko mēs darām ar materiālajiem līdzekļiem, ar ko Dievs mūs ir svētījis?
(Ps 24:1, Ebr 3:4, Ps 50:10, 1Moz 14:19, Kol 1:15–17)

Mēs esam namturi un pārvaldnieki pār to, ko Viņš mums ir uzticējis. Tas ir, Dievam tas viss pieder, un Viņš ir tas, kas mums dod dzīvību, eksistenci un spēku, lai mums vispār kaut kas varētu piederēt. Ir tikai loģiski, ka tad, kad mēs esam noslēguši savu dzīves ceļu ar visu, ko Dievs mums ir iedevis, un parūpējušies par savu ģimeni, mums pārējais ir jāatdod Viņam.

“Dodot Dieva darbam, jūs krājat sev mantas Debesīs. Viss, ko jūs noglabājat Debesīs, ir pasargāts no katastrofām un zaudējumiem, un tas aug, kļūstot par mūžīgu, nezūdošu substanci .. [un] tiks reģistrēts tavā kontā Debesu valstībā.” (Elena Vaita “Counsels on Stewardship”, 342. lpp.)

Ir daudz priekšrocību, dodot tagad, kad mēs vēl dzīvojam. Lūk, dažas no tām:

1. Donors var redzēt savas dāvanas rezultātu – jaunu draudzes ēku, jaunieti koledžā, evaņģelizācijas kampaņu utt.
2. Cilvēki un kalpošana var gūt lielāko labumu tieši tagad, kad vajadzība ir vislielākā.
3. Pēc tavas nāves ģimenes locekļiem un draugiem nebūs jāstrīdas par tavu mantu.
4. Tas ir labs paraugs ģimenes vērtībām – dāsnumam un milestībai uz citiem.
5. Tas samazina īpašuma nodokļus.
6. Tas garantē, ka dāvana tiks nodota tev vēlamajam mērķim (bez tiesas vai neapmierinātu radnieku iejaukšanās).
7. Tas parāda, ka donora sirds ir mainījusies no savtības uz nesavtību.
8. Tas krāj mantu Debesīs.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elena Vaita ir uzrakstījusi divas nodaļas par šo svarīgo tēmu – mūsu aktīvu mantošanu. Izlasi “Liecības draudzei” 3. sēj. nodaļu “Turīgiem (un gados veciem) vecākiem” (116.–130. lpp.) un “Liecības draudzei” 4. sēj. nodaļu “Testamenti un mantojumi” (476.–485. lpp.).

Grāmatā “Counsels on Stewardship” (323.–335. lpp.) ir sadaļa, kurā runāts par nekustamo īpašumu plānošanu. Elena Vaita rakstīja: “Ja viņi būtu kristieši, tad to, ko daudzi ir nodomājuši atlikt līdz savām pēdējām stundām, viņi būtu darījuši, kamēr vēl ir spēcīgi. Viņi ziedotu sevi un savu īpašumu Dievam un, rīkojoties kā Viņa pārvaldnieki, viņiem būtu apmierinātības sajūta, ka viņi dara savu pienākumu. Kļūstot paši par saviem izpildītājiem, viņi varētu paši izpildīt Dieva prasības – tā vietā, lai noveltu atbildību uz citiem.” (“Liecības draudzei” 4. sēj., 480. lpp.)

Ko viņa domā ar “kļūstot paši par saviem izpildītājiem”? Parastā testamentā tas, kurš to raksta, izdala aktīvus pēc viņa nāves saskaņā ar vēlmēm, kas izteiktas tajā. Kļūstot paši par saviem izpildītājiem, jūs vienkārši paši izdalāt savus aktīvus, kamēr esat dzīvi. To darot, jums būs apmierinātības sajūta, redzot rezultātu un zinot, ka apejaties ar Dieva uzticētajiem talantiem pareizi.

Kristus Otrā nāksana kristiešiem ir “svētlaimīgā cerība”. Mēs visi esam domājuši, cik brīnišķīgi būs redzēt Jēzu nākam debesu padebešos. Mēs ļoti vēlamies dzirdēt vārdus: “Labi darīts!” Bet, ja nu mums būs jāiet dusēt, pirms Jēzus atgriežas? Ja būsīm sekojuši Viņa atklātajai gribai, mēs gandarīti baudīsim, kā darbs virzās uz priekšu, pateicoties mūsu pūlēm, zinot, ka, pateicoties mūsu nekustamā īpašuma plānam, darbs turpināsies arī pēc tam, kad mūsu vairs nebūs.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kaut arī mēs varam krāt mantas Debesīs tagad, kāpēc tas nav tas pats, kas censties nopelnīt vai pat “nopirkt” savu glābšanu?

2. Lai gan mums jābūt dāsniem ar to, kas mums ir tagad, mums vajadzētu būt arī gudriem. Cik bieži mēs esam dzirdējuši par cilvēkiem, īpaši konkrētu datumu sludinātājiem, kas lūdz naudu, jo, lūk, tādā un tādā datumā notiks tas un tas, un mūsu naudai zudīs jebkāda jēga, tāpēc labāk to nosūtīt tagad viņa kalpošanai... Kā mēs varam iemācīties atšķirt šo viltību no pareiziem veidiem, kā mēs jau tagad varam izmantot savus līdzekļus Dieva darbam?

PĀRVALDĪŠANA GRŪTOS LAIKOS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2L 20:1–22, 1L 21:1–14, 2Pēt 3:3–12, 1Jņ 2:15–17, Atkl 13:11–17.

ATMIŅAS PANTS:

“Nes Dievam pateicību kā upuri un tā pildi Visuaugstākajam savus solījumus! Un piesauc Mani bēdu laikā, tad Es izglābšu tevi, un tev būs Mani godāt!” (Ps 50:14, 15)

Reizēm liekas, ka mūsu pasaule virpuļo ārā no kontroles: kari, asinsizliešana, noziedzība, netikumi, dabas katastrofas, pandēmijas, ekonomiskā nestabilitāte, korupcija un daudz kas cits. Individīdiem un ģimenēm ir spēcīga vēlme vispirms domāt par savu izdzīvošanu. Attiecīgi daudz domu ir par to, kā atrast drošību šajos neskaidrajos laikos, kas, protams, ir saprotami.

Dzīves pūliņi aizņem lielu daļu ikdienas uzmanības. Parādi, kas jāmaksā, bērni, kas jāaudzina, īpašumi, kas jāuztur, prasa daudz laika un pārdomu. Un, protams, mums vajag apģērbus, pārtiku un pajumti. Kalna svētrunā Jēzus runāja par šīm pamatvajadzībām un tad apliecināja: “.. jūsu Debesu Tēvs zina, ka jums visa tā vajag. Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.” (Mt 6:32, 33)

Pārbaudījumu laikā, kad mums vairāk nekā jebkad jāpaļaujas uz Kungu, ir daži konkrēti soļi, kuru pamatā ir Bībeles principi un kas mums būtu jāievēro.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. martā.

Dievs pirmajā vietā

Izlasi 2L 20:1–22. Kādus svarīgus garīgus principus mēs varam paņemt sev no šī stāsta, lai arī kādas ciņas mēs piedzīvotu? _____

Tuvu Jošafāta valdīšanas beigām tika iekarota Jūdeja. Jošafāts bija drosmīgs un varoņīgs vīrs. Gadiem viņš bija stiprinājis savu armiju un nocietinājis pilsētas. Viņš bija labi sagatavots stāties pretī gandrīz jebkuram ienaidniekam. Tomēr šajā krīzē viņš nepaļāvās uz savu spēku, bet gan uz Dieva spēku. Viņš meklēja Kungu un izsludināja gavēni visā Jūdejā. Tauta pulcējās kopā tempļa pagalmā, kā Salamans bija licis darīt briesmu gadījumā. Visi Jūdejas vīri stāvēja Kunga priekšā kopā ar sievietēm un bērniem. Viņi lūdza Dievam radīt sajukumu ienaidnieka rindās, lai Viņa vārds varētu tikt pagodināts. Tad ķēniņš lūdza: “Ak, mūsu Dievs! Vai Tu negribi viņu vidū tiesu spriest?” Jo mums nav spēka pret šo tik lielo pulku, kas nāk pret mums, un mēs nezinām, ko lai darām, bet uz Tevi mēs paceļam savas acis.” (2L 20:12)

Pēc tam, kad viņi sevi bija šādi nodevuši Dievam, Kunga Gars nāca pār Dieva vīru, kurš teica: “Nebīstieties un neļaujieties samulsināties šī lielā pulka priekšā, jo šī kauja nav jūsu kauja, bet tas ir Dieva karš! [...] šinī kaujā jums pašiem nebūs jākaujas: esiet tikai klāt, ieņemiet vietas un vērojiet, kā Tas Kungs jūs, Jūda, un tevi, Jeruzaleme, izglābs!” (2L 20:15–17)

Nākamajā rītā agri ķēniņš sapulcināja tautu ar levītu kori priekšā dziedāt slavu Dievam. Tad viņš pamācīja tautu: “Klausiet mani, Jūdas un Jeruzalemes iedzīvotāji! Ticiet Tam Kungam, savam Dievam, – un jūs būsiet nodrošināti! Ticiet Viņa praviešiem, tad jūs uzvarēsiet.” (2L 20:20) Tad koris sāka dziedāt un viņu ienaidnieki iznīcināja cits citu, un “neviens nebija izglābies” (2L 20:24). Jūdas vīriem vajadzēja trīs dienas, lai savāktu laupījumu, un ceturtajā dienā viņi atgriezās Jeruzalemē dziedādami.

Protams, Dievs, kas atbrīvoja viņus, ir tas pats Dievs, ko mēs mīlam un pielūdzam, un Viņa spēks šodien ir tikpat liels kā toreiz. Mūsu izaicinājums ir uzticēties Viņam un Viņa vadībai.

Izlasi 2L 20:20. Ko īpašu šim pantam vajadzētu nozīmēt septītās dienas adventistiem?

Uzticieties Dievam, nevis saviem resursiem

Ķēniņam Dāvidam vajadzēja rīkoties gudrāk. Viņam no sava vislabākā drauga Jonatāna pieredzes vajadzēja zināt, ka tad, ja tev ir derības attiecības ar Dievu, tad nav svarīgi, cik tev ir vīru – daži vai daudzi. Dievs var dot tev uzvaru. Bībelē 1Sam 14:1–23 ir uzrakstīts stāsts par Saula dēlu Jonatānu un viņa ieroču nesēju, kā viņi sakāva veselu filistiešu garnizonu ar Dieva palīdzību. Bet, neskatoties uz šo pieredzi un daudziem citiem piedzīvojumiem Dieva ļaužu vēsturē, ķēniņš Dāvids, kad viņam pienāca grūti laiki, ļāva sātānam sevi kārdināt uzticēties savam spēkam un atjautībai.

Izlasi 1L 21:1–14. Kāpēc Dāvids nolēma skaitīt israēliešus jeb saskaitīt savus karavīrus? Kāpēc viņa karavadonis Joābs gribēja viņu no tā atrunāt? _____

Nemiet vērā, ka saskaitīt karavīrus bija sātana ideja. Viņš kārdināja Dāvidu paļauties uz saviem spēkiem, nevis uz Dieva aizgādību un aizsardzību. Joābs, Israēla armijas vadītājs, mēģināja pārliecināt Dāvidu neskaitīt Izraēlu, jo viņš bija piedzīvojis, kā Dievs darbojas Israēla labā, taču Dāvids pieprasīja, lai skaitīšana tiktu turpināta. Kā atklāj pieraksts, viņa rīcība tautai atnesa postu.

Neviens nekad nav veltīgi uzticējies Dievam. Ikreiz, kad jūs cīnāties par Kungu, sagatavojieties. Un sagatavojies labi. Ir kāda atziņa, kas piedēvēta britu valdniekam Oliveram Kromvelam (1599–1658), kurš pirms kaujas teica savai armijai: “Paļaujieties uz Dievu, mani zēni, un turiet savu pulveri sausu!” (Ar pulveri domāts šaujampulveris.) Citiem vārdiem, dariet visu iespējamo, lai gūtu panākumus, bet tajā pašā laikā saprotiet, ka tikai Dievs var dot jums uzvaru.

Mūsu kontekstā ir ļoti vilinoši uzticēties godīgai varai vai mūsu banku kontiem, taču katrā Bībelē minētajā krīzē, kad cilvēki paļāvās uz Dievu, Viņš pagodināja viņu uzticību un nodrošināja tos.

Pašreizējo laiku mums vajadzētu izmantot, lai sakārtotu attiecības ar Dievu, atbrīvotos no parādiem un būtu dāsni ar to, kas mums ir dots. Saskaņā ar senas dziesmas vārdiem, “ja mums kādreiz ir bijis vajadzīgs Kungs, mums Viņš noteikti ir vajadzīgs tagad”.

Kā iegūt īsto līdzsvaru starp to, ka mēs darām visu, kas ir mūsu spēkos, piemēram, iegūstam finansiālu drošību, un tajā pašā laikā visās lietās uzticamies Kungam? _____

Laiks vienkāršot?

Ko septītās dienas adventistiem vajadzētu darīt grūtos laikos? Vai mēs noslīdam izdzīvošanas režīmā? Nē, patiesībā pareizi ir tieši pretējais. Tā kā mēs zinām, ka pasaules gals un Kristus otrā nākšana ir tuvu, mēs vēlamies izmantot savus aktīvus, lai pastāstītu citiem labo evaņģēlija vēsti un ko Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl. Mēs saprotam, ka drīz kādu dienu viss uz šīs zemes sadegs.

Izlasi 2Pēt 3:3–12. Ko Pēteris mums pasaka ar šiem vārdiem? _____

No Dieva Vārda mēs saprotam, ka Viņš nesūtīs transportu, lai aizvestu mūsu mantas uz Debesīm. Tas viss tiks sadedzināts pēdējā ugunsgrēkā, kad visas grēka un ļaunuma pēdas, izņemot rētas Kristus rokās, tiks iznīcinātas uz visiem laikiem.

Tad ko mums darīt ar saviem īpašumiem? “Tagad mūsu brāļiem vajadzētu samazināt savus īpašumus, nevis tos vairot. Mēs gatavojamies pārcelties uz labāku zemi, uz Debesīm. Tad nebūsim zemes iemītnieki, bet saliksim lietas pēc iespējas kompaktākā apjomā.” (Elena Vaita “Counsels on Stewardship”, 59. lpp.)

Protams, viņa šos vārdus rakstīja pirms vairāk nekā gadsimta! Bet princips vienalga ir tas pats: laika vienmēr ir maz, jo mūsu dzīve ir īsa. Kas gan ir 60, 80 vai pat 100 gadu (ja jums ir labi gēni un labi veselības ieradumi) pretstatā mūžībai? Jūsu dzīve var izbeigties, pirms jūs pabeidzat lasīt šīs nedēļas tēmu, un nākamais, ko jūs ieraudzīsiet, ir Jēzus Otrā atnākšana. (Tas nu gan būtu ātri, vai ne?)

Mums Kā septītās dienas adventistiem vienmēr vajadzētu dzīvot mūžības gaismā. Jā, protams, mums ir smagi jāstrādā, lai apgādātu sevi un ģimeni. Ja esam svētīti ar bagātību, tad nav nekas nepareizs to baudīt, ja vien mēs nekļūstam mantkārīgi un esam dāsni pret trūkcietējiem. Tomēr mums vienmēr vajadzētu atcerēties, ka, lai arī ko mēs šeit uzkrājam, tas ir pārejošs, gaistošs, un, ja mēs nebūsim piesardzīgi, tad tam ir potenciāls mūs garīgi sabojāt.

Ja tu zinātu, ka Jēzus nāks pēc desmit gadiem, ko tu mainītu savā dzīvē? Un ja pēc pieciem gadiem? Vai pēc trim gadiem? _____

Prioritātes

Gan Jēzus līdzības un mācības, gan Bībeles varoņu stāsti, gan arī Elenas Vaitas padomi skaidri norāda, ka nav daļējas nodošanās Kristum. Vai nu mēs esam nostājušies Kunga pusē, vai arī neesam.

Kad Jēzum rakstu mācītājs jautāja, kurš bauslis ir vislielākais, Jēzus atbildēja: “Un tev būs To Kungu savu Dievu mīlēt no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta, un no visa sava spēka.” (Mk 12:30) Ja mēs visu atdodam Kristum, nekas nepaliek pāri citam kungam. Tieši tā ir, un tā tam vajadzētu būt.

Izlasi Mt 6:24. Kāda ir tava pieredze attiecībā uz šo vārdu patiesumu? _____

Ievēro, Jēzus neteica, ka ir grūti kalpot Dievam un naudai vai ka ir jābūt piesardzīgam, kā jūs kalpojat abiem. Viņš teica, ka to nevar izdarīt. Punkts. Šai domai vajadzētu būt mazliet baisai un biedējošai (Fil 2:12).

Izlasi 1Jh 2:15–17. Kā šīs trīs lietas atklājas mūsu pasaulē, un kāpēc briesmas, ko tās var atnest, reizēm ir viltīgākas, nekā mēs domājam? _____

Nav brīnums, ka Pāvils rakstīja: “Savas domas vērsiet uz augšu, ne uz zemes lietām.” (Kol 3:2) Protams, to ir vieglāk pateikt, nekā izdarīt, jo pasaules lietas ir mūsu acu priekšā katru dienu. Spēcīgi vilina “viss, kas ir pasaulē”. Vilkme gūt tūlītēju apmierinājumu būs vienmēr, čukstot mums ausīs vai atlokojot mūsu kreklu piedurknes, vai arī darot abus. Vai pat visuzticamākie kristieši nav izjutuši vilkmi uz “pasaules lietām”? Pat ar zināšanām, ka kādu dienu tas viss beigsies, mēs vienāla izjūtam vilkmi, vai ne? Tomēr labā vēsts ir, ka mēs nedrīkstam tai ļaut aizvilkt mūs prom no Kunga.

Izlasi 2Pēt 3:10–14. Kā tam, ko Pēteris šeit pasaka, vajadzētu ietekmēt mūsu dzīvesveidu, ieskaitot to, ko mēs darām ar saviem resursiem? _____

Kad nevar pirkt vai pārdot

Bībele aino sāpīgu pasaules ainu pirms Jēzus Otrās nākšanas. Daniēls runā par “bēdu laikiem, kādi vēl nav bijuši, kamēr vien dzīvo tautas, līdz pat šim laikam” (Dan 12:1). Pārdomājot dažādus bēdu laikus pagātnē, tam, par ko viņš šeit runā, vajadzētu būt pavisam slikti.

Atklāsmes grāmata arī ziņo par bēdu laikiem pirms Kristus atgriešanās.

Izlasi Atkl 13:11–17. Kā finansiālie jautājumi iederas gala laika vajāšanās? _____

Nevarēs pirkt un pārdot? Cik liela daļa mūsu dzīves ir saistīta ar pirkšanu un pārdošanu? Mūsu darbs vienā ziņā ir sava laika un prasmju, kā arī labumu pārdošana tiem, kas tos vēlas pirkt. Nebūt spējīgiem pirkt vai pārdot nozīmē nebūt spējīgiem funkcionēt sabiedrībā. Tas nozīmē, ka spiediens uz tiem, kas paliek uzticīgi, būs milzīgs. Pie tam – jo vairāk naudas jums būs, jo lielāka būs jūsu līdzdalība šajā pasaulē, vismaz materiālo īpašumu ziņā, un tāpēc, protams, spiediens pielāgoties būs vēl spēcīgāks.

Kā tad lai mēs sagatavojamies? Mēs gatavojamies tagad, pārliecinoties, ka Dieva žēlastībā neesam savas naudas – pasaules lietu – vergi. Ja mēs neesam piesaistīti tai tagad, tad arī nebūsim tad, kad mums būs tā jāatstāj, lai paliktu uzticīgi.

Izlasi 5Moz 14:22 un 23. panta pēdējo daļu. Kas Dieva ļaudīm katru gadu bija jādara ar saviem ienākumiem? Kāpēc Dievs prasīja viņiem to darīt? _____

Dievs ar Mozus starpniecību paskaidroja, kāds ir viens no iemesliem, kāpēc Viņš ir ieviesis desmitās tiesas sistēmu: “Lai tu mācītos To Kungu, savu Dievu, bīties visu savu mūžu.” (5Moz 14:23) Poētiskā Ps 31:19 paralēlismā mēs redzam, ka bijība ir sinonīms uzticībai.

“Cik liela ir Tava žēlastība,

ko Tu glabā tiem, kas Tevi bīstas,

ko Tu parādi ļaužu priekšā tiem, kas Tev uzticas.” (NKJV)

Šīs paralēlās rindas rāda, ka bīties Kungu nozīmē Viņam uzticēties. Tāpēc mēs saprotam, ka Dievs iecēla desmitās tiesas sistēmu, lai pasargātu mūs no savtības un iedrošinātu mūs uzticēties Viņam – ka Viņš par mums gādās. Lai gan uzticība desmitajā noteikti nav garantija, ka cilvēki paliks uzticīgi līdz galam, tie, kas nav uzticīgi desmitajā, noteikti noliek sevi grūtā situācijā.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Lai gan Bībelē nebrīdina pret bagātību, nevienā vietā arī nav runāts par to, ka bagātība vairotu garīgu nodošanos. Tieši otrādi, bagātība var aizvest no Dieva. “Mīlestība uz naudu un ilgas pēc bagātības ir zelta ķēde, kas saista viņus (cilvēkus) ar sātanu.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus”, 44. lpp.)

Kopš kristietības dibināšanas neviena draudze nekad nav baudījusi tādu bagātību un ērtības, kādas mūsdienās baudām daudzās pasaules valstīs. Jautājums ir: par kādu cenu? Šāda pārticība noteikti ietekmē mūsu garīgumu – un arī ne uz labu. Kā gan lai tas varētu nākt par labu? Kopš kura laika bagātība un materiālā pārpilnība ir veicinājusi kristiešu pašizliedzības un pašuzpurēšanās tikumus? Vai, atgriežoties mājās pie ledusskapjiem, kuros ir vairāk pārtikas, nekā mēs spējam apēst, atļaujoties būt divu automašīnu īpašniekiem, ikgadēju atvaļinājumu, iepirkšanos tiešsaistē, kā arī jaunāko mājas datoru un viedtālrunu izmantošanu, kļūst vieglāk nemīlēt pasauli un to, kas ir pasaulē? Lai gan daudziem draudzes locekļiem nav šādu greznību, tomēr daudziem tādas ir – un tas apdraud viņu dvēseles. Šeit nav runa par “bagātajiem”, tādiem kā miljonnāri un citi. Viņi vismaz zina, ka ir bagāti un (ja vēlas) var ņemt vērā viņiem dotos Bībeles brīdinājumus. Ir runa par daudziem vidusšķiras cilvēkiem, kuri – ar saviem dārgajiem viedtālruniem, iMac datoriem, gaisa kondicionieriem un apvidus auto – ir pietiekami apmuļķoti, lai domātu, ka tāpēc, ka viņi ir tikai “vidusšķira”, viņus neapdraud pašu labklājība. Tāpēc desmitā tieša var būt spēcīgs garīgs līdzeklis pret bagātības ietekmi arī tiem, kas nav īpaši “bagāti”.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pat ja mēs neesam bagāti pēc pasaules standartiem, kāpēc ikkatram vajadzētu novērot savu attieksmi pret naudu un bagātību?
2. Ko praktisku mēs varam darīt, ja neskaita desmitās tiesas došanu, kas palīdzētu mums pārliecināties, ka neesam pārāk ierauti šīs pasaules lietās?
3. Kas varētu notikt ar tevi rīt, ja pēkšņi tu nevarētu pirkt vai pārdot, jo tiec pieskaitīts tiem, kas “tur Dieva baušļus un Jēzus ticību” (Atkl 14:12, NKJV)? Kā tad klātos tavai ticībai?

UZTICĪBAS ATALGOJUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ebr 11:6, Jes 62:11, Rm 6:23, Jņ 14:1–3, Atkl 21, Mt 25:20–23, Rm 8:16–18.

ATMIŅAS PANTS:

“Un viņa kungs sacīja tam: labi, tu godīgais un uzticīgais kalps. Tu esi bijis uzticīgs pār mazumu, es tevi iecelšu pār daudzumu. Ieej sava kunga priekā.” (Mt 25:21)

Lai gan mēs nevaram nopelnīt glābšanu, Bībele izmanto cerību uz atalgojumu kā motivāciju uzticīgajiem, kas dzīvo kā nepelnīti Dieva žēlastības saņēmēji, jo beigās, lai arī ko mēs saņemsim, viss būs tikai un vienīgi no Dieva žēlastības.

Kā Dāvids rakstīja: “Vienā debesmalā tā sāk savu gaitu, apkārt līdz tai pašai malai tā to nostaigā, un nekas nepaliek apslēpts no tās svelmes. Tā Kunga likumi ir pilnīgi un atspirdzina dvēseli. Tā Kunga liecība ir patiesa un vientiesīgos dara gudrus. Tā Kunga pavēles ir taisnas, tās dara sirdi priecīgu, Tā Kunga bauslis ir skaidrs, tas apskaidro acis. Bijība Tā Kunga priekšā ir šķīsta, tā pastāv mūžīgi. Tā Kunga tiesas spriedumi ir patiesība, tie visi ir taisni; tie ir jaukāki nekā zelts, nekā kausēts zelts, tie saldāki nekā medus, kā vistīrākais tecinātais medus no šūnām.” (Ps 19:7–11)

Par atalgojumu, kas mums ir apsolīts Kristū pēc Viņa Otrās nākšanas, Bībele runā vairākās vietās. Tad šis briesmīgais grēka “apvedceļš” būs beidzies reizi par visām reizēm.

Kas mums ir apsolīts, un kāda ir garantija, ka saņemsim to, kas ir apsolīts?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. martā.

Uzticīgo atalgojums

Izlasi Ebr 11:6. Ko šim pantam vajadzētu nozīmēt mums? Kā mums vajadzētu atsaukties tajā paustajam? Sk. arī Atkl 22:12, Jes 40:10 un Jes 62:11. Ko visi šie panti mums māca? _____

Atalgojums no Dieva Viņa uzticīgajiem bērniem ir unikāls un, līdzīgi daudzām garīgām lietām, var būt ārpus mūsu ierobežotajām izpratnes spējām. “Cilvēku valoda nav piemērota, lai aprakstītu taisno atalgojumu. Tas būs zināms tikai tiem, kas to saņems. Nevienš ierobežots prāts nevar aptvert Dieva paradīzes godību.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 675. lpp.)

Svētību vārdus Kalna svētrunā Jēzus noslēdza šādi: “Svētīgi jūs esat, ja jūs lamā un vajā un ar meliem par jums runā visu ļaunu Manis dēļ. Esiet priecīgi un liksmi, jo jūsu alga ir liela debesīs, jo tā tie vajājuši praviešus, kas pirms jums bija.” (Mt 5:11, 12) Pēc ticības varoņu uzskaitījuma Ebr 11. nodaļā autors nākamajā nodaļā skaidro, kāpēc Jēzus bija labprātīgs mirt pie krusta.

“Tāpēc tad arī, kur ap mums visapkārt tik liels pulks liecinieku, dosimies ar pacietību mums noliktajā sacīkstē, nolikdami visu smagumu un grēku, kas ap mums tinas, un raudzīsimies uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju, kas Viņam sagaidāmā prieka vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdādams, un ir nosēdies Dieva tronim pa labai rokai.” (Ebr 12:1, 2)

Būt glābtam uzticības dēļ tomēr nav tas pats, kas būt glābtam ar darbiem. Kurš no Bībeles tēliem vai mums spētu uzrādīt pietiekami daudz labu darbu, kas dotu pietiekamu nopelnu Dieva priekšā? Nevienš, protams. Tāda ir krusta jēga. Ja mēs varētu izglābt sevi ar darbiem, Jēzus nekad nebūtu gājis uz krustu. Tai ir jābūt žēlastībai. “Bet, ja pēc žēlastības, tad vairs ne no darbiem, citādi žēlastība vairs nebūtu žēlastība.” (Rm 11:6) Atalgojums ir tikai rezultāts tam, ko Dievs ir paveicis mūsu labā un mūsos.

Kā mēs saprotam atšķirību starp glābšanu žēlastībā un atalgojumu saskaņā ar darbiem? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā. _____

Mūžīgā dzīvība

Kā cilvēkus (un neatkarīgi no tā, vai mums tas patīk vai ne) mūs gaida mūžība. Saskaņā ar Bibeli, šī mūžība atklāsies divos veidos, vismaz katram no mums individuāli: vai nu kā mūžīga dzīvība, vai arī kā mūžīga nāve. Tā tas ir. Vidusceļa nav. Nekādas dalīšanas – mazliet no vienas puses, mazliet no citas. Ir tikai viens (dzīvība) vai otrs (nāve). Šis patiešām ir “visu vai neko” gadījums.

Izlasi Rm 6:23 un Jņ 3:16. Kādas izvēles mums ir atklātas? _____

Ir grūti iedomāties vēl krasākas vai grūtākas izvēles, vai ne?

Iespēja ir tāda, ka, ja tu šo lasi, tu esi izvēlējies mūžīgo dzīvību vai noteikti par to domā. Dievam ir unikāla spēja izdarīt visu, ko Viņš ir teicis, – piepildīt visus Savus apsolījumus. Mūsu daļa ir vienkārši Viņam ticēt, paļauties uz Jēzus nopelnu un ticībā paklausīt Viņa Vārdam.

Izlasi Jņ 14:1–3. Kāds ir Kunga padoms mums 1. pantā, un ko Viņš mums apsola 2. un 3. pantā? _____

Šīs zemes kalpošanas noslēdzošajās dienās Jēzus izteica šos brīnišķīgos cerības un iedrošinājuma vārdus Saviem mācekļiem. Šie vārdi varēja pacelt viņu garu mazdūšības un pārbaudījumu brīžos. Tiem vajadzētu paveikt to pašu ar mums. Jēzus nāca no Debesīm, devās atpakaļ uz Debesīm un ir apsolījis mums: “Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai jūs varat kopā ar Mani.”

Kristus nāve pie krusta, Viņam nākot pirmo reizi, vairāk nekā jebkas cits ir mūsu vislielākā drošība, ka Viņš nāks otrreiz, jo kāds labums būtu no Viņa pirmās nākšanas bez otrās? Tikpat droši, ka Jēzus nomira pie krusta, mēs varam būt droši arī par to, ko Viņš apsolījis: “Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.” (Jņ 14:3)

Pakavējieties vairāk pie domas, ka Kristus pirmā nākšana ir garantija Viņa otrajai nākšanai. Kas notika pirmās nākšanas laikā, padarot otro par uzticamu apsolījumu?

Jaunā Jeruzaleme

Jaunās Jeruzalemes apraksts Bībelē ir tas, ko Ābrahāms redzēja ticībā. “Jo viņš gaidīja pilsētu ar stipriem pamatiem, kuras cēlējs un radītājs ir Dievs.” (Ebr 11:10) Jaunā Jeruzaleme ir Dieva meistardarbs, celta tiem, kas Viņu mīl un ievēro Viņa baušļus. Jaunā Jeruzaleme būs mājas Dieva uzticīgajiem bērniem Debesīs tūkstošgades laikā un pēc tam uz Jaunās Zemes visu mūžību. Tā ir labā vēsts tiem, kam nepatīk pakošanās un pārceļšanās. Dievs rūpējas par visu. Jānis saka, ka viņš redzēja pilsētu. “Un es redzēju svēto pilsētu, jauno Jeruzalemi, nokāpjām no debesīm no Dieva, sagatavotu kā savam vīram greznotu līgavu.” (Atkl 21:2)

Izlasi Atkl 21. nodaļu. Kas ir tas, kas mums ir apsoltis? _____

Šeit ir tik daudz, ka mūsu prāti grēka sabojātajā stāvoklī un pazīstot tikai grēka izpostīto pasauli to var aptvert tikai ar grūtībām. Bet tas, ko mēs varam saprast, ir cerības pilns.

Pirmkārt, tieši tāpat kā Jēzus mājoja ar mums šajā kritušajā pasaulē, kad Viņš nāca miesā, Viņš mājos ar mums jaunajā pasaulē. Kāda priekštiesībai tai vajadzētu būt tiem, kas redzēja Jēzu personīgi! Mums būs vēlreiz tā iespēja, tikai tagad bez grēka priekšskara, kas sabojā to, ko mēs redzam.

Tad vēl – kā mēs, kas pazīstam tikai asaras un ciešanas, raudāšanu un sāpes, saprotam vienu no vislielākajiem apsoliņumiem Bībelē: “Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis” (Atkl 21:4)? Visas “kādreizējās lietas” būs pagājušas, tās, kurām nekad nevajadzēja šeit būt.

No Dieva troņa iztek šķīsta dzīvības upe, un otrā upes pusē ir dzīvības koks. Tur būs Dieva tronis un “tie skatīs Viņa vaigu, un Viņa Vārds būs tiem uz pierēm” (Atkl 22:4). Atpestītie dzīvos Dieva tuvumā.

Izlasi Atkl 21:8 par to likteni, kas piedzīvos otro nāvi. Kuru grēku no tur attēlotajiem Jēzus nevarēja piedot? Kāpēc tad šie cilvēki ir pazuduši, ja daži, kas ir darijuši to pašu, tiek izglābti? Kāda ir būtiskā atšķirība starp šīm divām grupām? _____

Rēķinu nokārtošana

Tuvojoties Jēzus kalpošanas beigām, Viņa mācekļi nāca pie Viņa privāti un jautāja: “Saki mums, kad šīs lietas notiks un kāda būs Tavas atnākšanas un pastarā laika zīme?” (Mt 24:3) Tad Jēzus sniedza atbildi uz viņu jautājumu divās nodaļās. Mt 24. nodaļa stāsta par zīmēm pasaulē ap mums, tādām kā kari, katastrofas utt. Savukārt Mt 25. nodaļa runā par draudzes stāvokli tieši pirms Jēzus atgriešanās. Šos stāvokļus ilustrē trīs stāsti, no kuriem viens ir līdzība par talantiem, kas runā par to, kā Viņa ļaudis ir izmantojuši dāvanas, ko Dievs viņiem devis.

Izlasi Mt 25:14–19. Kas ir tas, kas aizceļo uz tālu zemi? Kam Viņš uztic Savu mantu? Ko nozīmē “kārtot rēķinus” (sk. Mt 25:19, NKJV)? _____

Par talantiem mēs bieži domājam kā par iedzimtām dāvanām, kas mums īpaši pado-
das, tādām kā dziedāšana, runāšana un citas, bet līdzīgā stāstā par minām Lk 19:12–24
ir īpaši izcelta nauda un tās pārvaldīšana. Arī Elena Vaita saka: “Man rādīja, ka līdzība
par talantiem nav pilnībā saprasta. Šī svarīgā mācība tika dota mācekļiem, lai tā nāktu
par labu kristiešiem, kas dzīvo pēdējās dienās. Šie talanti nav tikai spējas sludināt vai
pamācīt no Dieva vārda. Līdzība attiecas uz laicīgajiem līdzekļiem, ko Dievs ir uzticējis
Saviem ļaudīm.” (“Liecības draudzei” 1. sēj., 197. lpp.)

*Izlasi Mt 25:20–23. Ko Dievs saka tiem, kas bija uzticīgi naudas pārvaldnieki un
atbalstīja Viņa darbu? Ko nozīmē “ieiet sava kunga priekā” (Mt 25:23)?* _____

Mums šķiet dabiski domāt, ka tas, kuram ir vairāk talantu, nes lielāku atbildību
Dieva priekšā. Tomēr šajā stāstā cilvēks tikai ar vienu talantu – vismazāko naudas dau-
dzumu – izrādījās visneuzticamākais un zaudēja valstību. Pievērsīsimies vairāk tam,
ko Dievs mums ir uzticējis un kā mēs varam to izmantot Viņa godam, nevis domāsim
par citu cilvēku atbildībām.

Kā tev klāsies, kad Dievs nāks “kārtot rēķinus” ar tevi? _____

Skats uz balvu

Pēc atgriešanās Pāvils pilnībā iesaistījās Kristus darbā. Labās izglītības un asā prāta dēļ viņš no pasaulīgās perspektīvas varēja būt ļoti veiksmīgs. Tāpat kā Mozus, Pāvils izvēlējās ciest kopā ar Dieva uzticīgajiem bērniem. Kā aprakstīts 2kor 11:24–33, Kristus dēļ Pāvils cieta sitienus, nomētāšanu ar akmeņiem, cietumu, kuģa avāriju, badu, aukstumu un daudz ko citu. Kā viņš spēja to visu izturēt?

Izlasi Rm 8:16–18. Kā zināšanas, ka viņš ir Dieva bērns, veicināja Pāvila uzticību? ____

Vērtība, ko Pāvils piešķīra uzticīgo atalgojumam, ir tas, kas uzturēja viņā aizrautību ciest Kristus dēļ. No cietuma viņš rakstīja: “Brāļi, es vēl nedomāju, ka pats būtu to satvēris, bet vienu gan – aizmirsdams to, kas aiz manis, stiepdamies pēc tā, kas priekšā, es dzēnos pretim mērķim, goda balvai – Dieva debesu aicinājumam Kristū Jēzū.” (Fil 3:13, 14)

Izlasi 1Tim 6:6–12, ko mēs jau aplūkojām, bet pie kā ir vērts atgriezties. Kas ir svarīgā vēsts šajos pantos, īpaši mums kā kristiešiem? ____

No Bībeles perspektīvas labklājība ir tad, ja tev ir tas, kas tev vajadzīgs un kad tev tas ir vajadzīgs. Tā nav īpašumu uzkrāšana. Labklājība ir arī Dieva apsolījuma Fil 4:19 pieprasīšana: “Mans Dievs apmierinās katru jūsu vajadzību pēc Savas godības pilnās bagātības Kristū Jēzū.” Visbeidzot labklājība nozīmē būt pateicīgam par to, kas tev ir dots Kungā, un uzticība Viņam visās lietās.

Dievs nesola Saviem bērniem, ka viņi visi kļūs bagāti ar šīs pasaules labumiem. Patiesībā Viņš saka, ka visi, kas dzīvo godbijīgi, cietīs vajāšanas. Tas, ko Viņš piedāvā, ir labāks par jebkādu laicīgu bagātību. Viņš saka: “Es nodrošināšu tavas vajadzības, un, lai arī kur tu ietu, Es būšu ar tevi.” Visbeidzot Viņš dos Saviem uzticīgajiem patiesu bagātību, atbildību un mūžīgo dzīvību. Cik brīnišķīgs atalgojums!

Tuvojoties savas dzīves beigām, Pāvils varēja teikt: “Jo es jau topu par ziedojumu, un manas atraisīšanas laiks ir pienācis. Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējieni esmu pabeidzis, ticību esmu turējis. Atliek man tikai saņemt taisnības vainagu, ko mans Kungs, taisnais tiesnesis, dos man viņā dienā, un ne tikvien man, bet arī visiem, kas ir iemīlējuši Viņa parādīšanos.” (2Tim 4:6–8) Kaut mēs visi Dieva žēlastībā varētu teikt to pašu un arī ar tādu pašu pārliecību!

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Lūk, vārdiskis attēlojums draudzes ģimenei, finansiāli uzticīgiem Dieva darījumu pārvaldniekiem virs zemes.

Vispasaules Septītās dienas adventistu draudzes vīzija par namturību.

Kādā laika brīdī nākotnē mācītāji un vietējo draudžu vadītāji ir veiksmīgi radījuši draudzē pārvaldniecības vidi. Viņi ir mācījuši, izglītojuši, atbalstījuši un iedrošinājuši draudzes ģimeni Bībeles finanšu pārvaldības principos.

Cilvēki īsteno Bībeles principus savā dzīvē. Viņi aug dāsnumā, regulāri uzkrāj neparedzētiem gadījumiem un ir atbrīvojušies no patēriņa kredītu važām.

Viņu dzīvesstilus iezīmē mērenība, disciplīna un gandarījums. Nauda vairs nav kā dievs, un viņi aug savās attiecībās ar Dievu Radītāju.

Ir sabata rīts, un cilvēki ierodas uz dievkalpojumu. Viņu uzvedībā ir jūtams miers – nav trauksmes par finansiāliem jautājumiem, valda apmierinātības un pateicības izjūta.

Laulību konflikti naudas jautājumos ir lielā mērā likvidēti. Viņi ieiet dievkalpojumā, gaidot Dieva klātbūtni un darbu viņu vidū.

Draudzes kalpošana ir pilnībā finansēta, un tai ir spēcīga misija. Tā izplata Kristus mīlestību ļoti taustāmos veidos uz tiem, kam tā ir vajadzīga.

Ir sagādāti līdzekļi, lai uzturētu draudzes ēkas, kas brīnīšķīgi atbalsta kalpošanu un tiek uzturētas ar izcilību.

Jautājums mums visiem ir: “Ko Dievs aicina mūs darīt, lai arī kādus resursus Viņš mums būtu uzticējis?”

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunāji jautājumu par to, kā saprast divas ļoti skaidras Bībeles mācības: glābšanu ticībā un atalgojumu pēc darbiem. Kā mēs varam saskaņot šos divus konceptus?

2. Kāpēc mācīšanās būt apmierinātam ar to, kas mums ir tagad, nenožīmē, ka mēs nevaram tiekties pēc labāka finansiālā stāvokļa? Tas ir, kāpēc šīs idejas nav obligāti konfliktējošas?

3. Nav šaubu, ka mūs gaida mūžība. Kādas izvēles, pat “mazās”, mēs izdarām katru dienu, kas noteiks to, kur mēs pavadīsim mūžību?

SATURS

Dieva derība ar mums _____	12
Līgums par desmito tiesu _____	19
Ziedojumi Jēzum _____	26
Parādi _____	33
Krāt mantu Debesīs _____	40
Vismazākajam no šiem _____	47
Plānošana veiksmei _____	54
Sargieties no mantkārības _____	61
Atgriešana _____	68
Pārvaldīšana grūtos laikos _____	75
Uzticības atalgojums _____	82